

กิจการของอัครทูต

สงวนลิขสิทธิ์ 2026 สมาคมพระคริสตธรรมไทย
พระธรรมกิจการของอัครทูต จากพระคริสตธรรมคัมภีร์ ฉบับมาตรฐาน

จัดพิมพ์และเผยแพร่โดย

สมาคมพระคริสตธรรมไทย

319/52-55 ถนนวิภาวดีรังสิต แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ 10400

โทรศัพท์ 0-2279-8341 www.thai.bible

กิจการของอัครทูต

หนังสือกิจการของอัครทูต บันทึกเรื่องราวต่อกันจากกิตติคุณลูกา จุดมุ่งหมายหลักของหนังสือนี้ก็คือบอกให้ทราบว่าสาวกยุคแรกของพระเยซูได้รับการทรงนำจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ในการเผยแพร่ข่าวประเสริฐ ในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก (1:8) นี่เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับความเคลื่อนไหวของคริสเตียนในระยะเริ่มต้นท่ามกลางพวกยิวและชายาวยวออกไป จนกลายเป็นความเชื่อของคนทั้งโลก ผู้เขียนต้องการจะยืนยันให้ผู้อ่านแน่ใจว่าคริสเตียนไม่ได้เป็นผู้คุกคามทางการเมืองที่จะโค่นล้มจักรวรรดิโรมัน อีกทั้งความเชื่อของคริสเตียนเป็นการสำเร็จครบถ้วนของศาสนายิว

หนังสือกิจการอาจแบ่งออกได้เป็นสามตอนหลักๆ ที่สะท้อนให้เห็นอาณาบริเวณที่ได้มีการประกาศข่าวประเสริฐและการก่อตั้งคริสตจักรอันขยายขอบเขตกว้างไกลออกไปทุกที่

- 1) การเริ่มต้นความเคลื่อนไหวของคริสเตียนในกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากพระเยซูเสด็จสู่สวรรคต
- 2) การขยายออกไปสู่ส่วนอื่นๆ ของปาเลสไตน์และ
- 3) การขยายขอบเขตกว้างออกไปสู่โลกแถบชายฝั่งทะเลเมดิเตอร์เรเนียนไกลไปถึงกรุงโรม

ลักษณะเฉพาะที่สำคัญของหนังสือกิจการก็คือ พระราชกิจของพระวิญญาณบริสุทธิ์ผู้เสด็จมาด้วยฤทธิ์เดชบนผู้เชื่อในกรุงเยรูซาเล็มในวันเพ็นเทคอสต์ แล้วทรงนำและเสริมกำลังแก่คริสตจักรและผู้นำคริสตจักรผ่านทางเหตุการณ์ที่รายงานไว้ในหนังสือเล่มนี้

ข่าวสารของคริสเตียนยุคแรกมีสรุปอยู่ในคำเทศนาต่างๆ ที่บันทึกไว้ในหนังสือกิจการนี้ และเหตุการณ์ต่างๆ ซึ่งปรากฏอยู่ในหนังสือนี้แสดงให้เห็นฤทธิ์เดชของข่าวสารดังกล่าวในชีวิตของผู้เชื่อทั้งหลายและในการร่วมสามัคคีธรรมของคริสตจักร

โครงร่างของเนื้อหา

1. การเตรียมพร้อมเพื่อเป็นพยาน (1:1-26)
 - ก. พระบัญชาและพระสัญญาสุดท้ายของพระเยซูก่อนเสด็จสู่สวรรคต (1:1-14)
 - ข. ผู้รับตำแหน่งอัครทูตแทนยูดาส (1:15-26)
2. การเป็นพยานในกรุงเยรูซาเล็ม (2:1-8:3)
3. การเป็นพยานในยูเดียและสะมาเรีย (8:4-12:25)
4. พันธกิจของเปาโล (13:1-28:31)
 - ก. การเดินทางทำพันธกิจครั้งแรก (13:1-14:28)
 - ข. การประชุมตกลงที่กรุงเยรูซาเล็ม (15:1-35)
 - ค. การเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งที่สอง (15:36-18:22)

ง. การเดินทางเพื่อพันธกิจครั้งที่สาม (18:23-21:16)

จ. เปาโลเป็นนักโทษในกรุงเยรูซาเล็ม ในเมืองซีซาร์ยาและในกรุงโรม (21:17-28:31)

สัญญาจะประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์

1 ท่านเอโฟัส ในหนังสือฉบับแรกนั้น^ก ข้าพเจ้ากล่าวแล้วถึงทุกสิ่งที่พระเยซูทรงตั้งต้นทำและสั่งสอน^ข จนถึงวันที่พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไป หลังจากตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์กับบรรดาอัครทูต^ค ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้^ง เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์กับพวกเขาด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายระหว่างสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องแผ่นดินของพระเจ้า^ด ขณะพระองค์ทรงพำนักอยู่กับพวกอัครทูต ทรงกำชับพวกเขาว่า “อย่าออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้รอคอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา^ข” ซึ่งพวกท่านได้ยินจากเรา^ง นั่นก็คือยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่อีกไม่นานพวกท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์^ค”

พระเยซูเสด็จขึ้นสู่สวรรค์

^กเมื่อเขาทั้งหลายประชุมพร้อมกัน พวกเขาจึงทูลถามพระองค์ว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ ให้ชนชาติอิสราเอลในครั้งนีหรือ?”^ข พระองค์ตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า “ไม่ใช่ธุระของพวกท่านที่จะรู้เวลาและวาระที่พระบิดาทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์^ค แต่พวกท่านจะได้รับพระราชทานฤทธานุภาพเมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์เสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นสักขีพยานของเราในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย ทั่วแคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก”^ด ^งเมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไปต่อหน้าต่อ

ตาพวกเขา และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา^ข ^คเมื่อพวกเขากำลังเขม่นมองดูฟ้า ในขณะที่พระองค์เสด็จขึ้นไป มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆ พวกเขา ^ดสองคนนั้นกล่าวว่า “ชาวกาลิลีเอ๋ย ทำไมพวกท่านถึงยืนจ้องมองฟ้าสวรรค์? พระเยซูองค์นี้ที่ทรงรับไปจากท่านทั้งหลายขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกในลักษณะเดียวกับที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น”

การเลือกคนแทนที่ยูดาส

^กแล้วอัครทูตจึงลงจากภูเขามะกอกเทศซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม (ระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดิน^ขในวันสะบาโต) แล้วกลับไปกรุงเยรูซาเล็ม ^คเมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบนที่เคยพักอยู่นั้น มีเปโตร ยอห์น ยากอบกับอันดรูว์ ฟิลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรอัลเฟัส ซีโมนพรรคชาตินิยม กับยูดาสบุตรยากอบ^ด ^งพวกเขาอุทิศตัวอธิษฐานด้วยกัน พร้อมกับพวกผู้หญิงและมารีย์มารดาของพระเยซู ทั้งพวกน้องชายของพระองค์ด้วย

^กในเวลานั้นเปโตรยืนขึ้นท่ามกลางพวกพี่น้อง (ซึ่งอยู่รวมกันประมาณร้อยยี่สิบคน) และกล่าวว่า ^ข“นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำมรรยาซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสไว้โดยปากของดาวิด เกี่ยวกับยูดาสผู้นำทางให้กับพวกที่ไปจับพระเยซู ^คเพราะเขานับยูดาสเข้าในกลุ่มเรา และได้รับส่วนในพันธกิจนี้^ด (คนนี้ได้นำค่าตอบแทนที่ได้จากการอธรรมของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็คະມາຕกและแตกกลางลำตัวใส่ฟงทะเลักออกมาหมด^ง เหตุการณ์นี้ทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็

^ก แปลได้อีกว่า ผู้ที่ทรงใช้ไป ^ข ระยะทางที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโตประมาณ 1,000 เมตร

^ก ลก.1:1-4 ^ข ลก.24:49 ^ค มธ.3:11; มก.1:8; ลก.3:16; ยน.1:33 ^ด มธ.28:19; มก.16:15; ลก.24:47-48

^ง มก.16:19; ลก.24:50-51 ^จ มธ.10:2-4; มก.3:16-19; ลก.6:14-16

ฐู ที่ดินแปลงนี้จึงถูกเรียกตามภาษาของพวกเขา ว่า อาเคลตามา คือนาเล็ด)^{๑๙} 20 เพราะมีคำเขียนไว้ในพระธรรมสดุดีว่า

*‘ขอให้ที่อยู่ของเขาร้างเปล่า
และอย่าให้มีใครอยู่ที่นั่น’^{๒๐}*

และ

‘ขอให้อีกคนหนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา’^{๒๑}

21 เพราะฉะนั้น คนหนึ่งในบรรดาคนที่อยู่กับเรา ตลอดเวลาที่พระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จเข้า ออกท่ามกลางเรา 22 คือตั้งแต่บัดพิศมหายอห์น^{๒๒} จนถึงวันที่พระเจ้าทรงรับพระองค์ขึ้นไปจากเรา^{๒๓} คนหนึ่งในคนเหล่านี้จะต้องเป็นพยานร่วมกับเรา เกี่ยวกับการคืนพระชนม์ของพระองค์” 23 เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อสองคนคือ โยเซฟที่เรียกว่าบารซัซบาส ที่มีนามสกุลว่า ยูสทัส และมีทีอริอัส 24 แล้วพวกสาวกจึงอธิษฐานว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทุกคน ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน 25 ให้รับส่วนในพันธกิจนี้ และรับหน้าที่เป็นอัครทูตแทนยูดาผู้ทิ้งหน้าที่นี้หันไปอยู่ที่ของตนเอง” 26 เขาทั้งหลายจึงจับฉลากกัน และฉลากนั้นได้แก่มีทีอริอัส เขาจึงได้รับเลือกให้อยู่ในกลุ่มอัครทูตสิบเอ็ดคนนั้น

การเสด็จมาของพระวิญญาณบริสุทธิ์

2 เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทกอสต์^{๒๗} ๒ มาถึง พวกสาวกรวมตัวอยู่ในสถานที่แห่งเดียวกัน 2 ในทันใดนั้นมีเสียงมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุแรง กล่าวดังก้องทั่วตึกที่เขานั่งอยู่นั้น 3 และพวกเขาเห็นบางสิ่งที่คล้ายเปลวไฟ ลักษณะเหมือนลิ้น แต่กระจายอยู่บนตัวพวกเขาทุกคน 4 พวกเขาทั้งหมดก็เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จึงเริ่มต้นพูดภาษาอื่นๆ ตามที่พระวิญญาณทรงให้พูด 5 มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้าซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้า มาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม 6 เมื่อมีเสียง

อย่างนั้นเขาทั้งหลายจึงพากันมา และจงนสนทนกัน เพราะต่างคนต่างได้ยินพวกเขาพูดภาษาของตัวเอง 7 เขาทั้งหลายจึงแปลกใจและอัศจรรย์ใจพูดว่า “นี่แน่ะ คนทั้งหลายที่พูดอยู่นี้เป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ? 8 ทำไมเราทุกคนจึงได้ยินพวกเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา? 9 ซึ่งเป็นชาวปารเธีย ชาวมีเตีย ชาวเอลาม และเป็นคนที่อาศัยอยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย อยู่ในแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเซีย อยู่ในแคว้นปอนทัสและแคว้นเอเชีย 10 อยู่ในแคว้นฟรีเจียและแคว้นบิซัฟเลีย เป็นคนที่อยู่ในประเทศอียิปต์และในบางส่วนของเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน เป็นคนที่มาจากกรุงโรม 11 ซึ่งมีทั้งพวกยิวกับพวกที่เข้าจารีตยิว และเป็นชาวกรีกและชาวอาระเบีย เราต่างได้ยินคนเหล่านี้กล่าวถึงกิจการที่ยิ่งใหญ่ของพระเจ้าในภาษาของเราเอง” 12 พวกเขาจึงประหลาดใจและจงนสนทนกันที่พูดกันว่า “นี่อะไรกัน?” 13 แต่บางคนเยาะเย้ยว่า “พวกเขาเมาเหล้าองุ่นใหม่”

เปโตรปราศรัยในวันเพ็นเทกอสต์

14 แต่เปโตรได้ยืนขึ้นพร้อมทั้งอัครทูตสิบเอ็ดคน และกล่าวกับเขาทั้งหลายด้วยเสียงดังว่า “พี่น้องชาวยิวกับทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า 15 คนเหล่านี้ไม่ได้เมาเหล้าองุ่นเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายคิด เพราะว่ามีเพียงแก้วโม่งเข้าเท่านั้น 16 แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำที่โยเอลผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า 17 ‘พระเจ้าตรัสว่า ในวาระสุดท้าย

*เราจะเทพระวิญญาณของเราบนมนุษย์
ทั้งหมด*

บุตรา บุตรีของท่านทั้งหลายจะเผยพระวจนะ

บรรดาคนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต

และบรรดาคนแก่ของท่านทั้งหลาย

จะฝันเห็น

^{๑๙} แปลว่า ที่ห้าสิบ เป็นเทศกาลภายหลังวันเริ่มเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ 50 วัน

^{๒๐} มธ.27:3-8 ^{๒๑} สดต.69:25 ^{๒๒} สดต.109:8 ^{๒๓} มธ.3:16; มก.1:9; ลก.3:21 ^{๒๔} มก.16:19; ลก.24:51

^{๒๕} ลนต.23:15; ธอธ.16:9-11

- 18 *แน่ทีเดียวเวลานั้น เราจะเทพระวิญญาณของเรา
บนทาสทาสีของเรา
และเขาทั้งหลายจะเผยพระวจนะ*
- 19 *เราจะสำแดงการอัศจรรย์ในอากาศเบื้องบน
และ หมายถึงสำคัญที่แผ่นดิน เบื้องล่าง
เป็นเลือด ไฟ และไอควัน*
- 20 *ดวงอาทิตย์จะมืดไป
และดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด
ก่อนถึงวันยิ่งใหญ่และสง่างามของ
พระเจ้า*
- 21 *และจะเป็นเช่นนั้นคือ ทุกคนที่ร้องขอในพระ
นามขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้รับ ความ
รอด'^๑*
- 22 *"ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล จงฟัง
เรื่องต่อไปนี้ คือพระเยซูชวาวนาซาเรธผู้ที่พระเจ้า
ทรงรับรองต่อท่านทั้งหลาย โดยการอิทธิฤทธิ์ การ
อัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ที่พระเจ้าได้ทรง
ทำโดยพระองค์ท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่พวก
ท่านทราบอยู่แล้ว ²³พระเยซูของคืนี้ทรงถูกมอบ
ไว้ตามที่พระเจ้าทรงดำริแน่นอนและทรงทราบ
ล่วงหน้า และท่านทั้งหลายได้ประหารพระองค์
ด้วยการตรึงพระองค์บนกางเขนโดยอาศัยน้ำมือ
ของคนอธรรม ²⁴แต่พระเจ้าทรงทำให้พระองค์
คืนพระชนม์^๓ ทรงให้พ้นจากความตายอันปวด
ร้าว เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่
ได้ ²⁵เพราะดาวิดกล่าวถึงพระองค์ว่า
'ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้า
ข้าพเจ้าเสมอ
เพราะพระองค์ประทับที่ขวามือของ
ข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว*
- 26 *เพราะเหตุนี้ จิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี
และสันของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี
ยิ่งกว่านั้นร่างกายของข้าพเจ้าจะอยู่ด้วย
ความหวัง*
- 27 *เพราะพระองค์จะไม่ทรงละข้าพระองค์ไว้ใน
แดนคนตาย
ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์
เปื่อยเน่าไป*
- 28 *พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์รู้จักทาง
แห่งชีวิต
แล้วพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์มี
ความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยการสถิตของ
พระองค์'^๒*
- 29 *"พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าว
กับท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า
ท่านตายแล้วและถูกฝังไว้แล้ว และอุโมงค์ฝังศพ
ของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้ ³⁰ท่านเป็นผู้
เผยพระวจนะ และทราบว่าเป็นพระเจ้าตรัสสัญญาไว้
กับท่านด้วยพระปณิธานว่าพระองค์จะประทานผู้
หนึ่งในวงศ์ตระกูลของท่านให้ขึ้นบนบัลลังก์ของ
ท่าน'^๓ ³¹ท่านก็ล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงกล่าว
ถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า
'พระเจ้าไม่ทรงละพระองค์ไว้ในแดนคนตาย
ทั้งพระกายของพระองค์ ก็ไม่ทรงเปื่อย
เน่าไป'*
- 32 *พระเยซูของคืนี้พระเจ้าได้ทรงให้คืนพระชนม์แล้ว
ซึ่งเราทุกคนคือสักขีพยานของเรื่องนี้ ³³เพราะ
ฉะนั้นเมื่อทรงเชิดชูพระองค์ขึ้นอยู่ที่พระหัตถ์เบื้อง
ขวาของพระเจ้าแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงรับพระ
วิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญาแล้ว
พระองค์ทรงเสด็จมาตั้งที่ท่านทั้งหลายได้ยินและ
ได้เห็น ³⁴เพราะว่าดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์แต่
ท่านกล่าวว่า
'พระเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของ
ข้าพเจ้าว่า
จงนั่งที่ขวามือของเรา*
- 35 *จนกว่าเราจะทำให้ศัตรูของท่านเป็นที่
รองเท้าของท่าน'^๔*
- 36 *เพราะฉะนั้น ให้พงศ์พันธุ์อิสราเอลทั้งหมดทราบ*

๑ ยอ.2:28-32 ๒ มธ.27:35; มก.15:24; ลก.23:33; ยน.19:18 ๓ มธ.28:5-6; มก.16:6; ลก.24:5 ๔ สดต.16:8-11

๕ สดต.132:11; 2 ซมอ.7:12-13 ๖ สดต.110:1

แน่นอนว่า พระเจ้าทรงแต่งตั้งพระเยซูที่ท่านทั้งหลายตรึงไว้บนกางเขนนั้น ให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต^๔

³⁷เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปล่าบใจ จึงกล่าวกับเปโตรและอัครทูตคนอื่นๆ ว่า “พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี?” ³⁸เปโตรจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “จงกลับใจใหม่และรับบัพติศมา”^{๓๗} “ในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้าให้หมดทุกคน เพื่อพระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของท่านทั้งหลาย แล้วพวกท่านจะได้รับของประทานคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ³⁹เพราะว่าพระสัญญาในตักแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของพวกท่านด้วย และแก่ทุกคนที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกให้มาเฝ้า” ⁴⁰เปโตรจึงกล่าวอีกหลายเรื่องเป็นพยานและเตือนสติพวกเขาว่า “จงเอาตัวรอดจากชาติพันธุ์ที่คดโกงนี้เถิด” ⁴¹คนทั้งหลายที่รับถ้อยคำของเปโตรก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกประมาณสามพันคน ⁴²เขาทั้งหลายอุทิศตัวเพื่อฟังคำสอนของบรรดาอัครทูตและร่วมสามัคคีธรรม รวมทั้งหักขนมปังและอธิษฐาน

ชีวิตในกลุ่มคนที่เชื่อถือ

⁴³เขาทั้งหลายมีความเกรงกลัวต่อกันทุกคน และพวกอัครทูตทำการอัศจรรย์ และหมายสำคัญมากมาย ⁴⁴คนทั้งหมดที่เชื่อถือก็อยู่ร่วมกัน และนำทุกสิ่งมารวมเป็นของกลาง^๓ ⁴⁵และพวกเขาขายที่ดินและทรัพย์สิ่งของมาแบ่งให้แก่กันตามความจำเป็น ⁴⁶ทุกๆ วัน พวกเขาอุทิศตัวอยู่ด้วยกันในพระวิหารและหักขนมปังตามบ้านของพวกเขา รับประทานอาหารร่วมกันด้วยความชื่นชมยินดีและจริงใจ ⁴⁷ทั้งสรรเสริญพระเจ้าและได้รับความชื่นชอบจากทุกคน องค์พระผู้เป็นเจ้าก็โปรดให้คนทั้งหลายที่กำลังจะรอด เพิ่มจำนวนเข้ามามากยิ่งขึ้นทุกวัน

เปโตรรักษาขอทานที่เป็นอัมพาต

3 วันหนึ่งขณะที่เปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปยังบริเวณพระวิหาร ในเวลาอธิษฐานตอนบ่ายสามโมง ²มีชายคนหนึ่งเป็นอัมพาตมาตั้งแต่เกิด ถูกหามเข้ามา ทุกๆ วันคนจะวางเขาไว้ที่ริมประตูพระวิหารซึ่งมีชื่อว่าประตูงาม เพื่อให้ขอทานจากคนทั้งหลายที่เข้าไปในพระวิหารนั้น ³เมื่อคนนั้นเห็นเปโตรกับยอห์นกำลังจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน ⁴เปโตรกับยอห์นเพ่งดูเขาบอกว่า “จงดูเราทั้งสองเถิด” ⁵คนนั้นก็จ้องดู คิดว่าจะได้อะไรจากท่านทั้งสอง ⁶แต่เปโตรกล่าวว่า “เงินและทองเราไม่มี แต่สิ่งที่เรามีนั้นเราจะให้ท่าน คือในพระนามของพระเยซูคริสตเจ้าขอท่านลุกขึ้น จงเดินเถิด” ⁷แล้วเปโตรก็จับมือขวาของเขาพุงขึ้น ในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง ⁸เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหาร พร้อมกับเปโตรและยอห์น ทั้งเดินทั้งเดินโลดและสรรเสริญพระเจ้า ⁹คนทั้งหมดเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า ¹⁰ก็จำได้ว่าเขาคือคนที่เคยนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามของพระวิหาร เขาทั้งหลายจึงประหลาดใจและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นกับคนนั้น

เปโตรกล่าวที่เฉลียงของซาโลมอน

¹¹ขณะที่คนนั้นยังนั่งตัวเปโตรและยอห์นอยู่นั้น ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านทั้งสองด้วยความอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งที่เฉลียงพระวิหารที่เรียกว่าเฉลียงของซาโลมอน ¹²พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “ชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ทำไมท่านทั้งหลายอัศจรรย์ใจเพราะเรื่องของคนนี้? และทำไมท่านทั้งหลายจ้องดูเราราวกับว่าเราทำให้คนนี้ได้เดินได้โดยฤทธิ์เดชหรือความชอบธรรมของเราเอง? ¹³พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเรา^๓ ได้ประทานพระเกี้ยวนี้แต่พระเยซูผู้รับใช้ของพระองค์ พระเยซูผู้ที่ท่านทั้งหลายมอบไว้และปฏิเสธต่อ

^๔ พิริซาระ ให้นำเป็นสัญลักษณ์ เล็งถึงการที่พระเจ้าทรงให้อภัยคนบาป

^๓ กจ.4:32-35 ^๓ อพย.3:15

หน้าปีลาต แม้ว่าปีลาตตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป¹⁴ แต่ท่านทั้งหลายก็ยังปฏิเสธพระองค์ผู้ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และขอให้เขาปล่อยผู้ฆาตกรให้ท่านทั้งหลาย”¹⁵ ท่านทั้งหลายจึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นแหล่งกำเนิดของชีวิตเสีย แต่พระเจ้าได้โปรดให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย เราคือสักขีพยานของเรื่องนี้¹⁶ โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงทำให้คนนี่ที่ท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น เป็นความเชื่อที่มาจากพระองค์ ทำให้คนนี่หายเป็นปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย

¹⁷พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายทำการนั้นเพราะรู้เท่าไม่ถึงการณ์ เช่นเดียวกับบรรดาผู้ครอบครองของพวกท่าน¹⁸ แต่สิ่งเหล่านั้นที่พระเจ้าทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะว่าพระคริสต์ของพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์ก็ทรงให้สำเร็จ¹⁹ เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงกลับใจและหันมาหาพระเจ้า เพื่อที่ว่าความผิดบาปของพวกท่าน จะได้รับการลบล้าง²⁰ เพื่อวาระแห่งการฟื้นฟูขึ้นจะได้มาจากพระพักตร์พระเจ้า และเพื่อพระองค์จะประทานพระคริสต์ที่ทรงกำหนดไว้ให้แก่ท่านทั้งหลายคือพระเยซู²¹ พระองค์นั้นจะต้องอยู่ในสวรรค์จนกว่าจะถึงวาระแห่งการฟื้นฟูสรรพสิ่งตามที่พระเจ้าตรัสไว้โดยปากของบรรดาผู้เผยพระวจนะบริสุทธิ์ของพระองค์ตั้งแต่กาลโบราณมา²² โมเสสได้กล่าวไว้ว่า ‘พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะประทานผู้เผยพระวจนะคนหนึ่ง เหมือนอย่างเราแก่พวกท่านจากพี่น้องของพวกท่านเอง ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในทุกสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับพวกท่าน’²³ ถ้าคนหนึ่งคนใดไม่เชื่อฟังผู้เผยพระวจนะผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากชนชาติของพระเจ้า’²⁴ และบรรดาผู้เผยพระวจนะตั้งแต่ซามูเอลเป็นต้นมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกัน และได้พยากรณ์ถึงวันเหล่านี้

²⁵ท่านทั้งหลายเป็นผู้กลานของผู้เผยพระวจนะเหล่านั้น และของพันธสัญญาที่พระเจ้าทรงทำไว้กับบรรพบุรุษของพวกท่าน คือได้ตรัสกับอับราฮัมว่า ‘บรรดาพงศ์พันธุ์ของแผ่นดินโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า’²⁶ เมื่อพระเจ้าโปรดให้องค์ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว ก็ทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน เพื่ออวยพรแก่พวกท่าน โดยให้ทุกคนหันออกจากบาปของตน”

เปโตรกับยอห์นต่อหน้าสภา

4 ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวกับคนทั้งปวง อยู่ บุโรหิตทั้งหลายกับหัวหน้ารักษาพระวิหารและพวกสะดูสีก็มาหา² ด้วยความขัดเคืองใจยิ่งที่ท่านทั้งสองสั่งสอนและประกาศกับคนทั้งหลาย ถึงเรื่องการเป็นขึ้นจากความตายโดยการคืนพระชนม์ของพระเยซู³ พวกเขาจึงจับท่านทั้งสองขังคุกจนถึงวันรุ่งขึ้นเพราะว่าเย็นแล้ว⁴ แต่คนจำนวนมากที่ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ จำนวนผู้ชายจึงเพิ่มขึ้นจนนับได้ประมาณห้าพันคน

⁵ ครั้นรุ่งขึ้นพวกผู้ครอบครองกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์มาประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม⁶ ทั้งอันนาสมหาปุโรหิตและคายาฟาส รวมทั้งยอห์นและอเล็กซานเดอร์กับคนอื่นๆ ที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตด้วย⁷ เมื่อพวกเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว จึงถามว่า “เจ้าทั้งสองทำการนี้โดยฤทธิ์เดชหรือโดยนามของใคร?”⁸ ขณะนั้นเปโตรเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวกับพวกเขาว่า “นี่แน่ะ ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย⁹ ถ้าท่านทั้งหลายจะไต่สวนเราทั้งสองในวันนี้ถึงการดีที่ได้ทำกับคนป่วยนี้ และถามว่าเขาหายเป็นปกติได้อย่างไรแล้ว¹⁰ ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธที่พวกท่านตรึงไว้ที่กางเขน ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นจากตาย โดยพระองค์

¹⁴ มธ.27:15-23; มก.15:6-14; ลก.23:13-23; ยน.19:12-15 ¹⁵ ธน.18:15,18 ¹⁶ ธน.18:19 ¹⁷ ปฐก.22:18

นั้นแหละชายคนหนึ่งที่ยืนอยู่ต่อหน้าพวกท่านจึงได้หายเป็นปกติ ¹¹ พระองค์ทรงเป็น

ศิลา ที่พวกท่านผู้เป็นช่างก่อสร้างละทิ้ง

ซึ่งกลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว^ป

¹² ในผู้อื่นความปลอดภัยไม่มีเลย เพราะว่ามันอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้นั้น ไม่โปรดให้มีท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า”

¹³ เมื่อพวกเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนสามัญ ก็อัศจรรย์ใจ แล้วจำได้ว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู ¹⁴ ยิ่งพวกเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคยืนอยู่กับเปโตรและยอห์น พวกเขาก็ไม่มีอะไรคัดค้านได้ ¹⁵ เมื่อสั่งให้เปโตรกับยอห์นออกไปจากที่ประชุมแล้ว พวกเขาจึงปรึกษากัน ¹⁶ ว่า “เราจะทำอย่างไรกับสองคนนี้? เพราะเขาทั้งสองทำหมายสำคัญพิเศษซึ่งทุกคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้และเราก็ปฏิเสธไม่ได้ ¹⁷ แต่ให้เราขู่ว่าไม่ให้เขาทั้งสองพูดชื่อนั้นกับใครอีก เพื่อเรื่องนี้จะไม่เลื่องลือแพร่หลายไปท่ามกลางประชาชน” ¹⁸ พวกเขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วสั่งไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีก ¹⁹ แต่เปโตรกับยอห์นกล่าวตอบพวกเขาว่า “เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเราควรเชื่อฟังพวกท่านหรือควรเชื่อฟังพระเจ้า ขอพวกท่านพิจารณาดู” ²⁰ เพราะเราไม่สามารถหยุดพูดในสิ่งที่ได้เห็นและได้ยิน” ²¹ เมื่อข่มขู่เขาทั้งสองอีก ก็ปล่อยตัวไป พวกเขาหาเหตุผลโทษท่านทั้งสองไม่ได้เพราะกลัวประชาชน เนื่องจากทุกคนสรรเสริญพระเจ้าเพราะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ²² เพราะว่าคนที่หายโรคโดยหมายสำคัญนั้นมีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว

ผู้ที่เชื่อถืออธิษฐานขอความกล้าหาญ

²³ เมื่อได้รับการปล่อยตัวแล้วท่านทั้งสองจึงไปหาพวกพ้อง เล่าเรื่องทั้งหมดที่พวกหัวหน้าปุโร-

หิตและพวกผู้ใหญ่พูดกับพวกท่าน ²⁴ เมื่อเขาทั้งหลายฟังแล้วก็ร่วมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า “ข้าแต่องค์เจ้านาย พระองค์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น” ²⁵ พระองค์ตรัสไว้โดยพระวิมูถญาณบริสุทธิ ด้วยปากของดาวิดบรรพบุรุษของเรา ผู้รับใช้ของพระองค์ ว่า

“ท่าไมคนต่างชาติจึงหึงโยไส

และชนชาติทั้งหลายปองร้ายกันแต่ไม่

เป็นผล

²⁶ *บรรดาภักดิ์ริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตัวขึ้น*

และนักปกครองชุมนุมกัน

ต่อสู้อพระเจ้าและผู้รับการเจิมตั้ง” ของ

พระองค์”^ป

²⁷ ความจริงในเมืองนี้ ทั้งเฮโรด^ข และปอนทีอัสปิลาต^ค กับพวกต่างชาติและชนชาติอิสราเอล ร่วมชุมนุมกันต่อสู้อพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว ²⁸ พวกเขาทำสิ่งสารพัดตามที่พระหัตถ์และพระดำริของพระองค์ทรงกำหนดไว้ล่วงหน้า ²⁹ บัดนี้ พระองค์เจ้าข้า ขอทอदनตรการข่มขู่ของพวกเรา และทรงให้บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า ³⁰ ในเวลาที่พระองค์ยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกกรักษาโรค และโปรดให้หมายสำคัญกับการอัศจรรย์เกิดขึ้น โดยพระนามของพระเยซูผู้รับใช้บริสุทธิ์ของพระองค์” ³¹ เมื่อเขาทั้งหลายอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งพวกเขาประชุมอยู่นั้นก็ทันที พวกเขาคัดเลือกเปโตรด้วยพระวิมูถญาณบริสุทธิ์และกล่าวพระวचนะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ

ทุกอย่างเป็นของส่วนกลาง

³² คนทั้งหลายที่เชื่อเป็นหน้าหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของของตนมีอยู่นั้นเป็นของตนเอง แต่ทั้งหมดเป็นของส่วนกลาง^ก ³³ และ

^๔ แปลได้อีกว่า พระคริสต์

^ป สดต.118:22 ^ข พย.20:11; นมธ.9:6; สดต.146:6 ^ค สดต.2:1-2 ^ด ลก.23:7-11 ^ข มธ.27:1-2; มก.15:1; ลก.23:1; ยน.18:28-29 ^ก กจ.2:44-45

ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่บรรดาอัครทูตก็เป็นพยานถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้า และพระคุณอันยิ่งใหญ่อยู่กับพวกเขาทุกคน³⁴ เพราะว่าในพวกเขาไม่มีใครขัดสน ใครมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย³⁵ และนำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมาวางไว้ที่เท้าของบรรดาอัครทูต พวกเขาอัครทูตจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามความจำเป็น³⁶ โยเซฟผู้ที่บรรดาอัครทูตเรียกว่า บารนาบัส ซึ่งแปลว่า ลูกแห่งการหนุนน้ำใจ เป็นเลวีชาวเกาะไซปรัส³⁷ มีที่ดินก็ขายเสีย และนำเงินค่าที่ดินนั้นมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต

อานาเนียกับสัปปิรา

5 แต่มีชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียกับภรรยาชื่อ สัปปิราชายที่ดินของตน² แล้วเก็บเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้ ภรรยาของเขาก็รู้ด้วย อีกส่วนหนึ่งนั้นเขานำมาวางไว้ที่เท้าของพวกอัครทูต³ เปโตรจึงถามว่า “อานาเนีย ทำไมซาดาน” จึงควบคุมใจของเจ้าให้โกหกต่อพระวิญญูณบริสุทธิ์ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้? ⁴เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้าไม่ใช่หรือ? เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในสิทธิอำนาจของเจ้าไม่ใช่หรือ? มีอะไรทำให้ใจของเจ้าคิดทำอย่างนี้? เจ้าไม่ได้โกหกมนุษย์แต่โกหกพระเจ้า”⁵ เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงและสิ้นใจ ทุกคนที่รู้เรื่องก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง⁶ พวกคนหนุ่มก็มาห้อศพเขาแล้วหามไปฝัง

⁷หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขาซึ่งยังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก็เข้าไป⁸ เปโตรถามนางว่า “เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่า นั้นหรือจงบอกข้าเถิด?” นางจึงตอบว่า “ได้เท่านั้นละ”⁹ เปโตรจึงถามนางว่า “ทำไมเจ้าสองคนถึงพร้อมใจกันทดลองพระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า? นี่แน่ะ เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีเจ้าอยู่ที่ประตู และพวกเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย”¹⁰ ทันใดนั้นนางก็ล้มลงสิ้นใจแทบเท้าของ

เปโตร เมื่อพวกคนหนุ่มเข้ามาพบว่านางตายแล้ว ก็หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง¹¹ ทั้งคริสตจักรและทุกคนที่ได้ยินเหตุการณ์นั้นก็เกิดความเกรงกลัวอย่างยิ่ง

พวกอัครทูตรักษาคนเจ็บป่วยหลายคน

¹²มีหมายสำคัญและการอัศจรรย์หลายอย่าง ที่พระเจ้าทรงทำด้วยมือของบรรดาอัครทูตท่ามกลางประชาชน และพวกเขาพร้อมกันอยู่ที่เฉลียงของซาโลมอน¹³ ส่วนคนอื่นๆ ไม่กล้าเข้ามาพร้อมกับพวกเขา แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก¹⁴ และชายหญิงจำนวนมากก็เชื่อถือและเข้ามาเป็นสาวกของพระเจ้ามากกว่าก่อน¹⁵ จนเขาทั้งหลายต่างหามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนโดยวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อว่าเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะได้ถูกพวกเขาบางคน¹⁶ ประชาชนจากเมืองที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มมารวมกัน และพาบรรดาคนป่วยและคนมีผีโสโครกเบียดเบียดมา และทุกคนก็หาย

พวกอัครทูตถูกข่มเหง

¹⁷มหาปุโรหิตและพรรคพวกคือพวกสะดูสีมีความอิจฉาอย่างยิ่ง¹⁸ จึงจับพวกอัครทูตขังไว้ในคุกหลวง¹⁹ แต่ในเวลากลางคืนทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาเปิดประตูคุกพาพวกอัครทูตออกไป และบอกว่า²⁰ “จงไปยืนในบริเวณพระวิหารประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตใหม่นี้ให้ประชาชนฟัง”²¹ เมื่อพวกอัครทูตได้ยินเช่นนั้น ก็เข้าไปในบริเวณพระวิหารตอนรุ่งเช้าและสั่งสอน

แต่มหาปุโรหิตกับพรรคพวกเรียกประชุมสภายิวและสมาชิกสภาทั้งหมดของคณิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกเพื่อพาพวกอัครทูตออกมา²² พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปแต่ไม่พบพวกอัครทูตในคุก จึงกลับมารายงานว่า²³ “เราเห็นคุกปิดอยู่แน่นหนามั่นคงและพวกยามยืนเฝ้าอยู่ตามประตู แต่เมื่อเปิดประตูเข้า

² ชื่อหนึ่งของมาร มีความหมายว่า ผู้ขัดขวาง (ปฏิปักษ์)

ไป ไม่เห็นใครอยู่ข้างใน”²⁴ เมื่อหัวหน้ารักษาพระวิหารกับพวกหัวหน้าปุโรหิตได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของพวกอัครทูตว่าจะเป็นอย่างไรรต่อไป²⁵ มีคนมาบอกพวกเขาว่า “นี่แน่ะ บรรดาคนที่ท่านทั้งหลายขังไว้ในคุกกำลังยื่นสิ่งสอนประชาชนอยู่ในบริเวณพระวิหาร”²⁶ แล้วหัวหน้ารักษาพระวิหารกับพวกเจ้าหน้าที่ก็ไปพาพวกอัครทูตมา โดยไม่ได้ทำอะไรรุนแรง เพราะกลัวว่าประชาชนจะเอาหินขว้าง

²⁷เมื่อพวกเขาพาพวกอัครทูตมาแล้วก็ให้ยื่นหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงกล่าวว่า ²⁸“เราจำจับพวกเจ้าอย่างแข็งขันแล้วอย่าสอนโดยออกชื่อนี้ นี่แน่ะ พวกเจ้าทำให้คำสอนของพวกเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และต้องการให้ความผิดเรื่องการตายของคนนั้นตกอยู่กับเรา”²⁹ เปโตรกับอัครทูตคนอื่นๆ ตอบว่า “เราจำเป็นต้องเชื่อฟังพระเจ้ามากกว่าเชื่อฟังมนุษย์”³⁰ พระเยซูผู้ซึ่งพวกท่านฆ่าเสียโดยแขวนไว้ที่ต้นไม้³¹ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทรงให้เป็นขึ้นมาแล้ว³¹ พระเจ้าทรงตั้งพระองค์ไว้ที่พระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ให้เป็นองค์พระผู้นำและองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่แล้วจะทรงอภัยบาปของเขาทั้งหลาย³² เราคือสักขีพยานของเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ที่พระเจ้าประทานกับทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย”

³³เมื่อพวกเขาฟังแล้วก็โกรธมาก คิดกันว่า จะฆ่าพวกอัครทูตเสีย³⁴ แต่มีคนหนึ่งชื่อกามาเลียเอล เป็นพวกฟาริสีและเป็นอาจารย์สอนธรรมบัญญัติเป็นที่นับถือของประชาชน เขายืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครทูตออกไปข้างนอกครู่หนึ่ง³⁵ ท่านกล่าวกับพวกเขาว่า “ท่านชนชาติอิสราเอล สิ่งที่ท่านทั้งหลายคิดจะทำกับคนเหล่านั้นนั้น จงระวังให้ดี³⁶ เพราะก่อนหน้านี้มีคนหนึ่งชื่อรุตาสซึ่งอ้างตัวว่าเป็นผู้ยิ่งใหญ่ มีผู้คนติดตามประมาณสี่

ร้อยคน แต่รุตาสถูกฆ่าและคนที่เขาคิดว่าเป็นพรรคพวกก็จะจัดกระจายสาบสูญไป³⁷ ต่อจากคนนี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาส เป็นชาวกาลิลีปรากฏตัวขึ้นในช่วงที่มีการจลาจลเป็นสามระลอก เขาเกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามเขาไป และคนนั้นก็พินาศด้วย คนที่เป็นพรรคพวกก็จะจัดกระจาย³⁸ เพราะฉะนั้นในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงขอบอกพวกท่านว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรพวกเขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ มันจะล่มสลายไปเอง³⁹ แต่ถ้ามาจากพระเจ้า พวกท่านจะไม่สามารถทำลายพวกเขาได้ เกรงว่าพวกท่านกลับจะเป็นฝ่ายสู้รบกับพระเจ้า”

⁴⁰พวกเขาจึงยอมฟังกามาเลียเอล และเมื่อเรียกพวกอัครทูตเข้ามาแล้ว ก็เขียนและกำชับไม่ให้สอนในนามของพระเยซูแล้วปล่อยไป⁴¹ พวกอัครทูตจึงออกจากสภาไปด้วยความยินดี ที่พระเจ้าทรงนับว่าพวกเขามีคาสมควรได้รับการลู่เกียรติเพราะพระนามนั้น⁴² พวกเขาสั่งสอนและประกาศว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ทุกๆ วัน ไม่ได้ขาด ทั้งในบริเวณพระวิหารและตามบ้านเรือน

การเลือกตั้งคณะเจ็ดคน

6 ในเวลานั้นเมื่อพวกสาวกกำลังเพิ่มจำนวนขึ้น พวกยิวที่พูดกรีกพากันบ่นติเตียนพวกยิวที่พูดฮีบรู เพราะบรรดาแม่ข่ายของพวกเขากูตอดทิ้งไม่ได้รับแจกอาหารประจำวัน² อัครทูตทั้งสิบสองคนจึงเรียกพวกสาวกมาประชุมกัน แล้วกล่าวว่า “การที่เราจะละเลยพระวจนะของพระเจ้ามัวไปแจกอาหารก็ไม่สมควร³ เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งให้พวกเขาดูแลงานนี้⁴ ส่วนเราจะอุทิศตัวในการอธิษฐานและในพันธกิจด้านพระวจนะ”⁵ คนทั้งหลายก็เห็นชอบกับสิ่งที่กล่าวนี้ จึงเลือกสเทเฟนผู้เต็มเปี่ยมด้วยความเชื่อและพระวิญ-

^๒ หมายถึง กางเขน

^๓ มธ.27:25

ญาณบริสุทธ์ กับฟีลิป โปรโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลัสชาวเมืองอันท็อกซึ่งเป็นคนเข้าจารีตในศาสนาเยว^๖คนทั้งเจ็ดนี้ พวกเขาให้มายืนต่อหน้าพวกอัครทูต แล้วอัครทูตก็อธิษฐานและวางมือบนตัวเขาทั้งหลาย

⁷การประกาศพระวจนะของพระเจ้าก็เจริญขึ้น และจำนวนสาวกก็เพิ่มขึ้นอย่างมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตจำนวนมากก็มาเชื่อถือ

สเทเฟนถูกจับกุม

⁸สเทเฟนซึ่งเต็มเปี่ยมด้วยพระคุณและฤทธิ์อำนาจก็ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญใหญ่ท่ามกลางประชาชน ⁹แต่มีบางคนจากธรรมศาลาที่เรียกว่าธรรมศาลาของทาสอิสระ ชาวไซรีน ชาวอเล็กซานเดรียและบางคนจากซีลีเชียและเอเชีย ลุกขึ้นมาโต้แย้งกับสเทเฟน ¹⁰คนเหล่านั้นไม่สามารถต่อสู้ถ้อยคำที่ท่านกล่าวโดยสติปัญญาและพระวิญญาณบริสุทธ์ ¹¹จึงแอบสร้างพยานเท็จกล่าวว่า “เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทโมเสสและพระเจ้า” ¹²เขาทั้งหลายยุยงประชาชนและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมจารย์ให้เกิดความวุ่นวาย แล้วเข้ามาจับสเทเฟนนำไปยังสภายิว ¹³ให้พวกสักขีพยานเท็จมาให้การว่า “คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธ์และธรรมบัญญัติไม่หยุดเลย ¹⁴เพราะเราได้ยินเขาว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ฐจะทำลายสถานที่นี่ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมที่โมเสสให้ไว้แก่เรา” ¹⁵พวกสมาชิกสภาต่างจ้องดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

คำกล่าวของสเทเฟน

7 มหาปุโรหิตจึงถามว่า “เรื่องนี่จริงหรือ?” ²สเทเฟนจึงตอบว่า “นี่แน่ะ ท่านพี่น้องและพวกท่านที่เป็นผู้ใหญ่ ขอฟังเถิด พระเจ้าผู้เต็มด้วย

พระสิริทรงปรากฏแก่อับราฮัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมีย ก่อนไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน ³และตรัสกับท่านว่า ‘เจ้าจงออกจากเมืองและญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังดินแดนที่เราจะสำแดงให้เจ้า’ ⁴อับราฮัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน ⁵หลังจากบิดาของท่านเสียชีวิตแล้วพระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่นมาอยู่ในแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้ ⁶แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อับราฮัมมีมรดกในแผ่นดิน ไม่ให้มีแม่แต่ขนาดเท่าฝ่าเท้า และขณะเมื่อท่านยังไม่มียุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่า จะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านและเชื้อสายของท่าน ⁷พระเจ้าตรัสอย่างนี้ว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และคนในประเทศนั้นจะเอาพวกเขาเป็นทาส และจะข่มเหงพวกเขาจนถึงสิ้นร้อยปี ⁸แล้วพระเจ้าตรัสว่า ‘และประเทศที่พวกเขาปรนนิบัติอยู่นั้น เราจะพิพากษาหลังจากนั้นพวกเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้’ ⁹พระเจ้าจึงประทานพันธสัญญาแห่งการเข้าสู่หน้ดแก่ท่าน เพราะฉะนั้นเมื่ออับราฮัมมีบุตรชื่ออิสอัค ¹⁰จึงให้เข้าสู่หน้ด^{๑๑}ในวันที่แปด อิสอัคมีบุตรชื่อยาโคบ ^{๑๒}และยาโคบมีบุตรสิบสองคนซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา ^{๑๓}

^{๑๔}และบรรพบุรุษเหล่านั้นก็ฉวยโยเซฟ^{๑๕} จึงพาเขาไปยังประเทศอียิปต์ ^{๑๖} แต่พระเจ้าสถิตกับโยเซฟ ^{๑๗} ทรงช่วยให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น ทรงให้มีความชอบและมีสติปัญญาเฉพาะพระพักตร์ฟาโรห์กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ฟาโรห์จึงตั้งโยเซฟให้ดูแลประเทศอียิปต์และทุกอย่างในพระราชสำนักของพระองค์ ^{๑๘} ต่อมาเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร ^{๑๙} ยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข่าวอยู่ในประเทศ

^๖ พิธีตัดหนังปลายองคชาต โดยพิธีนี้ผู้ชายเข้าในศาสนาเยว

^๗ ปรุก.12:1 ^๘ ปรุก.11:31 ^๙ ปรุก.12:4 ^{๑๐} ปรุก.12:7; 13:15; 15:18; 17:8 ^{๑๑} ปรุก.15:13-14 ^{๑๒} ปรุก.17:10-14

^{๑๓} ปรุก.21:2-4 ^{๑๔} ปรุก.25:26 ^{๑๕} ปรุก.29:31-35:18 ^{๑๖} ปรุก.37:11 ^{๑๗} ปรุก.37:28 ^{๑๘} ปรุก.39:2,21 ^{๑๙} ปรุก.41:39-41

^{๑๐} ปรุก.42:1-2

อียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งที่หนึ่ง¹³ พอครั้งที่สองโยเซฟแสดงตัวให้พี่น้องรู้¹⁴ และฟาโรห์ก็ทรงรู้จักญาติของโยเซฟด้วย¹⁵ โยเซฟจึงเชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา¹⁶ ยาโคบจึงลงไปประเทศอียิปต์¹⁷ และทำนกับบรรพบุรุษของเรา ก็เสียชีวิตที่นั่น¹⁸ พวกเขาจึงนำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอโมงค์ที่อับราฮัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรของฮาโมร์ในเซเคม¹⁹

¹⁷“แต่เมื่อใกล้จะถึงเวลาตามพระสัญญาที่พระเจ้าตรัสไว้กับอับราฮัม ประชาชาติอิสราเอลได้ทวีจำนวนมากขึ้นในประเทศอียิปต์¹⁸ จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์¹⁹ กษัตริย์องค์นั้นทรงออกอุบายจัดการกับชนชาติของเราไว้ ทรงข่มเหงบรรพบุรุษของเรา ทรงบังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของพวกเขาเพื่อไม่ให้รอดชีวิต²⁰ เป็นเวลาเดียวกับที่โมเสสเกิดมามีรูปร่างดงามเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า เขาจึงถูกเลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน²¹ แต่หลังจากถูกทิ้งไว้ในนอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์ก็รับมาเลี้ยงเสมือนเป็นบุตรของตน²² โมเสสจึงได้รับการสอนในเรื่องวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีสมรรถภาพในการพูดและในกิจการต่างๆ

²³“เมื่อโมเสสมีอายุย่างเข้าสี่สิบปี ก็นึกอยากไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตนคือชนชาติอิสราเอล²⁴ เมื่อท่านเห็นคนหนึ่งถูกข่มเหง จึงเข้าไปช่วยโดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้ข่มเหงนั้นเพื่อแก้แค้น²⁵ เพราะคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจดีว่า พระเจ้าจะทรงช่วยพวกเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่พวกเขาไม่เข้าใจอย่างนั้น²⁶ วันรุ่งขึ้นโมเสสเข้ามาพบเขาทั้งสองขณะวิวาทกัน ก็อยากให้เขาทั้งสองกลับคืนดีกัน จึงกล่าวว่า ‘เพื่อนเอ๋ยพวกท่านเป็นพี่น้องกันทำไมถึงทำร้ายกัน?’²⁷ คนที่ข่มเหงเพื่อนก็ผลัก

โมเสสออกไป และกล่าวว่า ‘ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาของเรา?’²⁸ ‘เจ้าจะฆ่าข้าเหมือนกับที่ฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ?’²⁹ เมื่อโมเสสได้ยินคำพูดนั้น จึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดียน³⁰ และมีบุตรสองคนที่นี่³¹

³⁰“เมื่อเวลาผ่านไปได้สี่สิบปี ทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ในถิ่นทุรกันดารของภูเขาซีนาย³¹ เมื่อโมเสสเห็นก็อัศจรรย์ใจเพราะนิมิตนั้น เมื่อเข้าไปดูใกล้ๆ ก็ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสว่า³² ‘เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า คือพระเจ้าของอับราฮัมของอิสอัค และของยาโคบ’ โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่กล้ามองดู³³ พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า ‘จงถอดรองเท้าออก เพราะที่ที่เจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่ศักดิ์สิทธิ์³⁴ อันที่จริงเราเห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขาสงสารหลาย เราจึงลงมาเพื่อช่วยพวกเขาให้รอด มาเถะ เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์’³⁵

³⁵“โมเสสคนนี่ที่เคยถูกพวกเขาปฏิเสธ โดยกล่าวว่า ‘ใครตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาของเรา’ นั้นเอง โดยมีของทูตสวรรค์ผู้ซึ่งปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี่แหละไปเป็นผู้ครอบครองและผู้ช่วย³⁶ คนนี่แหละที่เป็นผู้นำพวกเขาออกมา และทำการอัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ในแผ่นดินอียิปต์³⁷ ที่ทะเลแดง³⁸ และในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี³⁹ โมเสสคนนี่แหละที่กล่าวกับชนชาติอิสราเอลว่า ‘พระเจ้าจะประทานผู้เผยพระวจนะผู้หนึ่งเกิดมาเพื่อท่านทั้งหลาย จากพี่น้องของพวกท่าน เหมือนอย่างข้าพเจ้า’⁴⁰ โมเสสคนนี่แหละที่อยู่ในชุมนุมชนในถิ่นทุรกันดาร อยู่กับทูตสวรรค์ผู้พูดกับท่านที่ภูเขาซีนาย⁴¹ และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ท่านได้รับพระดำรัสอัน

¹³ ปรก.45:1 ¹⁴ ปรก.45:16 ¹⁵ ปรก.45:9-10,17-18 ¹⁶ ปรก.46:27 ¹⁷ ปรก.46:1-7 ¹⁸ ปรก.49:33

¹⁹ ปรก.23:3-16; 33:19; 50:7-13; ยชว.24:32 ²⁰ อพย.1:7-8 ²¹ ฆอ.1:10-11 ²² ฆอ.1:22 ²³ ฆอ.2:2 ²⁴ อพย.2:3-10

²⁵ อพย.2:11-15 ²⁶ อพย.18:3-4 ²⁷ อพย.3:1-10 ²⁸ อพย.7:3 ²⁹ อพย.14:21 ³⁰ กตว.14:33 ³¹ ธรบ.18:15,18

³² อพย.19:1-20:17; ธรบ.5:1-33

ทรงชีวิตเพื่อส่งต่อมาให้เรา³⁹ บรรพบุรุษของเรา
ไม่ยอมฟังโมเสส แต่ผลักไสท่านออกไป และหัน
เหินใจกลับไปยังแผ่นดินอียิปต์⁴⁰ พวกเขากล่าว
กับอาโรนว่า 'ขอสร้างพระให้แก่เรา เป็นพระที่จะนำ
เราไป เพราะว่าโมเสสคนนี้ ที่เป็นคนนำเราออก
จากประเทศอียิปต์นั้น เราไม่รู้ว่าเขาเป็นอะไรไป'⁴¹
ในเวลานั้นพวกเขาทำรูปโคหุ้ม และนำเครื่อง
สัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งที่
พวกเขาทำขึ้นด้วยมือ⁴² แต่พระเจ้าเป็นพระ
พักตร์และทรงปล่อยให้พวกเขาหนีการหมิ่นดู
ในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในหนังสือของบรรดา
ผู้เผยพระวจนะว่า

โอ พงศ์พันธุ์อิสราเอล พวกเจ้าฆ่าสัตว
บูชาเรา
ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ?

⁴³ พวกเจ้าขนเด้นท์ของพระโมเสส
และนำดาวพระเฟพาน

รูปพระต่าง ๆ ที่พวกเจ้าทำขึ้น
เพื่อกราบนมัสการรูปนั้นต่างหาก
เราจะกวาดพวกเจ้าไปไกลจนพ้น เมือง
บาบิโลน⁴⁴

⁴⁴“บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดาร
ก็มีเด้นท์แห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่ง
ไว้เมื่อตรัสกับโมเสสว่าให้ทำเด้นท์ตามแบบที่ได้
เห็น⁴⁵ บรรพบุรุษของเราเมื่อได้รับเด้นท์นั้นจึง
ขนตามโยชูวาไป” หลังจากเข้ายึดแผ่นดินของ
บรรดาประชาชาติที่พระเจ้าทรงขับไล่ให้พ้นหน้า
บรรพบุรุษของเราแล้ว เด้นท์นั้นก็ยังคงอยู่จนถึง
สมัยของดาวิด⁴⁶ ดาวิดนั้นได้รับความโปรดปราน
จากพระเจ้า และทรงขออนุญาตที่จะจัดเตรียมพระ
นิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ⁴⁷ แต่ซาโลมอน
เป็นผู้ที่ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระเจ้า⁴⁸ ถึงกระ
นั้นก็ได้ องค์ผู้สูงสุดก็ไม่ได้ประทับในพระนิเวศที่
มีอมมนุษย์ทำไว้ ตามที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ว่า

⁴⁹ ‘สวรรค์เป็นที่ประทับของเรา
และแผ่นดินโลกเป็นที่รองเท้าของเรา
พวกเจ้าจะสร้างนิเวศชนิดไหนสำหรับเรา
องค์พระผู้เป็นเจ้า^{๔๙} ตรัส
หรืออะไรจะเป็นที่พำนักของเรา?
⁵⁰ สิ่งเหล่านี้มือของเราทำไว้ทั้งหมดไม่ใช่
หรือ?’^{๕๐}

⁵¹“เจ้าพวกคนหัวแข็ง ใจดื้อดึง และหูตึง พวก
ท่านขัดขวางพระวิญญาณบริสุทธิ์อยู่เสมอ บรรพ
บุรุษของท่านทั้งหลายทำอะไร พวกท่านก็ทำ
อย่างนั้น^{๕๒} มีใครบ้างในบรรดาผู้เผยพระวจนะ
ที่บรรพบุรุษทั้งหลายของพวกท่านไม่ได้ชมเชย?
พวกเขาว่าคนทั้งหลายที่พยากรณ์ถึงการเสด็จมา
ของ ‘องค์ผู้ชอบธรรม’ และบัดนี้ท่านทั้งหลายก็
ทรยศและฆ่าพระองค์^{๕๓} คือพวกท่านที่ได้รับธรรม
บัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่ไม่ได้ประพฤติตาม
ธรรมบัญญัตินั้น”

สเทเฟนถูกขว้างด้วยก้อนหิน

⁵⁴เมื่อพวกเขาได้ยินอย่างนั้นก็รู้สึกเดือดดาล
และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าใส่สเทเฟน⁵⁵ ส่วนสเท
เฟนเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ท่านเข้มนดู
สวรรค์เห็นพระรัศมีของพระเจ้า และเห็นพระเยซู
ทรงยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์⁵⁶ แล้ว
ท่านกล่าวว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวก
เป็นช่อง และเห็นบุตรมนุษย์ทรงยืนอยู่เบื้องขวา
พระหัตถ์ของพระเจ้า”⁵⁷ แต่พวกเขาร้องเสียงดัง
และอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปหาสเทเฟน⁵⁸ แล้วขับไล่
ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง และพวกสักขี
พยานที่ปรักปรำสเทเฟน ก็ฝากเสื้อผ้าของตนวาง
ไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อเฮาโล⁵⁹ ขณะที่
พวกเขาเอาหินขว้างสเทเฟนอยู่นั้น ท่านร้องทูล
ว่า “ข้าแต่พระเยซู องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงรับ
จิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย”⁶⁰ แล้วสเทเฟน

^{๓๙} หมายถึง พระเจ้า

^{๔๐} พอย.32:1 ^{๔๑} พอย.32:2-6 ^{๔๒} อมส.5:25-27 ^{๔๓} พอย.25:9,40 ^{๔๔} พยว.3:14-17 ^{๔๕} 2ซมอ.7:1-16; 1 พคต.17:1-14

^{๔๖} 1 พกษ.6:1-38; 2 พคต.3:1-17 ^{๔๗} อสย.66:1-2 ^{๔๘} อสย.63:10

ก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอโปรดอย่าถือโทษพวกเขาเพราะบาปนี้” เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้วก็สิ้นใจ

8 และเขาโลก็เห็นชอบด้วยกับการฆ่าสเทเฟน

เขาโลข่มเหงคริสตจักร

ขณะนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และบรรดาสาวกกระจัดกระจายไปทั่วแคว้นยูเดียกับสะมาเรียเว้นแต่พวกอัครทูต² บรรดาคคนที่ยำเกรงพระเจ้าก็ฝังศพสเทเฟนไว้แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง³ ส่วนเขาโลพยายามทำลายคริสตจักรโดยเข้าไปลุดลากเอาพวกผู้ชายและพวกผู้หญิงตามบ้านเรือนไปจำไว้ในคุก⁴

การประกาศข่าวประเสริฐในสะมาเรีย

⁴พวกที่กระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น⁵ ส่วนฟีลิปไปยังเมืองหนึ่งในแคว้นสะมาเรีย และประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง⁶ ผู้ชนต่างสนใจฟังถ้อยคำของฟีลิปขณะฟังท่านประกาศ และเห็นหมายสำคัญต่างๆ ที่ท่านทำ⁷ เพราะว่าพวกผีโสโครกที่สิงอยู่ในหลายๆ คนพากันร้องเสียงดังแล้วออกจากคนเหล่านั้น พวกที่เป็นอัมพาตกับเป็นง่อยก็หายเป็นปกติ⁸ จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น

⁹และมีคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยเล่นคาถาอาคมในเมืองนั้นมาก่อน เขาทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงไหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ¹⁰ คนทั้งหมดตั้งแต่คนเล็กน้อยไปจนถึงคนใหญ่โตต่างสนใจฟังคนนั้นแล้วว่า “คนนี่คืออูทธานูภาพของพระเจ้าที่เรียกว่ามหิทธิฤทธิ์”¹¹ คนทั้งหลายสนใจฟังเขา เพราะเขาทำวิทยาคมให้ผู้คนพิศวงหลงไหลมานานแล้ว¹² แต่เมื่อฟีลิปประกาศข่าวประเสริฐเกี่ยวกับแผ่นดินของพระเจ้าและพระนามของพระเยซูคริสต์แล้ว

คนทั้งหลายก็เชื่อและรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง¹³ ซีโมนเองก็เชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟีลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นหมายสำคัญกับการอัครรรยยิ่งใหญ่ที่ฟีลิปทำ

¹⁴เมื่อพวกอัครทูตที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ได้ยินว่าชาวสะมาเรียได้รับพระวณะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขาทั้งหลาย¹⁵ เมื่อเปโตรกับยอห์นไปถึงก็อธิษฐานเผื่อพวกเขา เพื่อให้พวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁶ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับใคร พวกเขาเพียงแต่ได้รับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น¹⁷ เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนพวกเขา แล้วพวกเขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์¹⁸ เมื่อซีโมนเห็นว่าคนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์โดยการวางมือของอัครทูตทั้งสอง จึงนำเงินมาให้ท่านทั้งสอง¹⁹ กล่าวว่า “ขอช่วยให้ข้าพเจ้ามีอำนาจแบบนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าวางมือให้คนไหน คนนั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์”²⁰ เปโตรจึงกล่าวกับซีโมนว่า “เงินของเจ้าจงพินาศพร้อมกับตัวเจ้า เพราะเจ้าคิดว่าของประทานจากพระเจ้าสามารถซื้อด้วยเงินได้²¹ เจ้าไม่มีหุ้นหรือส่วนใดๆ ในการทำงานนี้ เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงต่อพระเจ้า²² เพราะฉะนั้นจงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้า และอธิษฐานขอต่อพระเจ้า พระองค์อาจจะทรงยกความผิดที่เจ้าคิดอยู่ในใจ²³ เพราะข้าเห็นแล้วว่าเจ้าตกอยู่ในความขมขื่นและการผูกมัดของความอธรรม”²⁴ ซีโมนจึงตอบว่า “ขอพวกรท่านช่วยอ้อนวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อว่าเหตุการณ์ที่พวกรท่านกล่าวนั้นจะไม่เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า แม้แต่อย่างเดียว”

²⁵เมื่ออัครทูตทั้งสองเป็นพยานและประกาศพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และประกาศข่าวประเสริฐในหมู่

บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง

ฟิลิปและขันทีชาวเอธิโอเปีย

²⁶ แต่ทูตองค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าสั่งฟิลิปว่า “จงลุกขึ้น ไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงกาซา” (ซึ่งเป็นทางเปลี่ยว) ²⁷ ฟิลิปก็ลุกไป และนี่แน่ะ มีขันทีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่ง เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสีพระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีองค์นั้น ท่านมานมัสการที่กรุงเยรูซาเล็ม ²⁸ ขณะนั่งรถม้ากลับไปนั้น ท่านกำลังอ่านหนังสืออิสยาห์ผู้เผยพระวจนะอยู่ ²⁹ พระวิญญาณตรัสสั่งฟิลิปว่า “จงเข้าไปชิตรถม้าคันนั้นเถิด” ³⁰ ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยืนท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ผู้เผยพระวจนะ จึงถามว่า “ท่านเข้าใจสิ่งที่ท่านหรือไม่ว่าง?” ³¹ ขันทีจึงตอบว่า “ถ้าไม่มีใครอธิบายจะเข้าใจได้อย่างไร?” ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นไปยังบนรถม้ากับท่าน ³² พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้

“ท่านถูกนำไปฆ่าเหมือนอย่างแกะ

*ลูกแกะนี้ยังต่อหน้าผู้ตัดขนของมัน
อย่างไร*

ท่านก็ไม่ปริปากของท่านอย่างนั้น

³³ *ในเวลาที่ท่านถูกเหยียดหยาม ท่านไม่ได้รับความยุติธรรม*

ใครจะเสาะถึงเชือกสายของท่าน?

*เพราะชีวิตของท่านถูกตัดขาดจาก
แผ่นดินโลก”^ก*

³⁴ ขันทีจึงถามฟิลิปว่า “สิ่งที่ผู้เผยพระวจนะกล่าวนี้เล็งถึงใคร เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงคนอื่น? ขอบอกข้าพเจ้าเถิด” ³⁵ ฟิลิปจึงเริ่มเล่าโดยตั้งต้นจากพระคัมภีร์ตอนนั้น ท่านประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูกับขันทีผู้นั้น ³⁶ ขณะกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่ที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า “นี่แน่ะ ที่นี้มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพ-

ติศมา” ³⁷ ฟิลิปจึงตอบว่า “ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้” ขันทีจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเชื่อว่าพระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า” ³⁸ แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถ คนทั้งสองก็ลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิปให้ท่านรับบัพติศมา ³⁹ เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไป และขันทีคนนั้นไม่ได้เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี ⁴⁰ แต่มีคนพบฟิลิปที่เมืองอาโซทัส และเมื่อท่านเดินทางไป ท่านก็ประกาศข่าวประเสริฐทั่วทุกเมืองจนกระทั่งท่านไปถึงเมืองซีซารียา

เขาโลกลับใจ

(กจ.22:6-16; 26:12-18)

9 ในระหว่างนั้นเขาโลยังชู้คาราม กล่าวว่าจะฆ่าบรรดาสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้า จึงไปหามหาปุโรหิต ² ขอหนังสือไปยังธรรมศาลาต่าง ๆ ในเมืองดามัสกัส เพื่อที่ว่าถ้าพบใครเป็นพวก “ทางนั้น” ^๓ ไม่ว่าชายหรือหญิง จะจับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม ^๓ ขณะที่เขาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ทันใดนั้นก็มีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมรอบตัวท่าน ⁴ ท่านก็ล้มลงที่พื้นและได้ยินพระสุรเสียงตรัสว่า “เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าช่มเหงเราทำไม?” ⁵ เขาโลจึงทูลถามว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์เป็นใคร?” พระองค์ตรัสว่า “เราคือเยซูผู้เจ้าช่มเหง ⁶ จงลุกขึ้นเถิด และเข้าไปในเมือง จะมีคนบอกให้เจ้าทราบ เจ้าต้องทำอะไร” ⁷ พวกที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนจังกังพูดไม่ออก พวกเขาได้ยินพระสุรเสียงแต่ไม่เห็นใคร ⁸ เขาโลจึงลุกขึ้นจากพื้น เมื่อลืมตาแล้ว ก็มองอะไรไม่เห็น พวกเขาจึงจูงมือท่านเข้าไปในเมืองดามัสกัส ⁹ ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวัน และท่านไม่ได้กินหรือดื่มอะไรเลย

¹⁰ ในเมืองดามัสกัสมีสาวกคนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับคนนั้นทางนิมิตว่า “อานา-

^๑ สำเนาโบราณบางฉบับ ไม่มีข้อนี้ ^๒ พวก “ทางนั้น” หมายถึง พวกที่เชื่อในข่าวประเสริฐ

^๑ ออส.53:7-8

เนียเอ๋ย” อานาเนียจึงทูลตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์อยู่ที่นี้”¹¹ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า “จงลุกขึ้นไปทีถนนสายที่เรียกว่า ‘ถนนตรง’ และไปที่บ้านของยูดาสมหาชายคนหนึ่งจากเมืองทาร์ซัสที่ชื่อเฮโล ตอนนั้นเฮโลกำลังอธิษฐานอยู่¹² และในนิมิต]¹³ เขามองเห็นชายคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนตัวเขาเพื่อที่ว่าเขาจะมองเห็นอีก”¹³ แต่อานาเนียทูลตอบว่า “องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาทำร้ายธรรมิกชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมากมาย¹⁴ และที่นี่เขาก็ได้สิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้าปุโรหิตให้มาจับคนทั้งหลายที่อธิษฐานออกพระนามของพระองค์”¹⁵ องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับท่านว่า “จงไปเถิด เพราะว่าคนนี้เป็นภพชะนะที่เราเลือกสรรไว้ เราจะนำนามของเราไปถึงบรรดาคนต่างชาติและบรรดาภคัษัตริย์ และไปถึงพวกอิสราเอล¹⁶ เราจะแสดงให้เขาเห็นว่าเขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าไรเพื่อนามของเรา”¹⁷ แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านนั้น วางมือบนตัวเฮโลกล่าวว่า “พี่เฮโล พระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ปรากฏแก่ท่านระหว่างทางที่ท่านมาที่นี่ ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อให้ท่านมองเห็นอีก และเพื่อให้ท่านเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์”¹⁸ ทันใดนั้นมืออะไรเหมือนเกล็ดหลุดจากตาของเฮโลแล้วท่านก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับบัพติศมา¹⁹ พอรับประทานอาหารแล้วก็ม่กำลังขึ้น

เฮโลประกาศข่าวประเสริฐในดามัสกัส

เฮโลพักอยู่กับพวกสาวกในเมืองดามัสกัสหลายวัน²⁰ และท่านก็ไม่ได้รื้อรอก ท่านเริ่มประกาศเรื่องพระเยซูตามธรรมศาลาต่างๆ ว่า “พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า”²¹ คนทั้งหลายที่ได้ยินก็ประหลาดใจพูดกันว่า “คนนี้ไม่ใช่หรือที่ทำร้ายผู้คนในกรุงเยรูซาเล็มที่อธิษฐานออกพระนามนี้? และเขามาที่นี่ก็เพื่อจับพวกนั้นส่งให้พวกหัวหน้า

ปุโรหิตไม่ใช่หรือ?”²² แต่เฮโลก็ยังม่กำลังมากขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสกังงันด้วยการพิสูจน์ว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์

เฮโลหนีพ้นจากพวกยิว

²³หลังจากนั้นอีกหลายวัน พวกยิวก็ปรึกษากันว่าจะฆ่าเฮโล²⁴ แต่แผนการของพวกเฮโลรู้ไปถึงหูของเฮโล พวกเขาคอยเฝ้าที่ประตูเมืองทั้งกลางวันและกลางคืนเพื่อดักฆ่าเฮโล²⁵ แต่พวกสาวกเอาเฮโลนั่งลงในกระบุงใบใหญ่ตอนกลางคืนแล้วหย่อนท่านลงจากกำแพงเมือง²⁶

เฮโลที่กรุงเยรูซาเล็ม

²⁶เมื่อเฮโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านพยายามจะเข้าร่วมกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัวเพราะไม่เชื่อว่าเฮโลเป็นสาวก²⁷ แต่บารนาบัสพาท่านไปหาพวกอัครทูต และเล่าให้พวกเขาฟังว่าเฮโลเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ที่ตรัสกับท่านระหว่างทางอย่างไร และท่านประกาศออกพระนามพระเยซูด้วยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัสอย่างไร²⁸ แล้วเฮโลจึงได้เข้ามาออกอกในอยู่กับพวกอัครทูตในกรุงเยรูซาเล็ม²⁹ ประกาศออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดและโต้แย้งกับพวกยิวที่พูดกรีก แต่พวกนั้นพยายามหาทางฆ่าท่านเสีย³⁰ เมื่อพี่น้องรู้อาการนี้ ก็พาท่านลงไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งต่อไปยังเมืองทาร์ซัส

³¹เพราะฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรียก็เกิดความสงบสุขและเจริญเติบโต ต่างประพฤติตนด้วยความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้าและรับการหนุนใจจากพระวิญญานบริสุทธิ์ คริสตศาสนาจึงยิ่งเพิ่มจำนวนมากขึ้น

ไอเนอัสหายโรค

³²ขณะที่เปโตรเดินทางไปๆ มาๆ ทั่วทุกแห่งนั้น ท่านก็ลงไปหาพวกธรรมิกชนที่อาศัยอยู่ใน

¹¹ สำเนาโบราณบางฉบับ ไม่มีคำนี้

² 2 คร.11:32-33

เมืองลิดดาด้วย ³³เปโตรพบคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่
นั้น เขาเป็นอัมพาตต้องนอนอยู่บนเตียงมาแปด
ปีแล้ว ³⁴เปโตรกล่าวกับเขาว่า “ไอเนอัส พระเยซู
คริสต์ทรงให้ท่านหายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่าน
เกิด” ท่านได้นั้นไอเนอัสก็ลุกขึ้น ³⁵เมื่อคนทั้ง
หลายที่อยู่ในเมืองลิดดาและที่ราบซารินเห็นแล้ว
ก็กลับใจมาหองค์พระผู้เป็นเจ้า

เปโตรที่เมืองลิดดาและยัฟฟา

³⁶ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งที่เป็นสาวกชื่อ
ทาบีธา^๔ ตามภาษากรีกว่าโดรคัส^๕ หญิงคนนี้
เคยทำคุณประโยชน์และสงเคราะห์คนจนมากมาย
³⁷เวลานั้นหญิงคนนี้เป็นยิวจนถึงแก่ความตาย พวก
เขาจึงอาบน้ำศพและตั้งไว้ในห้องชั้นบน ³⁸เมือง
ลิดดานั้นอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา เมื่อพวกเขาได้
ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้คนสองคนไปขอร้องท่าน
ว่า “เชิญมาหาโดยด่วน” ³⁹เปโตรจึงลุกขึ้นไปกับ
เขาทั้งสอง เมื่อถึงแล้วพวกเขา ก็พาท่านขึ้นไป
ที่ห้องชั้นบน พวกเขาคุยกันเรื่องให้อยู่ข้างๆ
ท่านและชี้ให้ท่านดูเสื้อผ้าต่างๆ ที่โดรคัสทำเมื่อ
ยังมีชีวิตอยู่ ⁴⁰เปโตรจึงให้คนทั้งหลายออกไปข้าง
นอก และคุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้น
กล่าวว่า “ทาบีธา จงลุกขึ้น” ทาบีธาก็ลืมตา เมื่อ
เห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง ⁴¹เปโตรยื่นมือออกมาพุง
เธอ แล้วเรียกพวกธรรมาชิกชนกับบรรดาแม่มา
เข้ามา แล้วมอบหญิงที่มีชีวิตนั้นให้กับพวกเขา
⁴²เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั้งเมืองยัฟฟา คน
จำนวนมากก็พากันมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า
⁴³เปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน โดยพัก
อยู่กับซีโมนที่เป็นช่างฟอกหนัง

เปโตรและโครเนลิอัส

10 และมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอัสอาศัย
อยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยใน
กองพันทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลียน ²ท่านและ

ครอบครัวเป็นคนเคร่งศาสนาและเกรงกลัวพระ
เจ้า ท่านให้ทานแก่ประชาชนอย่างมากมายและ
อ่อนน้อมพระเจ้าอยู่เสมอ ³เวลาประมาณบ่าย
สามโมง นายร้อยคนนั้นเห็นนิมิตชัดเจนว่ามีทูต
สวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้ามาหาตน และกล่าว
ว่า “โครเนลิอัส” ⁴โครเนลิอัสจึงมองทูตองค์นั้น
ด้วยความตกใจกลัว และถามว่า “นี่หมายความว่า
อะไร ท่านเจ้าข้า?” ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า “คำ
อธิษฐานและการให้ทานของท่านขึ้นไปถึงพระเจ้า
เป็นเหตุให้พระองค์ทรงระลึกถึงท่านแล้ว ⁵บัดนี้จึง
ใช้คนไปเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
⁶ท่านอาศัยอยู่กับซีโมนที่เป็นช่างฟอกหนัง บ้าน
ของเขายูริมฝั่งทะเล” ⁷เมื่อทูตสวรรค์ที่พูดกับ
ท่านจากไปแล้ว ท่านก็เรียกหาคนใช้สองคนกับ
ทหารที่เคร่งศาสนาคนหนึ่งซึ่งเคยปรนนิบัติท่าน
เสมอ ⁸เมื่อโครเนลิอัสเล่าเหตุการณ์ทั้งหมดให้
พวกเขาฟังแล้ว ท่านก็ใช้พวกเขาไปเมืองยัฟฟา

⁹วันรุ่งขึ้นเวลาประมาณเที่ยง ขณะที่คนกลุ่มนี้
เดินทางใกล้จะถึงเมืองยัฟฟา เปโตรขึ้นไปบนหลัง
คาตึกเพื่ออธิษฐาน ¹⁰ขณะนั้นท่านหิวอยากจะรับ
ประทานอาหาร และในระหว่างที่ยังจัดอาหารกิน
อยู่ เปโตรก็ตกอยู่ในภวังค์ ¹¹และท่านเห็นท้องฟ้า
แหวกออกเป็นช่อง มีอะไรอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืน
ใหญ่ ซึ่งมุมทั้งสี่ถูกหย่อนลงมายังพื้นโลก ¹²ใน
นั้นมีสัตว์ทุกอย่าง ทั้งสัตว์สี่เท้า สัตว์เลื้อยคลาน
และนกในอากาศ ¹³แล้วมีพระสุรเสียงกล่าวกับ
ท่านว่า “เปโตร จงลุกขึ้นฆ่ากิน” ¹⁴เปโตรจึงทูล
ว่า “ไม่ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสิ่งไม่บริสุทธิ์
หรือเป็นมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทาน
เลย” ¹⁵แล้วมีพระสุรเสียงมาเป็นครั้งที่สองกล่าว
กับท่านว่า “สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่า
เป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์” ¹⁶สิ่งนี้ปรากฏถึงสามครั้ง แล้ว
ถูกรับขึ้นไปในท้องฟ้าทันที

¹⁷เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามี
ความหมายอย่างไร ในทันใดนั้น คนที่โครเนลิอัส

^๔ เป็นภาษาอาราเมคแปลว่า กวาง ^๕ แปลว่า กวาง

ใช้ไปนั้นก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้วหลังจากถามหาจนพบติกของซีโมน¹⁸ พวกเขาจึงถามว่าซีโมนที่เรียกว่าเปโตรพักอยู่ที่นี้หรือไม่?¹⁹ ขณะเปโตรตรัสตอบเรื่องนี้มีตอยู่ที่นั่น พระวิญญาณตรัสกับท่านว่า “นี่แน่ะ มีชายสามคนมาหาเจ้า²⁰ จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับพวกเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราใช้พวกเขา”²¹ เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นกล่าวว่า “นี่แน่ะ ข้าพเจ้าคือคนที่พวกท่านตามหา พวกท่านมีฐานะอะไรหรือ?”²² เขาทั้งหลายจึงตอบว่า “นายร้อยโครเนลิอัสเป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกยิว โครเนลิอัสผู้นี้ได้รับคำบอกจากทูตสวรรค์บริสุทธิ์ให้มาเชิญท่านไปบ้านเพื่อฟังถ้อยคำของท่าน”²³ เปโตรจึงเชิญพวกเขาเข้าไปข้างในและให้พักอยู่ที่นั่น

วันรุ่งขึ้นเปโตรลุกขึ้นไปกับพวกเขา และพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟา ก็ไปด้วย²⁴ วันต่อมาเขาทั้งหลายไปถึงเมืองซีซาริยา โครเนลิอัสกำลังรอคอยพวกเขาอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทมาประชุมร่วมกัน²⁵ เมื่อเปโตรมาถึง โครเนลิอัสก็ต้อนรับเปโตรและทูลดั่งลงแทบเท้าท่าน²⁶ เปโตรจึงประคองโครเนลิอัสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า “จงลุกขึ้นยิว ข้าพเจ้าก็เป็นเพียงมนุษย์เหมือนนัก”²⁷ ระหว่างที่กำลังสนทนากัน เปโตรเข้าไปและเห็นคนจำนวนมากมาอยู่รวมกัน²⁸ จึงกล่าวกับคนเหล่านั้นว่า “พวกท่านทราบแล้วว่า การที่คนยิวจะคบหาหรือเยี่ยมเยียนคนต่างชาติถือว่าเป็นเรื่องต้องห้าม แต่พระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรถือว่าคนหนึ่งคนใดไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทิน²⁹ เพราะเหตุนี้เมื่อท่านใช้คนไปเชิญข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงมาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าขอถามว่า ที่ท่านเชิญข้าพเจ้ามานี้มีจุดประสงค์อะไร?”

³⁰โครเนลิอัสจึงตอบว่า “สี่วันที่แล้วขณะข้าพเจ้ากำลังอธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้าราวๆ ตอนนี้คือบ่ายสามโมง มีคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้า

สวมเสื้อผ้าขนยาวระยิบระยับ³¹ คนนั้นกล่าวว่า ‘โครเนลิอัส พระเจ้าทรงระลึกถึงคำอธิษฐาน และการทำทานของท่านแล้ว’³² เพราะฉะนั้นจึงใช้คนไปเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ท่านอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ริมฝั่งทะเล’³³ ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที การที่ท่านมาก็ดีแล้ว เวลานี้เราอยู่กันพร้อมหน้า เฉพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อฟังคำสั่งที่พระองค์ตรัสสั่งท่านไว้”

เปโตรเทศนาที่บ้านของโครเนลิอัส

³⁴แล้วเปโตรจึงกล่าวว่า “ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่าพระเจ้าไม่ทรงลำเอียง”³⁵ ทุกคนในทุกชนชาติที่เกรงกลัวพระองค์ และประพฤติตามทางชอบธรรม ก็เป็นที่ชอบพระทัยพระองค์³⁶ เรื่องที่พระองค์ทรงฝากไว้กับพวกอิสราเอลคือการประกาศข่าวประเสริฐ เรื่องสันติสุขโดยทางพระเยซูคริสต์ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือคนทั้งหลาย³⁷ พวกท่านก็รู้ถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั่วแคว้นยูเดีย โดยเริ่มต้นที่แคว้นกาลิลีหลังจากยอห์นประกาศเรื่องบังเกิดศกุนนั้น³⁸ คือเรื่องที่ว่าพระเจ้าทรงเจิมพระเยซูชาวนาซาเร็ธด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่างไร และเรื่องที่ว่าพระเยซูเสด็จไปทำคุณประโยชน์และรักษาคนทั้งหลายที่ถูกมารเบียดเบียนอย่างไร เพราะว่าพระเจ้าสถิตอยู่กับพระองค์³⁹ เราคือสักขีพยานของกิจการทั้งหมดที่พระองค์ทรงทำในแคว้นยูเดียและในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาฆ่าพระองค์โดยแขวนไว้ที่ต้นไม้⁴⁰ และในวันที่สามพระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตายและทรงให้ปรากฏ⁴¹ ไม่ใช่ให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ให้ปรากฏแก่เรา คือบรรดาสักขีพยานที่พระเจ้าทรงเลือกไว้แล้ว คือทรงปรากฏแก่เราที่กินและดื่มกับพระองค์หลังจากพระองค์ทรงเป็นขึ้นจากตาย⁴² พระองค์ทรงสั่งให้เราประกาศกับคนทั้งหลาย และเป็นพยาน

^๖ แปลได้อีกว่า รู้เกี่ยวกับเรื่องที่เขาทำกัน ^๗ หมายถึง กางเขน

ว่า พระเจ้าทรงตั้งพระองค์เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย ⁴³บรรดาผู้เผยพระวจนะก็เป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกคนที่เชื่อถือในพระองค์นั้น พระเจ้าจะทรงยกความผิดบาปของพวกเขาโดยพระนามของพระองค์”

คนต่างชาติได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์

⁴⁴ขณะที่เปโตรยังคงกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญานบริสุทธิ์เสด็จลงมาสถิตกับทุกคนที่ฟังพระวจนะนั้น ⁴⁵บรรดาคนเข้าสู่หน้ด^{๔๔}ที่เชื่อแล้วซึ่งมาพร้อมกับเปโตรต่างประหลาดใจ เพราะว่าพระเจ้าประทานพระวิญญานบริสุทธิ์แก่คนต่างชาติด้วย ⁴⁶เพราะเขาทั้งหลายได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาต่างๆ และยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงถามว่า ⁴⁷“ใครจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญานบริสุทธิ์เหมือนเรามาจากการรับบัพติศมาด้วยน้ำ?” ⁴⁸เปโตรจึงสั่งให้เขาทั้งหลายรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูคริสต์ แล้วพวกเขาขอให้เปโตรพักอยู่กับพวกเขาอีกสักกระยะหนึ่ง

เปโตรรายงานต่อคริสตจักรที่กรุงเยรูซาเล็ม

11 ส่วนบรรดาอัครทูตกับพี่น้องที่อยู่ใ้แค้วนยูเดียได้ข่าวว่าคนต่างชาติยอมรับพระวจนะของพระเจ้าด้วย ²เมื่อเปโตรขึ้นไปที่กรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกเขาเข้าสู่หน้ด^๓จึงต่อว่าท่านว่า ³“ทำไมท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ด และรับประทานอาหารกับพวกเขา?” ⁴เปโตรจึงอธิบายให้พวกเขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า ⁵“เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานอยู่ก็ได้เห็นนิมิตในวิงค์เป็นสิ่งที่เหมือนผ้าผืนใหญ่ซึ่งมุมผ้าทั้งสี่ด้านถูกกางออกและหย่อนจากฟ้าลงมาใกล้ข้าพเจ้า ⁶เมื่อข้าพเจ้าจึงอดู ก็เห็นพวกสัตว์บกสี่เท้า พวกสัตว์ป่า พวกสัตว์เลื้อยคลาน และพวกนกในอากาศ ⁷แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระ

สุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด’ ⁸แต่ข้าพเจ้าทูลว่า ‘ไม่ได้ องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะว่าสิ่งที่ไม่บริสุทธิ์หรือเป็นมลทินยังไม่เคยเข้าปากข้าพระองค์เลย’ ⁹แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าเป็นครั้งที่สองว่า ‘สิ่งที่พระเจ้าทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นสิ่งไม่บริสุทธิ์’ ¹⁰เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งเหล่านั้นทั้งหมดก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีกครั้ง ¹¹และในทันใดนั้นมีชายสามคนมาหยุดอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอาศัย พวกเขาถูกส่งจากเมืองซีซาริยามาหาข้าพเจ้า ¹²พระวิญญานจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับพวกเขาโดยไม่ลังเลใจ และพี่น้องทั้งหกคนนั้นก็ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราจึงเข้าไปในบ้านของชายคนนั้น ¹³ชายคนนั้นจึงเล่าให้เราฟังว่าท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งปรากฏในบ้านของท่านอย่างไร และบอกท่านว่า ‘จงใช้คนไปที่เมืองยัฟฟา เชื้อชาติโมนที่เรียกกันว่าเปโตรมา ¹⁴เขาจะกล่าวถ้อยคำกับท่าน ซึ่งจะช่วยท่านกับครอบครัวของท่านให้รอด’ ¹⁵เมื่อข้าพเจ้าเริ่มต้นพูด พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับเขาทั้งหลายเหมือนกับที่เคยเสด็จลงมาสถิตกับเราเมื่อเริ่มแรกนั้น ¹⁶แล้วข้าพเจ้าก็ระลึกถึงพระดำรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ที่พระองค์ตรัสไว้ว่า ‘ยอห์นให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่พวกท่านจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์’ ¹⁷เพราะฉะนั้นถ้าพระเจ้าประทานแก่พวกเขาเหมือนแก่เราเมื่อเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าเป็นใครที่จะขัดขืนพระเจ้าได้” ¹⁸เมื่อคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วสรรเสริญพระเจ้าว่า “พระเจาก็ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย”

คริสตจักรที่เมืองอันท็อก

¹⁹คนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการข่มเหงเนื่องจากสเทเฟน^๑ ก็พากันไปยังเมืองฟีนิเซีย

^{๔๔} ดูเชิงอรรถ กจ.7:8

^{๔๕} กจ.1:5 ^{๔๖} กจ.8:1-4

เกาะไซปรัส และเมืองอันท็อก และกล่าวพระวจนะกับยิวพวกเดียว²⁰ แต่มีบางคนในพวกที่กระจัดกระจายไปนั้นที่เป็นชาวเกาะไซปรัสและชาวไซรีน คนเหล่านั้นเมื่อมาถึงเมืองอันท็อกก็กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูขององค์พระผู้เป็นเจ้ากับพวกกรีกด้วย²¹ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับพวกเขา คนจำนวนมากที่เชื่อก็กลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า²² ข่านี่แพร่มาถึงหูของคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม พวกเขาจึงส่งบารนาบัสไปที่เมืองอันท็อก²³ เมื่อบารนาบัสไปถึงและได้เห็นพระคุณของพระเจ้าก็ปีติยินดี จึงเตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งใจมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยสิ้นสุดใจ²⁴ บารนาบัสนั้นเป็นคนดี เต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ คนที่เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ทวีจำนวนมากขึ้น²⁵ บารนาบัสจึงไปหาเฮโลที่เมืองทาร์ซัส²⁶ เมื่อพบแล้วก็พาไปที่เมืองอันท็อก ท่านทั้งสองประชุมร่วมกับคริสตจักรตลอดหนึ่งปีและสั่งสอนคนจำนวนมาก และที่เมืองอันท็อกนี้เองที่พวกเขาได้เชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก

²⁷เวลานั้นมีพวกผู้เผยพระวจนะจากกรุงเยรูซาเล็มลงมาที่เมืองอันท็อก²⁸ และคนหนึ่งในพวกเขาที่ชื่ออากาบัส²⁹ ลูกซึกันกล่าวโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า จะเกิดการกันดารอาหารครั้งยิ่งใหญ่ทั่วแผ่นดินโลก เรื่องนี้เกิดขึ้นในรัชสมัยจักรพรรดิคลาวดิอุส²⁹ พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจว่าจะเรียวกันตามกำลัง ฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย³⁰ พวกเขาก็ได้ทำอย่างนั้นและฝากไปกับบารนาบัสและเฮโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

ยากอบถูกฆ่าและเปโตรถูกขังคุก

12 ในเวลานั้นกษัตริย์เฮโรดเหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร² ท่านฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ³ เมื่อท่านเห็นว่า

การนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วยเหตุการณ์เหล่านี้เกิดขึ้นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ⁴ เมื่อจับเปโตรแล้ว จึงให้จำคุก และให้ทหารสี่หมู่ หมูละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกา⁵ แล้วจะพาออกมาให้ประชาชน⁵ เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำจองในคุก แต่คริสตจักรอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรอย่างกระตือรือร้น

ทรงช่วยเปโตรให้พ้นจากคุก

⁶ในคืนนั้นก่อนถึงเวลาที่เฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรกำลังนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และมีพวกยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก⁷ นี้แหละ มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในห้องขัง ทูตสวรรค์นั้นกระตุ้นเปโตรที่สี่ข้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า “ลุกขึ้นเร็ว” โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร⁸ ทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งเปโตรว่า “จงคาดเอวและสวมรองเท้า” เปโตรก็ทำตาม แล้วทูตสวรรค์จึงสั่งว่า “จงสวมเสื้อและตามเรามาเถิด”⁹ เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าสิ่งที่ทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง คิดว่าเห็นนิมิต¹⁰ เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กทางที่จะเข้าไปในเมือง ประตูบานนั้นก็เปิดออกเองให้กับท่านทั้งสอง ท่านทั้งสองจึงผ่านออกไปและเมื่อเดินทางช่วงหนึ่งของถนน ทูตสวรรค์ก็หายวับไปจากเปโตร¹¹ เมื่อเปโตรรู้สึกตัวแล้ว จึงพูดว่า “ตอนนั้นข้าพเจ้าแน่ใจแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว”

¹²เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ไปที่บ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้ที่มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโก ที่นั่นมีหลายคนกำลังประชุมอธิษฐานกันอยู่¹³ พอเปโตรเคาะที่ประตูชั้นนอก ก็มีสาวใช้คนหนึ่งชื่อโรดาออกมาดู¹⁴ เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียง

ของเปโตร เธอบิดียินดีอย่างยิ่ง แต่แทนที่จะเปิดประตูให้ กลับวิ่งเข้าไปบอกว่าเปโตรยืนอยู่หน้าประตู¹⁵ พวกเขาจึงพูดกับเธอว่า “เจ้าเป็นบ้า” แต่เธอยืนยันว่าเป็นอย่างนั้นจริงๆ พวกเขาจึงบอกว่า “คงเป็นทูตสวรรค์ประจำตัวของเปโตร”¹⁶ ส่วนเปโตรยังยืนเฝ้าประตูอยู่ที่ประตู เมื่อพวกเขาเปิดประตูเห็นท่านก็อัศจรรย์ใจ¹⁷ เปโตรโบกมือให้พวกเขาเงยบ แล้วเล่าให้พวกเขาฟังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า “จงไปบอกเรื่องนี้ให้ยากอบกับพวกพี่น้องทราบ” แล้วเปโตรก็ออกไปอยู่ที่อื่น

¹⁸พอถึงรุ่งเช้า พวกทหารเกิดความโกลาหลอย่างมากในเรื่องที่เกิดขึ้นกับเปโตร ¹⁹เมื่อเฮโรดทรงหาตัวเปโตรไม่พบ จึงทรงไต่สวนพวกทหารยาม และมีรับสั่งให้ประหาร แล้วท่านก็ออกจากคุกวันเดียวไปพักอยู่ที่เมืองซีซารียา

มรดกกรรมของเฮโรด

²⁰เฮโรดนั้นรักชาวเมืองไทรและเมืองไซดอน ชาวเมืองจึงพากันมาหาท่าน หลังจากเอาใจปลัส-ทัสกรรมวังของกษัตริย์แล้ว ก็ขอลกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะเมืองของพวกเขาต้องอาศัยอาหารจากแผ่นดินของกษัตริย์²¹ เมื่อถึงวันนัดหมาย เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์²² เสด็จประทับบนบัลลังก์ แล้วทรงกล่าวคำปราศรัยต่อพวกเขา ²²คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า “นี่เป็นเสียงของพระไม่ไช่เสียงมนุษย์”²³ ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า แล้วท่านก็ถูกตัวหนอนกัดกินร่างกายจนสิ้นพระชนม์²⁴

²⁴แต่พระวจนะของพระเจ้าจำเริญขึ้นและแพร่ขยายออกไป

²⁵ส่วนบารนาบัสกับเฮโลนั้น หลังจากทำการกิจที่ได้รับมอบหมายสำเร็จแล้ว ก็กลับจากกรุงเยรูซาเล็ม พายอห์นที่มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

บารนาบัสและเฮโลถูกส่งไปประกาศ

13 เวลานั้นคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันโทโกมีบางคนที่เป็นผู้เผยพระวจนะและอาจารย์คือบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่านิเกอร ลูสิอัสชาวเมืองไซรีน มานาเอนผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเฮโล² ระหว่างที่เขากำลังกำลังนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าและถืออดอาหารอยู่นั้น พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสสั่งว่า “จงตั้งบารนาบัสกับเฮโลไว้สำหรับงานที่เราเรียกให้พวกเขาทำนั้น”³ หลังจากถืออดอาหารและอธิษฐานแล้ว เขาก็ทั้งสองไป

อัครทูตประกาศข่าวประเสริฐที่เกาะไซปรัส

⁴เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงใช้ เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงลงไปเมืองเซลูเซีย และโดยสารเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส⁵ เมื่อมาถึงเมืองซาลามิส พวกท่านประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย⁶ เมื่อเดินไปทั่วเกาะจนมาถึงเมืองปาโอสแล้ว ก็พบชาวยิวคนหนึ่งซึ่งเป็นคนเล่นคาถาอาคมและเป็นผู้นำนายเทจชื่อ บารเยชู⁷ อยู่กับผู้สำเร็จราชการชื่อเซอร์จิวส์ เปาลุส⁸ ซึ่งเป็นคนฉลาดรอบรู้ ท่านเชิญบารนาบัสกับเฮโลมาเพื่อจะฟังพระวจนะของพระเจ้า⁹ แต่เอลีมาสนักเล่นคาถาอาคม (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ต่อต้านบารนาบัสกับเฮโล พยายามจะไม่ให้ผู้สำเร็จราชการเชื่อ⁹ แต่เฮโลที่มีอีกชื่อว่าเปาโลเต็มเปี่ยมด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ จ้องดูเอลีมาส¹⁰ แล้วพูดว่า “เจ้าเป็นคนเต็มด้วยอุบายและสิ่งเลวร้ายทุกอย่าง เป็นลูกของมารร้าย เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดความพยายามทำทางตรงของพระเจ้าให้เขาไปหรือ?”¹¹ บัดนั้นฟัง พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะลงโทษเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์ไปชั่วระยะหนึ่ง” ทันใดนั้น

^๑ คำราชาศัพท์หมายถึง การแต่งตั้งกษัตริย์ ^๒ คำราชาศัพท์หมายถึง ดาย ^๓ สำเนาโบราณบางฉบับว่า กลับไปยัง ^๔ ภาษากรีกเป็นคำเดียวกับเปาโล

ความมืดมัวก็เกิดกับเอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป¹² เมื่อผู้สำเร็จราชการเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นก็เชื่อ เพราะอัครอัครยใจในคำสอนเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า

เปาโลและบารนาบัส ที่เมืองอันติโอกในปิลิเตีย

¹³ แล้วเปาโลกับพวกของท่านแล่นเรือออกจากเมืองปาโอสไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นบัมทีเลีย และยอห์นผละจากพวกเขาและกลับไปไปยังกรุงเยรูซาเล็ม¹⁴ แต่พวกเขาเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันติโอกในแคว้นปิลิเตีย แล้วเข้าไปนั่งในธรรมศาลาในวันสะบาโต¹⁵ เมื่ออ่านธรรมบัญญัติกับคำของพวกผู้เผยพระวจนะแล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงส่งคนไปบอกบารนาบัสกับเปาโลว่า “พี่น้องเอ๋ย ถ้าพวกท่านมีคำหาเหตุที่จะให้กับคนทั้งปวง ก็เชิญกล่าวเถิด”¹⁶ เปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล และท่านทั้งหลายผู้เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด¹⁷ พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ทรงเลือกบรรดาบรรพบุรุษของเราไว้ และให้เขาทั้งหลายเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างดาวอยู่ในประเทศอียิปต์¹⁸ และทรงนำพวกเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์¹⁹ พระองค์ทรงอดทนต่อความประพฤติของพวกเราในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี²⁰ เมื่อพระองค์ทรงทำลายชนเจ็ดชาติออกจากแผ่นดินคานาอันแล้ว²¹ ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นประทานแก่บรรพบุรุษของเราเป็นมรดก²² ครอบคลุมเวลาทั้งหมดประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี ภายหลังพระองค์ประทานผู้วินิจฉัยทั้งหลาย²³ แก่พวกเขาจนถึงสมัยของซามูเอลผู้เผยพระวจนะ²⁴ เวลานั้น

พวกเขาขอให้มีกษัตริย์²⁵ พระเจ้าจึงทรงให้ซาอูลบุตรศิซจากเผ่าเบนยามิน²⁶ เป็นกษัตริย์อยู่สี่สิบปี²⁷ เมื่อทรงถอดซาอูลแล้ว²⁸ พระองค์ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของพวกเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดดังนี้ ‘เราพบว่าดาวิดบุตรของเจสซีเป็นคนจิตใจเราชื่นชอบ เป็นคนที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ’²⁹ และจากเชื้อสายของดาวิดนี้ พระเจ้าประทานผู้ช่วยให้รอดคือพระเยซูผู้ทรงบังเกิดมาเพื่อชนชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์³⁰ ก่อนพระเยซูเสด็จมายอห์นก็ได้ประกาศถึงบัพติศมาที่แสดงถึงการกลับใจใหม่³¹ ต่อประชาชนอิสราเอลทั้งหมดแล้ว³² และเมื่อยอห์นทำงานใกล้จะเสร็จ ท่านกล่าวว่า ‘ท่านทั้งหลายคิดว่าข้าพเจ้าเป็นใคร? ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้นั้น³³ แต่ที่นี่นะ จะมีผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรแม้แต่จะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์’³⁴

³⁵ พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านผู้เป็นพงศ์พันธุ์ของอับราฮัม และคนทั้งหลายในพวกท่านซึ่งเป็นพวกที่เกรงกลัวพระเจ้า ชาวเรื่องความรอดนี้ถูกส่งมาถึงเรา³⁶ เพราะว่าชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกผู้ปกครองบ้านเมืองไม่รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของพวกผู้เผยพระวจนะที่อ่านกันทุกวันสะบาโต เขาทั้งหลายทำให้คำเหล่านั้นสำเร็จโดยการพิพากษาพระองค์³⁷ ถึงแม้ว่าไม่ได้พบความผิดใดที่มีโทษถึงตาย พวกเขาขอลให้ปีลาตประหารพระองค์เสีย³⁸ เมื่อพวกเขาทำทุกอย่างสำเร็จตามที่เขียนไว้เกี่ยวกับพระองค์แล้ว จึงเอาพระศพลงมาจากต้นไม้³⁹ และวางไว้ในอุโมงค์⁴⁰ แต่พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย⁴¹ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์อยู่หลายวันกับคนจากแคว้นกาลิลีที่มารกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์⁴² และบัดนี้

^{๑๒} หมายถึง ทางเขน

^{๑๓} อพย.1:7 ^{๑๔} อพย.12:51 ^{๑๕} กตว.14:34; ฉธบ.1:31 ^{๑๖} ฉธบ.7:1 ^{๑๗} คยขว.14:1 ^{๑๘} วนฉ.2:16 ^{๑๙} 1ซมอ.3:20 ^{๒๐} 1ซมอ.8:5

^{๒๑} 1ซมอ.10:21 ^{๒๒} 1ซมอ.13:14 ^{๒๓} 1ซมอ.16:12; สดด.89:20 ^{๒๔} มก.1:4; ลก.3:3 ^{๒๕} ยน.1:20

^{๒๖} มธ.3:11; มก.1:7; ลก.3:16; ยน.1:27 ^{๒๗} มธ.27:22-23; มก.15:13-14; ลก.23:21-23; ยน.19:15

^{๒๘} มธ.27:57-61; มก.15:42-47; ลก.23:50-56; ยน.19:38-42 ^{๒๙} กจ.1:3

คนเหล่านั้นคือสักขีพยานของพระองค์ต่อคนทั้งหลาย ³²เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งกับท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาที่ประทานแก่บรรดาบรรพบุรุษของเรานั้น ³³พระเจ้าทรงให้สำเร็จตามนั้นเพื่อเรา ผู้เป็นลูกหลานของเขาทั้งหลาย โดยการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูเป็นขึ้นมา ดังมีคำเขียนไว้ในพระธรรมสดุดีบทที่สี่องว่า

*‘เจ้าเองเป็นบุตรของเร
วันนี้เราให้กำเนิดเจ้า’^{๓๓}*

³⁴ส่วนข้อที่ว่า พระเจ้าทรงให้พระองค์เป็นขึ้นจากตาย ไม่ให้เนาเปื่อยอีกนั้น พระองค์ตรัสตั้งนี้ว่า

*‘เราจะให้พรอันบริสุทธิ์และมั่นคงที่เร
สัญญาไว้กับดาวิดแก่พวกท่าน’^{๓๔}*

³⁵เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้ที่อื่นอีกว่า

*‘พระองค์จะไม่ให้อภัยบริสุทธิของพระองค์
ประสบความสำเร็จ’^{๓๕}*

³⁶เพราะว่าแม้แต่ดาวิดหลังจากที่ปรนนิบัติตามพระทัยพระเจ้าในชั่วอายุของท่านแล้ว ท่านล่องหลับไป และถูกฝังไว้กับบรรดาบรรพบุรุษของท่านแล้วก็เปื่อยเน่าไป ³⁷ส่วนพระองค์ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงให้เป็นขึ้นมานั้นไม่ได้ประสบความสำเร็จเปื่อยเน่าเลย ³⁸เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์ จึงมีการประกาศการยกโทษบาปแก่ท่านทั้งหลาย ³⁹และโดยพระองค์นี่เอง ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษบาปได้ทุกอย่างซึ่งเป็นสิ่งที่ทำไม่ได้โดยธรรมชาติของโมเสส ⁴⁰เพราะฉะนั้น จงระวังให้ดี เพื่อคำซึ่งพวกผู้เผยพระวจนะกล่าวไว้ นั้นจะไม่เกิดกับท่านทั้งหลาย คือ

⁴¹ *‘นี่แน่ะ เจ้าพวกหมิ่นประมาท*

จงอัครจริยใจและพินาศ

เพราะเราจะทำการในสมัยของพวกเจ้า

ซึ่งเจ้าจะไม่เชื่อ แม้จะมีคนมาบอกพวก

เจ้าแล้ว’^{๓๖}

⁴²ขณะที่ท่านทั้งสองกำลังเดินออกไป คนทั้งหลายก็อ้อนวอนพวกท่านให้กล่าวคำเหล่านั้นให้

พวกเขาฟังอีกในวันสะบาโตหน้า ⁴³เมื่อการประชุมเลิกแล้ว ยิวหลายคนกับพวกเข้าจารีตยิวที่นับถือพระเจ้าก็ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดคุยกับพวกเขาและปลุกใจให้พวกเขาดำรงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า

⁴⁴เมื่อถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบทั้งเมืองมาประชุมกันฟังพระวจนะของพระเจ้า ⁴⁵แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจจางอย่างยิ่ง พุดหมิ่นประมาทและคัดค้านคำของเปาโล ⁴⁶ส่วนเปาโลกับบารนาบัสนั้นมิได้กลัว กล่าววว่า “เป็นสิ่งที่จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวจนะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อพวกท่านปฏิเสธและตัดสินใจว่าไม่สมควรจะได้ชีวิตนิรันดร์ นี่แน่ะ เราจะหันไปหาพวกต่างชาติ ⁴⁷เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเราว่าอย่างนี้

*‘เราตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างสำหรับคน
ต่างชาติ*

*เพื่อเจ้าจะได้นำความรอดไปจนถึงที่สุด
ปลายแผ่นดินโลก’^{๓๗}*

⁴⁸เมื่อคนต่างชาติได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดีและสรรเสริญพระวจนะของพระเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็เชื่อถือ ⁴⁹พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปทั่วตลอดเขตแดนนั้น ⁵⁰แต่พวกยิวยุ้งบรรดาสตรีมีศักดิ์ซึ่งเป็นคนต่างชาติที่นับถือพระเจ้ากับพวกผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้น ให้ข่มเหงและขับไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขาทั้งหลาย ⁵¹เปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินที่ติดเท้าออกต่อพวกเขา^{๓๘} แล้วไปยังเขตเมืองอิโคเนียม ⁵²ส่วนพวกสาวกเต็มด้วยความชื่นชมยินดีและเต็มด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

เปาโลกับบารนาบัสที่เมืองอิโคเนียม

14 ที่เมืองอิโคเนียม เปาโลกับบารนาบัสเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิวเช่นเคย กล่าว

^{๓๓} สดต.2:7 ^{๓๔} อสย.55:3 ^{๓๕} สดต.16:10 ^{๓๖} ฮบภ.1:5 ^{๓๗} อสย.42:6; 49:6 ^{๓๘} มธ.10:14; มก.6:11; ลก.9:5; 10:11

สั่งสอนอย่างจับใจจนพวกยิวและพวกกรีกจำนวนมากเชื่อถือ² แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยียงพวกต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง³ ฉะนั้นท่านทั้งสองจึงอยู่ที่นั่นเป็นเวลานาน ประกาศด้วยใจกล้าหาญเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ทรงรับรองคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงทำหมายสำคัญและการอัศจรรย์ด้วยมือของท่านทั้งสอง⁴ แต่ชาวเมืองนั้นแตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกอัครทูต⁵ เมื่อพวกต่างชาติและพวกยิวร่วมกับพวกผู้ปกครองบ้านเมืองคิดจะทำร้ายและเอาก้อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส⁶ ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปที่แคว้นลิดาโอเนียไปยังเมืองลิสตรา เมืองเดอริบี และชนบทรอบๆ⁷ และประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น

เปาโลและบารนาบัสที่เมืองลิสตราและเดอริบี

⁸ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาเป็นง่อยตั้งแต่กำเนิด และยังไม่เคยเดินเลย⁹ คนนั้นนั่งฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงจ้องดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอที่จะได้รับการรักษาโรค¹⁰ จึงร้องสั่งด้วยเสียงดังว่า “จงลุกขึ้นยืนเดิน” คนง่อยนั้นก็กระโดดขึ้นและเดินไป¹¹ เมื่อฝูงชนเห็นสิ่งที่เปาโลทำ จึงพากันร้องเป็นภาษาลิดาโอเนียว่า “พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว”¹² เขาทั้งหลายจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอริเมส เพราะเปาโลเป็นคนพูด¹³ บุโรหิตประจำรูปพระซุสซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองลุงโคและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง เพื่อถวายเครื่องบูชาร่วมกับฝูงชน¹⁴ แต่เมื่ออัครทูตบารนาบัสกับเปาโลได้ยินอย่างนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนวิ่งเข้าไปท่ามกลางฝูงชนร้องว่า¹⁵ “ท่านทั้งหลายทำไมจึงทำเช่นนี้? เราก็คือคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศข่าวประเสริฐให้ท่านหันกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและทะเล รวมทั้งสิ่งสรรพซึ่งมีอยู่ในที่

เหล่านั้น¹⁶ ในยุคก่อนๆ พระองค์ทรงยอมให้ประชาชนชาติต่างๆ ประพฤติตามทางของพวกเขา¹⁷ แต่พระองค์ไม่ได้ทรงชดเชยในเรื่องคุณความดีคือทรงให้ฝนตกจากฟ้าและทรงให้เกิดผลตามฤดู ทรงให้พวกท่านอิ่มเอมด้วยอาหารและความชื่นบานในจิตใจ”¹⁸ แม้จะกล่าวคำเหล่านั้นแล้ว อัครทูตก็ยังห้ามฝูงชนในการถวายเครื่องสักการบูชาแก่ท่านทั้งสองได้ยาก

¹⁹แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอโคเนียม เมื่อชักชวนฝูงชนได้แล้ว พวกเขาก็เอาหินขว้างเปาโลและลากท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว²⁰ แต่พวกสาวกล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงไปยังเมืองเดอริบีกับบารนาบัส

กลับมายังเมืองอันทิโอกในซีเรีย

²¹ท่านทั้งสองประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และนำคนจำนวนมากมาเป็นสาวก แล้วจึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอโคเนียม และเมืองอันทิโอก²² ท่านทั้งสองทำให้บรรดาสาวกมีจิตใจเข้มแข็งขึ้น และหนุนใจพวกเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ โดยกล่าวว่า เราจะต้องทนความยากลำบากหลายอย่างในการเข้าสู่แผ่นดินของพระเจ้า²³ เมื่อท่านทั้งสองแต่งตั้งพวกผู้ปกครองในคริสตจักรแต่ละแห่งแล้ว ก็อธิษฐานและถืออดอาหารเพื่อมอบพวกเขาไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่พวกเขาเชื่อถือนั้น

²⁴ท่านทั้งสองจึงได้ข้ามแคว้นบิสิเตียมายังแคว้นบัมฟีเลีย²⁵ เมื่อกล่าวพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา²⁶ แล้วโดยสารเรือจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอกคือเมืองที่มอบท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าให้ทำงาน ซึ่งก็ได้ทำสำเร็จแล้วนั้น²⁷ เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองก็เรียกประชุมคริสตจักร และเล่าให้ฟังถึงมหกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าทรงทำร่วมกับท่านทั้งสอง และเล่าถึงการที่พระองค์ทรงเปิดประตู

ความเชื่อแก่พวกต่างชาติ²⁸ แล้วท่านทั้งสองก็อยู่ที่นั่นกับพวกสาวกเป็นเวลานาน

การประชุมในกรุงเยรูซาเล็ม

15 มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียสั่งสอนที่นั่นว่า ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส^ก ก็จะไม่สามารถได้รับความรอด^ข เมื่อเกิดการโต้แย้งและถกเถียงระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายก็ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่น ๆ ให้ขึ้นไปหาหรือกับบรรดาอัครทูตและบรรดาผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มเกี่ยวกับเรื่องที่เถียงกันนั้น^ค คริสตจักรจึงจัดส่งท่านเหล่านั้นไป และเมื่อเดินทางผ่านแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรียพวกท่านก็เล่าเรื่องที่พวกต่างชาติกลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง^ง เมื่อมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและบรรดาอัครทูตและบรรดาผู้ปกครองก็มาต้อนรับพวกท่าน แล้วพวกท่านจึงเล่าให้พวกเขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าทรงทำร่วมกับพวกท่าน^จ แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อขึ้นมากล่าวว่า เราจำเป็นต้องกำชับพวกเขาให้เข้าสู่หนัดและถือปฏิบัติตามธรรมเนียมของโมเสส

^ขบรรดาอัครทูตกับบรรดาผู้ปกครองจึงประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น^ฉ เมื่อถกเถียงกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่แล้วว่า เมื่อแรกเริ่มนั้น พระเจ้าทรงเลือกข้าพเจ้าจากท่ามกลางท่านทั้งหลายมาเป็นผู้ประกาศถ้อยคำแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ^ช พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ทรงรับรองคนต่างชาติ และประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์^ซ แก่พวกเขาเช่นเดียวกับที่ให้แก่เรา^ฌ พระองค์ไม่ทรงถือเราถือเขา แต่ทรงชำระใจพวกเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ^ฌ เมื่อเป็นเช่นนั้น ทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้าโดยวางแอกบนคอของพวกสาวก ซึ่งเป็นสิ่งที่บรรพบุรุษหรือเรา

เองแบกไม่ไหว^ฌ แต่ตรงข้าม เราเชื่อว่าเราเองจะรอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นเดียวกับพวกเขา”

^ฉคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องหมายสำคัญและการอัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าทรงทำผ่านท่านทั้งสองท่ามกลางพวกต่างชาติ^ฉ หลังจากกล่าวจบแล้วยากอบจึงกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ขอฟังข้าพเจ้า^ค สิเมโอนบอกแล้วว่า พระเจ้าทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรกเพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายให้เป็นของพระองค์^ค คำของผู้เผยพระวจนะก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่เขียนไว้แล้วว่า

^ค *ภายหลังเราจะกลับมา*

และเราจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่

ที่ย่อยยับนั้นเราจะก่อสร้างอีก

และจะตั้งขึ้นใหม่

^ค *เพื่อคนอื่นๆ จะแสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า รวมทั้งคนต่างชาติทั้งหมดที่ออกนามของเรา*

องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงแจ้งเหตุการณ์เหล่านี้^ค ให้ทราบแต่โบราณกาลตรัสไว้แล้ว^ค

^ค“เพราะฉะนั้นตามความเห็นของข้าพเจ้า อย่านำให้เราเพิ่มความยุ่งยากแก่คนต่างชาติที่กลับมาหาพระเจ้า^ค แต่ให้เขียนจดหมายถึงพวกเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่เป็นมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ^ค จากการล่วงประเวณี^ค จากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการกินเลือด^ค ^ค เพราะว่าจะแต่โบราณมา มีคนประกาศเรื่องของโมเสสในทุกเมือง และมีการอ่านเรื่องของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต”

จดหมายจากที่ประชุมถึงผู้เชื่อชาวต่างชาติ

^ค ขณะนั้นพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองกับ

^ก ลนต.12:3 ^ข กจ.10:1-43 ^ค กจ.10:44 ^ฌ กจ.2:4 ^ฉ อมส.9:11-12 ^ค พย.34:15-17 ^ค ลนต.18:6-23

^ค ลนต.17:10-16

ทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนไปยังเมืองอันโทโกพร้อมทั้งเปาโลและบารนาบัส พวกเขาเลือกยูดาผู้ที่มียกชื่อว่าบารซับบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในที่นั้น²³ พวกเขาเขียนจดหมายฝากท่านทั้งสองไปว่า “พี่น้องที่เป็นอัครทูตและผู้ปกครอง ขอส่งคำทักทายมายังพี่น้องชาวต่างชาติที่อยู่ในเมืองอันโทโก อยู่ในแคว้นซีเรีย และอยู่ในแคว้นซีลีเชีย²⁴ เนื่องจากเราได้ยินว่ามีบางคนในเรา แม้ว่าจะไม่ได้รับคำสั่งจากเรากก็ตาม ได้ไปพูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ความคิดของท่านสับสนวุ่นวาย²⁵ เราจึงเห็นพ้องกันที่จะเลือกบางคนไปหาพวกท่านพร้อมกับบารนาบัสและเปาโลผู้เป็นที่รักของเรา²⁶ และเป็นผู้อุทิศชีวิตเพื่อพระนามพระเยซูคริสต์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา²⁷ เพราะฉะนั้นเราจึงส่งยูดาสกับสิลาสมา พวกเขาจะเล่าเรื่องเดียวกันนี้ให้ท่านทั้งหลายฟังด้วยวาจา²⁸ เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ และเราเห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนพวกท่านเว้นแต่สิ่งต่างๆ ที่จำเป็น²⁹ คือให้ละเว้นการกินอาหารที่ถูกนำไปบูชารูปเคารพ การกินเลือด การกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าพวกท่านละเว้นจากสิ่งเหล่านี้ก็เท่ากับท่านได้ทำสิ่งที่ดีขอให้อยู่เย็นเป็นสุขเถิด”

³⁰เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ลงไปยังเมืองอันโทโก และเมื่อเรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้³¹ เมื่ออ่านแล้ว ต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น³² ยูดาสกับสิลาสเป็นผู้เผยพระวจนะด้วย จึงกล่าวคำหนุนใจพี่น้องหลายประการและช่วยให้มีกำลังใจ³³ เมื่อพักอยู่ระยะหนึ่งแล้ว พี่น้องก็ส่งท่านทั้งสองกลับมายังคริสตจักรที่ส่งท่านมาโดยอวยพรให้มีสันติสุข³⁴
³⁵เปาโลกับบารนาบัสก็ยังอยู่ต่อที่เมืองอันโทโกเพื่อสั่งสอนและประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน

เปาโลแยกจากบารนาบัส

³⁶เมื่อผ่านไประยะหนึ่ง เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า “ไปกันเถอะ กลับไปเยี่ยมพี่น้องในทุกเมืองที่เราประกาศพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า ดูว่าเราทั้งหลายเป็นอย่างไรกันบ้าง”³⁷ บารนาบัสนั้นอยากจะพายอห์นผู้มียกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย³⁸ แต่เปาโลเห็นว่าไม่ควรพาไป เพราะครั้งก่อนยอห์นละท่านทั้งสองที่แคว้นบัมฟีเลีย³⁹ และไม่ได้ไปทำงานด้วยกัน³⁹ ทั้งสองเกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส⁴⁰ แต่เปาโลนั้นเลือกสิลาส และเมื่อพี่น้องฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้วท่านก็ไป⁴¹ ท่านเข้าไปในแคว้นซีเรียกับแคว้นซีลีเชียหนุนใจคริสตจักรให้เข้มแข็งขึ้น

ทิโมธีไปกับเปาโลและสิลาส

16 เปาโลไปยังเมืองเดอร์ทีกกับเมืองลิสตราด้วย และนี่แหละ ที่นั้นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี มีมารดาที่เป็นชาวฮิวและเป็นผู้เชื่อ แต่บิดาเป็นชาวกรีก² ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตราและเมืองอโคเนีย³ เปาโลต้องการพาทิโมธีไปด้วยจึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองเหล่านั้น เพราะพวกเขาทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาวกรีก⁴ เมื่อพวกท่านเดินทางไปตามเมืองต่างๆ ก็ได้ส่งคำสั่งที่เป็นข้อตกลงของพวกอัครทูตและพวกผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มให้แก่สาวกทั้งหลายเพื่อให้ปฏิบัติตาม⁵ คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตสมาชิกก็เพิ่มขึ้นทุกๆ วัน

นิมิตของเปาโลเรื่องชายชาวมาซิโดเนีย

⁶พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงไม่ให้กล่าวพระวจนะของพระเจ้าในแคว้นเอเชีย พวกท่านจึงไปทั่วแคว้น

²⁴ สำเนาโบราณบางฉบับ เพิ่มข้อ ³⁴ ส่วนสิลาสนั้นเห็นชอบที่จะอยู่ต่อที่นั่น

แคว้นฟรีเจียกับกาลาเทีย 7 เมื่อมาถึงเขตแดนแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะเข้าไปยังแคว้นบีธีเนีย แต่พระวิญญาณของพระเยซูไม่โปรดให้ไป 8 แล้วพวกท่านเดินทางผ่านแคว้นมิเซียมายังเมืองโตรอัส 9 ในเวลากลางคืน เปาโลได้รับนิมิตเห็นชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า “ขอมาช่วยเราในแคว้นมาซิโดเนียด้วย” 10 เมื่อท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสไปยังแคว้นมาซิโดเนียทันที เพราะแน่ใจว่าพระเจ้าทรงเรียกเราไปประกาศข่าวประเสริฐกับชาวแคว้นนั้น

นางลิเดียกลับใจ

11 เราลงเรือจากโตรอัสตรงไปยังเกาะซาโมธรัส รุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนอาปอลิส 12 และเมื่อออกจากที่นั่นแล้วก็ไปยังเมืองฟีลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนียและเป็นอาณานิคมของโรมัน เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน 13 ในวันสะบาโตเราออกจากประตูเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน เราจึงนั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น 14 มีหญิงคนหนึ่งในพวกที่ฟังเราชื่อลิเดีย นางมาจากเมืองอียาทรา เป็นคนขายผ้าสีม่วงและเป็นคนที่นับถือพระเจ้า หญิงคนนั้นมาฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดใจของนางให้สนใจถ้อยคำที่เปาโลกล่าว 15 เมื่อหญิงคนนั้นกับครัวเรือนของนางได้รับบัพติศมาแล้ว จึงอ้อนวอนเราว่า “ถ้าท่านทั้งหลายเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนเชื่อสัตย์ต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็ขอเชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด” และนางก็ได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้

เปาโลและซิลาสในคุก

16 เมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีทาสสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอดูเข้าสิงมาพบกับเรา (นางหาเงินให้กับเจ้านายทั้งหลายของนางได้เป็นจำนวนมากด้วยวิธีการทำนายทายทัก) 17 นางเดิน

ตามเปาโลกับเราไป ร้องว่า “คนเหล่านี้เป็นทาสของพระเจ้าสูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดกับพวกท่าน” 18 และนางทำแบบนี้อยู่หลายวัน แต่เปาโลรำคาญใจ หันมาสั่งผีนั้นว่า “ในพระนามของพระเยซูคริสต์ จงออกมาจากตัวเขา” ผีนั้นก็ออกทันที

19 ส่วนพวกเจ้านายของนางเมื่อเห็นว่าหมดหวังจะได้เงินแล้ว พวกเขาก็จับเปาโลและซิลาสลากมาหาพวกเจ้าพนักงานอยู่ที่ว่าการเมือง 20 เมื่อนำตัวมาถึงพวกผู้ว่าการเมืองแล้วจึงกล่าวว่า “คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการรบกวนวายมากในเมืองของเรา 21 และสั่งสอนธรรมเนียมซึ่งเราชาวโรมันไม่ควรจะรับหรือถือเลย” 22 ผู้ชนก็ถือขึ้นเล่นงานเปาโลและซิลาส พวกผู้ว่าการเมืองสั่งให้กระชากเสื้อ 2 ของท่านทั้งสองออกและเชียนด้วยไม้ 23 เมื่อเชียนไปหลายทีแล้วจึงให้ขังไว้ในคุก และกำขบนายคุกให้ดูแลอย่างเข้มงวด 24 เมื่อนายคุกรับคำสั่ง จึงพาเปาโลกับซิลาสไปขังยังห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ขื่อแน่นหนา

25 แต่ในเวลาประมาณเที่ยงคืน ขณะเปาโลกับซิลาสกำลังอธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าและนักโทษทั้งหลายในคุกกำลังฟังอยู่ 26 ทันใดนั้น เกิดแผ่นดินไหวอย่างรุนแรงจนรากคูกสะเทือน สะพานและประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจำจองก็หลุดจากพวกเขาทุกคน 27 เมื่อนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คิดว่าพวกนักโทษหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาเพื่อฆ่าตัวตาย 28 แต่เปาโลร้องเสียงดังว่า “อย่าทำร้ายตัวเองเลย เพราะเรายังอยู่ที่นี้กันทุกคน” 29 นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งไปหมอบกราบตัวสั่นต่อหน้าเปาโลกับซิลาส 30 แล้วพาท่านทั้งสองออกมา กล่าวว่ “ข้าแต่ท่าน ข้าพเจ้าต้องทำอะไรจึงจะได้รับความรอด?” 31 เปาโลกับซิลาสจึงกล่าวว่า “จงวางใจในพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า แล้วท่านและครอบครัวจะได้รับความรอด” 32 ท่านทั้งสองจึงกล่าว

๖ แปลได้อีกว่า พวกผู้ว่าการเมืองได้กระชากเสื้อ

สั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า^๓ ให้นายคุกและคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง^{๓๓} ในชั่วโมงเดียวกันของคืนนั้นเอง นายคุกพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และนายคุกก็รับปฏิบัติสมาทานที่พร้อมกับทุกคนในครัวเรือนของเขา^{๓๔} แล้วพาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา และจัดอาหารเลี้ยง ทั้งตัวเขาและครัวเรือนต่างปลื้มปิติเพราะเขา^{๓๕} ได้เชื่อถือพระเจ้าแล้ว

^{๓๕}เมื่อถึงตอนเช้า พวกผู้ว่าการเมืองจึงใช้พวกเจ้าหน้าที่ไป สั่งว่า “จงปล่อยสองคนนั้นเสีย”^{๓๖} นายคุกจึงบอกเปาโลว่า “พวกผู้ว่าการเมืองใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง เพราะฉะนั้นขอเชิญท่านออกมาและไปด้วยสันติสุขเถิด”^{๓๗} แต่เปาโลกล่าวว่า “พวกเราเข็ญเราที่เป็นคนสัญชาติโรมัน ต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนตัดสินความ และยังขังเราไว้ในคุก แล้วตอนนี้พวกเขาจะไล่เราออกไปอย่างไร หรือ? ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้พวกเขามาพาเราออกไปเองเถิด”^{๓๘} พวกเจ้าหน้าที่จึงนำถ้อยคำนี้ไปแจ้งกับพวกผู้ว่าการเมือง เมื่อพวกผู้ว่าการเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมันก็ตกใจ^{๓๙} พวกเขาจึงมาประนีประนอมกับท่าน เมื่อพาออกไปแล้วจึงขอให้ท่านออกจากเมือง^{๔๐} ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วไปเยี่ยมนางลิเดีย เมื่อพบพี่น้องก็พูดจาหนุนใจพวกเขาแล้วลาไป

ความวุ่นวายในเธสะโลนิกา

17 เมื่อเปาโลกับสิลาสข้ามเมืองอัมฟิบูรี และเมืองอโปลโลเนียแล้วจึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว^๒ เปาโลจึงเข้าไปในธรรมศาลานั้นเช่นเคย และท่านอ้างข้อความในพระคัมภีร์ถกเถียงกับพวกเขาได้สามวันสะบาโต^๓ อธิบายและพิสูจน์ให้เห็นว่า จำเป็นที่พระคริสต์จะต้องทรงทนทุกข์และเป็นขึ้นจากตาย และกล่าวต่อว่า “พระเยซูองค์นี้ที่ข้าพเจ้า

ประกาศกับท่านทั้งหลายคือพระคริสต์”^๔ บางคนในพวกเขาเห็นด้วยและเข้าร่วมกับเปาโลและสิลาส รวมทั้งชาวกรีกที่นับถือพระเจ้าอีกหลายคนและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญๆ ก็มีไม่น้อย^๕ แต่พวกยิวมีความอิจฉาจึงไปคบคิดกับคนพาลตามตลาด รวมกันเป็นกลุ่มใหญ่ก่อการจลาจลในเมือง และบุกเข้าไปในบ้านของยาโสเนนเพื่อเอาตัวพวกท่านออกมาให้คนทั้งปวง^๖ เมื่อไม่พบ จึงคุกตลาพยาโสเนนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาคณะผู้ปกครองเมือง แล้วร้องว่า “พวกที่ก่อความวุ่นวายทั่วโลก” ก็มาที่นี่ด้วย^๗ และยาโสเนนรับรองพวกเขาไว้ คนพวกนี้ล้วนฝ่าฝืนคำสั่งของซีซาร์ โดยสอนว่ามีกษัตริย์องค์หนึ่งคือเยซู”^๘ เมื่อฝูงชนและคณะผู้ปกครองเมืองได้ยินอย่างนั้นก็ร้อนใจ^๙ จึงเรียกค่าประกันตัวจากยาโสเนนกับคนอื่นๆ แล้วปล่อยไป

เปาโลและสิลาสที่เมืองเบโรอา

¹⁰พอค่าลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับสิลาสไปยังเมืองเบโรอา เมื่อไปถึงแล้วท่านทั้งสองจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว^{๑๑} ยิวในเมืองนี้มีใจยอมรับมากกว่ายิวในเมืองเธสะโลนิกา เพราะพวกเขา รับพระวจนะด้วยความอยากรู้และศรัทธาพระคัมภีร์ทุกวัน หวังจะรู้ว่าข้อความเหล่านั้นจริงดังที่กล่าวหรือไม่^{๑๒} เพราะฉะนั้นมีหลายคนในพวกเขามาเชื่อถือ รวมทั้งบรรดาสตรีมีศักดิ์ชาวกรีกและบรรดาผู้ชายชาวกรีกอีกจำนวนไม่น้อย^{๑๓} แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบว่าเป็นพวกผู้สั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาด้วย พวกเขา ก็มายุยงฝูงชนที่นั่น^{๑๔} พวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกทะเลทันที แต่สิลาสกับทิโมธียังคงอยู่ที่นั่น^{๑๕} พวกที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งจากท่านถึงสิลาสกับทิโมธีว่าให้รีบไปหาท่านโดยเร็วแล้ว พวกเขาก็กลับไป

^๓ สำเนาโบราณบางฉบับว่า พระเจ้า ^๔ แปลได้อีกว่า เขาและครัวเรือน ^๕ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า พวกคว่ำโลกมนุษย์

เปาโลที่กรุงเอเธนส์

¹⁶ขณะที่เปาโลกำลังคอยลีลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์ ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะเห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง ¹⁷เพราะฉะนั้นท่านจึงถูกปัญหาเกี่ยวกับพวกยิวและบรรดาคนที่นับถือพระเจ้าในธรรมศาลา และกับคนทั้งหลายที่มาพบท่านที่บริเวณตลาดนัดทุกวัน ¹⁸ปรัชญาเมธีบางคนในพวกเอปิคูเรียนและในพวกสโตอิกก็มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า “คนเก็บเศษความรู้เล็กน้อย นี่กำลังจะพูดเรื่องอะไร” บางคนกล่าวว่า “ดูเหมือนเขาเป็นคนนำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่” เพราะเปาโลประกาศเรื่องพระเยซูและการเป็นขึ้นจากตาย ¹⁹พวกเขาจึงนำเปาโลไปยังสภาอาเรโอปากัส^๒แล้วถามว่า “เราขอทราบได้หรือไม่ว่าคำสอนใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร? ²⁰เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เพราะฉะนั้นเราอยากทราบว่าเป็นเรื่องราวเหล่านี้มีความหมายอย่างไร” ²¹(เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่นไม่สนใจเรื่องอะไรนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ๆ)

²²เปาโลจึงยืนขึ้นกลางสภาอาเรโอปากัสแล้วกล่าวว่า “นี่แน่ะ ท่านทั้งหลายที่เป็นชาวเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นว่าพวกท่านเป็นคนเคร่งศาสนาในทุกด้าน ²³เพราะว่าขณะข้าพเจ้าเดินไปรอบๆ เมืองและสังเกตเห็นสิ่งที่ท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าพบท่านหนึ่ง มีคำจารึกว่า ‘แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก’ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศให้พวกท่านรู้จักพระเจ้าองค์ที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังมีสักการอยู่” ²⁴พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก พระองค์ไม่ได้สถิตในวิหารที่มนุษย์สร้างขึ้น^๓ ²⁵พระองค์ไม่จำเป็นต้องให้มนุษย์มารับใช้ราวกับว่ามีความต้องการสิ่งหนึ่งสิ่งใด เพราะพระองค์ต่างหากที่ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่ง

สารพัดแก่คนทั้งปวง^๔ ²⁶พระองค์ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติมาจากคนๆ เดียวให้อยู่ทั่วพิภพโลก และทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาทั้งหลายอยู่ด้วย ²⁷เพื่อพวกเขาจะได้แสวงหาพระเจ้าและมุ่งหวังจะค้นหาและพบพระองค์ ที่จริงพระองค์ไม่ทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย ²⁸เพราะว่า ‘เรามีชีวิต และไหวตัว และเป็นอยู่ในพระองค์’ ตามที่กวีบางคนในพวกท่านกล่าวว่า ‘แท้จริงเราเป็นเชื้อสายของพระองค์’ ²⁹เพราะฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นทอง เงิน หรือหิน ซึ่งเป็นสิ่งที่สร้างขึ้นจากศิลปะและความคิดของมนุษย์ ³⁰ในเวลาที่มีมนุษย์ยังขาดความรู้ พระเจ้าไม่ทรงถือโทษ แต่บัดนี้ พระเจ้าตรัสสั่งมนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่ ³¹เพราะพระองค์ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้แล้ว ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรมโดยบุคคลที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ และพระเจ้าทรงให้คนทั้งปวงมีความมั่นใจในเรื่องนี้โดยทรงให้บุคคลผู้นั้นเป็นขึ้นจากตาย”

³²เมื่อคนทั้งหลายได้ยินเรื่องการเป็นขึ้นจากตาย บางคนก็เยาะเย้ย แต่บางคนกล่าวว่า “เราจะไม่ฟังท่านกล่าวเรื่องนี้ต่อไปอีก” ³³แล้วเปาโลจึงจากพวกเขาไป ³⁴แต่มีบางคนติดตามเปาโลและเชื่อถือ ท่ามกลางคนเหล่านั้นมีดีโอนิสสิอัสสมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆ อีกจำนวนหนึ่ง

เปาโลที่เมืองโครินธ์

18 หลังจากนั้น เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครินธ์ ²ท่านพบยิวคนหนึ่งทีมนั้นชื่ออาควิลลาซึ่งเกิดในแคว้นบอนทัส แต่พึ่งมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาที่ชื่อปริสซิลลา เพราะจักรพรรดิคลาวดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งหมดออกไปจากกรุงโรม เปาโลจึงไปหาคนทั้งสอง

^๑ การเป็นขึ้นจากตาย ในภาษากรีกข้อความนี้เป็นคำคำเดียว จึงทำให้คนฟังคิดว่า เป็นชื่อเทพเจ้า ^๒ หรือ เนินเขาอาเรโอปากัส ^๓ 1 พกษ.8:27; กจ.7:48 ^๔ อสย.42:5

³ท่านอาศัยและทำงานอยู่กับเขาทั้งสอง เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน ⁴เปาโลนั้นถูกบัญชาในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต และชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีกให้เชื่อ

⁵พอสลิสาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ทุ่มเทกับการประกาศพระวจนะและเป็นพยานกับพวกยิวว่า พระคริสตนั้นคือพระเยซู ⁶แต่เมื่อพวกเขาต่อต้านและกล่าวคำหยาบช้า เปาโลจึงสะบัดเสื้อผ้ากล่าวกับพวกเขาว่า “โทษที่ท่านทั้งหลายต้องตายนั้น พวกท่านต้องรับผิดชอบเอง ข้าพเจ้าไม่มีโทษแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ” ⁷ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อทิโมเธอัสซึ่งเป็นคนที่นับถือพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา ⁸คริสตสันนาธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านก็มาเชื่อถือในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครินธ์หลายคนเมื่อฟังเปาโลแล้วก็เชื่อถือและรับบัพติศมา ⁹และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนหนึ่งว่า “อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่างนี้เสีย” ¹⁰เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีการต่อสู้ทำร้ายเจ้า เพราะว่ามีคนจำนวนมากในนครนี้ที่เป็นประชากรของเรา” ¹¹เปาโลจึงอยู่ต่อไป และสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดปีหนึ่งกับหกเดือน

¹²แต่เมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอาคาเซีย พวกยิวรวมตัวกันขึ้นต่อสู้เปาโลและนำตัวท่านไปศาล ¹³ฟ้องว่า “คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นับถือพระเจ้าในทางที่ผิดกฎหมาย” ¹⁴เมื่อเปาโลกำลังจะพูด กัลลิโอก็กล่าวกับพวกยิวว่า “นี่แน่ะพวกยิว ถ้าเป็นเรื่องการอธรรมหรือเรื่องอาชญากรรม ข้าก็เห็นสมควรที่จะฟังพวกเจ้า” ¹⁵แต่ในเมื่อเป็นการโต้แย้งกันเรื่องถ้อยคำกับเรื่องชื่อและธรรมเนียมปฏิบัติของพวกเจ้า พวกเจ้าก็จงวินิจฉัยกันเองเถิด ข้าไม่อยากเป็นผู้พิพากษาคัดสินข้อความ

เหล่านั้น” ¹⁶ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากศาล ¹⁷เขาทั้งหลายจึงจับโสสเธเนสนายธรรมศาลามาเขียนข้างหน้าศาล แต่กัลลิโอไม่สนใจเรื่องนี้เลย

เปาโลกลับสู่เมืองอันโทโก

¹⁸เปาโลพักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปริสติลลาไปกับอาควิลลา ก็ไปด้วย เปาโลก็ลั่นผมที่เมืองเคนเคเรียเพราะท่านบนตัวไว้ ¹⁹เมื่อมาถึงเมืองเอเฟซัส เปาโลก็ละปริสติลลาไปกับอาควิลลาไว้ที่นั่น ตัวท่านเองเข้าไปในธรรมศาลาและถูกบัญชากับพวกยิว ²⁰เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับพวกเขาต่อไปอีก ท่านก็ไม่ยอม ²¹แต่ลาพวกเขาไป โดยกล่าวว่า “ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาพวกท่านอีก” แล้วเปาโลก็ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส

²²เมื่อมาถึงเมืองซีซาริยา ท่านขึ้นไปคำนับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันโทโก ²³เมื่อพักอยู่ที่นั่นระยะหนึ่ง ท่านจึงจากที่นั่นและเดินทางต่อไปจนทั่วแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียเพื่อจะช่วยชูกำลังพวกสาวก

พันธกิจของอปอลโล

²⁴มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีไหวพริบดีและชำนาญมากในเรื่องพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส ²⁵อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจกระตือรือร้นกล่าวสั่งสอนอย่างถูกต้องในเรื่องเกี่ยวกับพระเยซู แม้ว่าท่านจะรู้แต่เพียงบัพติศมาของยอห์นเท่านั้น ²⁶ท่านเข้าไปในธรรมศาลาสั่งสอนด้วยความกล้าหาญ แต่เมื่อปริสติลลาไปกับอาควิลลาฟังท่านแล้ว ก็รับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น ²⁷เมื่ออปอลโลต้องการจะข้ามไปยังแคว้นอาคาเซีย พี่น้องก็หนุน

ใจท่านและเขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้
รับรองท่านไว้ เมื่อไปถึงแล้วท่านก็ได้ช่วยเหลือ
คนทั้งหลายที่เชื่อโดยพระคุณของพระเจ้าอย่าง
มากมาย ²⁸ เพราะท่านได้แย้งกับพวกยิวอย่าง
แข็งขันต่อหน้าคนทั้งปวง และอ้างพระคัมภีร์
ชี้ให้เห็นว่าพระเยซูคือพระคริสต์

เปาโลมาที่เมืองเอเฟซัส

19 ขณะที่อยู่ปอลยังอยู่ในเมืองโครินธ์ เปา-
โลเดินทางบกผ่านแคว้นฟรีเจีย^๓ มายัง
เมืองเอเฟซัส ท่านพบสาวกบางคนที่นั่น ² จึงถาม
เขาทั้งหลายว่า “เมื่อท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้
รับพระวิมูถนบบริสุทธิหรือเปล่า?” พวกเขาตอบ
ว่า “เปล่า เรื่องพระวิมูถนบบริสุทธินั้นเรายังไม่
เคยได้ยินเลย” ³ เปาโลจึงถามพวกเขาว่า “ถ้าอย่าง
นั้นท่านทั้งหลายได้รับบัพติศมาอะไร?” พวกเขา
ตอบว่า “บัพติศมาของยอห์น” ⁴ เปาโลจึงกล่าวว่า
“ยอห์นให้รับบัพติศมาที่แสดงการกลับใจใหม่ และ
บอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลัง
คือพระเยซู” ⁵ เมื่อได้ยินอย่างนั้น พวกเขา
จึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูองค์พระ
ผู้เป็นเจ้า ⁶ เมื่อเปาโลวางมือบนตัวพวกเขาแล้ว
พระวิมูถนบบริสุทธิก็เสด็จลงมาสถิตกับพวกเขา
พวกเขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และเผยพระวจนะ
⁷ คนเหล่านั้นมีประมาณสิบสองคน

⁸ เปาโลเข้าไปในธรรมศาลาและกล่าวด้วยใจกล้า
เป็นเวลาสามเดือน ถกปัญหาและซักชวนเกี่ยวกับ
แผ่นดินของพระเจ้า ⁹ แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่
ยอมเชื่อและพูดหยาบเข้าเรื่อง “ทางนั้น” ^{๑๐} ต่อหน้า
ชุมนุมชน เปาโลจึงแยกจากพวกเขาและพาพวก
สาวกไปด้วย แล้วท่านไปอภิปรายในห้องประชุม
ของท่านผู้หนึ่งชื่อที่รินัสทุกัน ¹⁰ ท่านทำเช่นนั้น
ติดต่อกันสองปีจนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและ

พวกกรีกได้ยินพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บุตรของเส-วา

¹¹ พระเจ้าทรงทำอิทธิฤทธิ์ใหญ่หลวงด้วยมือ
ของเปาโล ¹² จนเขานำผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อน
ที่ถูกต้องตัวเปาโลไปวางบนตัวของบรรดาคนเจ็บ
ป่วย แล้วโรคก็หายและผีร้ายก็ออกจากเขา ¹³ แต่
พวกยิวบางคนที่เกี่ยวข้องเป็นหมอผี พยายามใช้พระ
นามของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้ากับพวกที่มีผี
เข้าว่า “ข้าสั่งเจ้าโดยพระเยซูผู้ที่เปาโลประกาศ
นั้น” ¹⁴ บุตรชายเจ็ดคนของเส-วาซึ่งเป็นหัวหน้า
ปุโรหิตคนหนึ่งของชาวยิวก็ทำอย่างนั้น ¹⁵ ผีร้าย
จึงพูดกับพวกเขาว่า “พระเยซูนั้นข้าก็คุ้นเคย
และเปาโลนั้นข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นใครกัน?” ¹⁶
แล้วคนที่ผีสิงนั้นก็กระโดดใส่คนเหล่านั้นและ
ต่อสู้เอาชนะพวกเขาจนเขาต้องหนีออกจากบ้าน
นั้นในสภาพเปลือยกายและบาดเจ็บ ¹⁷ เมื่อทุกคน
ที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีกรู้เรื่อง
นี้ พวกเขาต่างมีความเกรงกลัว และพระนามของ
พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าก็ได้รับการยกย่องสรร-
เสริญ ¹⁸ มีหลายคน ที่เชื่อแล้วมาสารภาพและ
เปิดเผยพฤติกรรมของพวกเขา ¹⁹ และหลายคนที่ใช้
เวทมนตร์คาถาเอาตำราของพวกตนมาเผาไฟ
เสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นเงิน
มีราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน ^{๒๐} พระวจนะของ
องค์พระผู้เป็นเจ้าก็เกิดผลเจริญและมีอนุภาพยิ่ง
²¹ เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้สิ้นสุดแล้ว เปาโลตั้งใจ
ว่า ^{๒๒} หลังจากไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคา-
ยาแล้ว จะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ท่านกล่าวว่า
“หลังจากข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไป
เห็นกรุงโรมด้วย” ^{๒๓} ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสอง
คนคือทิโมธีกับเอรัสทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ส่วน
ท่านเองยังอยู่ในแคว้นเอเชียต่อไปอีกระยะหนึ่ง

^๓ เดินทางบกผ่านแคว้นฟรีเจีย ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า เดินทางดินแดนข้างใน ^๔ ทางนั้น ในข้อนี้ และข้อ 23 หมายถึง
วิถีชีวิตตามชาวประเสริฐ ^๕ อาจเป็นเหรียญเงินดริคมาของโรมัน 1 ดริคมา มีค่าเท่ากับค่าแรงของคนงาน 1 วัน ^๖ แปลได้อีก
ว่า เปาโลตัดสินใจโดยพระวิมูถนบว่า

^๗ มธ.3:11; มก.1:4,7-8; ลก.3:4,16; ยน.1:26-27

การจลาจลที่เมืองเอเฟซัส

²³เวลานั้นเกิดการวุ่นวายอย่างยิ่งเพราะเหตุ "ทางนั้น" ²⁴เพราะว่ามีช่างเงินคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เอาเงินมาทำเป็นรูปจำลองวิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิส ทำกำไรให้พวกช่างเงินเหล่านั้นอย่างมาก ²⁵เดเมตรีอัสเรียกประชุมช่างเหล่านั้นพร้อมกับคนทั้งหลายที่ทำกิจการคล้ายกัน แล้วกล่าวว่า "นี่แน่ะ ท่านทั้งหลาย พวกท่านทราบอยู่แล้วว่าเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาเพราะกิจการนี้ ²⁶และพวกท่านก็ได้เห็นและได้ยินแล้วว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัส เมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย ที่เปาโลคนนี้ได้เกลี้ยกล่อมและชักนำคนจำนวนมากให้เลิกทางเก่า โดยกล่าวว่ารูปพระที่มีอมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระเจ้า ²⁷น่ากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชίพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่วิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิส ซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และพระนางเองผู้เป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับคนทั่วโลกจะตกต่ำสิ้นศักดิ์ศรี"

²⁸เมื่อคนทั้งหลายได้ยินอย่างนั้น ต่างฉุนเฉียวและร้องว่า "เจ้าแม่อาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่" ²⁹แล้วเกิดความวุ่นวายทั่วทั้งเมือง พวกเขาล้างพร้อมใจกันวิ่งและลากกายอัสกับอริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียเพื่อนร่วมเดินทางของเปาโลเข้าไปในเวทิมทรสพ ³⁰เปาโลต้องการจะเข้าไปในกลุ่มคนด้วย แต่พวกเขาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป ³¹แม้แต่บางคนในพวกหัวหน้าศาสนาประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นเพื่อนของเปาโล ก็ใช้คนไปวิ่งวอนเปาโลไม่ให้เข้าไปในเวทิมทรสพ ³²เวลานั้นบางคนตะโกนว่าอย่างนี้ บางคนตะโกนว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมวุ่นวายมาก และคนส่วนใหญ่ไม่รู้วาม่าประชุมกันเรื่องอะไร ³³บางคนในฝูงชนก็ให้คำแนะนำแก่เล็กซานเดอร์คนที่ถูกพวกยิวผลักให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือและพยายามจะแก้ต่างต่อหน้าประชาชน ³⁴แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าเขาเป็นคนยิว พวกเขายังส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสองชั่วโมงว่า "เจ้า

แม่อาร์เทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นผู้ยิ่งใหญ่" ³⁵เมื่อเลขานุการสภาเมืองทำให้ฝูงชนเงียบลงแล้วจึงกล่าวว่า "นี่แน่ะ ท่านชาวเอเฟซัส มีใครบ้างที่ไม่ทราบที่ชาวเอเฟซัสนี้เป็นผู้ดูแลวิหารของเจ้าแม่อาร์เทมิสผู้ยิ่งใหญ่ และเป็นผู้ดูแลรูปที่ตกลงมาจากฟ้า? ³⁶ในเมื่อไม่มีใครปฏิเสธสิ่งเหล่านี้ได้ ท่านทั้งหลายควรอยู่ในความสงบ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป ³⁷ท่านทั้งหลายพาคนเหล่านั้นมา ซึ่งไม่ได้เป็นพวกปล้นพรวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระของเราแต่อย่างใด ³⁸เพราะฉะนั้น ถ้าเดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันมีเรื่องกับใครวันกำหนดว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้พวกเขาไปฟ้องกันเองเถิด ³⁹ถ้าพวกท่านมีข้อหาอย่างอื่นอีก ก็ให้ตกลงกันในที่ประชุมสามัญ ⁴⁰เพราะเราตกอยู่ในอันตรายที่จะถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลในวันนี้ เนื่องจากเราไม่มีข้ออ้างอะไรที่จะเป็นเหตุผลเพียงพอสำหรับความวุ่นวายครั้งนี้" ⁴¹เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงให้เลิกชุมนุม

เปาโลเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และประเทศกรีก

20 หลังจากความวุ่นวายสงบลงแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมาพุดหนุนใจกัน แล้วอำลาพวกเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ²เมื่อเดินทางผ่านที่นั่นและพุดหนุนใจสาวกทั้งหลายอย่างมากแล้ว ท่านก็มายังประเทศกรีก ³พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านกำลังจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรียนั้น พวกยิวได้วางแผนทำร้ายท่าน ท่านจึงตัดสินใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย ⁴พวกที่ไปกับเปาโลได้แก่โสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอาผู้เป็นบุตรของปรัส อริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเธสะโลนิกา กายอัสชาวเมืองเดอโรบี ทีโมธี ที่ดิกัส และโตรฟีมัสจากแคว้นเอเชีย ⁵แต่พวกเขาเดินทางล่วงหน้าไปก่อนโดยคอยเราอยู่ที่เมืองโตรอัส ⁶หลังจากเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ เราลงเรือออกจากเมืองฟีลิปปี และอีกห้าวันต่อมาเราก็มา

ทันพวกเขาที่เมืองโตรอัส และพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน

เปาโลเยี่ยมอำลา เมืองโตรอัส

ในวันอาทิตย์^๗เมื่อเราประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขาทั้งหลาย และเพราะท่านตั้งใจจะจากไปในวันรุ่งขึ้น ท่านจึงกล่าวยืดยาวไปจนถึงเที่ยงคืน^๘ในห้องชั้นบนที่เราประชุมกันนั้นมีตะเกียงหลายดวง^๙ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อ ยูทิกัสหนึ่งอยู่ที่หน้าต่างกำลังง่วงนอนมากขึ้นทุกทีระหว่างที่เปาโลยังคงสอนยืดยาวต่อไป ในที่สุดเขาผลอยหลับและพลัดตกลงมาจากชั้นสาม เมื่อยกขึ้นมาก็พบว่าตายเสียแล้ว^{๑๐}แต่เปาโลลงไปและก้มตัวกอดคนนั้นไว้ แล้วบอกว่า “อย่าตกใจไปเลย เพราะว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา”^{๑๑}เมื่อเปาโลกลับขึ้นไปห้องชั้นบน ท่านหักขนมปังและรับประทานแล้วสนทนากับพวกเขาต่อจนสว่าง จากนั้นท่านก็ลาไป^{๑๒}คนทั้งหลายจึงพาชายหนุ่มที่ยังมีชีวิตอยู่กลับไป และพวกเขาก็ได้รับการหนุนใจไม่น้อยเลย

การโดยสารเรือจากเมืองโตรอัส ถึงเมืองมิเลทัส

^{๑๓}เราลงเรือก่อนและแล่นเรือไปยังเมืองอัสโสสดังใจว่าจะไปรับเปาโลที่นั่น เพราะท่านสั่งไว้อย่างนั้นเนื่องจากท่านเองตั้งใจไปทางบก^{๑๔}เมื่อท่านพบเราที่เมืองอัสโสสแล้ว เราก็นำท่านขึ้นมาแล้วไปยังเมืองมิทิลีเน^{๑๕}หลังจากออกจากที่นั่นได้วันหนึ่ง ก็มาถึงยังบริเวณฝั่งตรงข้ามเกาะคีโอส พอวันที่สองมาถึงเกาะสามอส และอีกวันหนึ่งมาถึงเมืองมิเลทัส^{๑๖}เพราะเปาโลตัดสินใจว่าจะแล่นผ่านเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องเสียเวลาในแคว้นเอเชีย ท่านต้องการรีบไปที่หิ้งกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเพ็นเทคอสต์

เปาโลกล่าวคำปราศรัย

กับบรรดาผู้ปกครองชาวเอเฟซัส

^{๑๗}เปาโลจึงส่งคนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัสเพื่อเชิญบรรดาผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา^{๑๘}เมื่อมาแล้วเปาโลจึงกล่าวว่า

“ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าประพศุติอย่างไรตลอดเวลาที่อยู่กับท่านนับตั้งแต่วันแรกที่เข้ามาในแคว้นเอเชีย^{๑๙}ข้าพเจ้ารับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจและด้วยน้ำตา ต้องทนต่อการทดลองที่มาถึงตัวเองอันเนื่องจากแผนร้ายของพวกยิว^{๒๐}สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์ต่อพวกท่าน ข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นที่จะทำ แต่ประกาศกับพวกท่านและสั่งสอนพวกท่านทั้งในที่ชุมนุมชนและตามบ้านเรือน^{๒๑}เป็นพยานทั้งกับพวกยิวและพวกกรีกเรื่องการกลับใจมาหาพระเจ้าและเรื่องความเชื่อในพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา^{๒๒}นี่แน่ะ บัดนี้พระวิญญูณทรงนำข้าพเจ้าให้ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง^{๒๓}ยกเว้นสิ่งที่พระวิญญูณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานกับข้าพเจ้าในทุกๆ เมืองว่าเครื่องจำจองและความยากลำบากกำลังคอยข้าพเจ้าอยู่^{๒๔}แต่ข้าพเจ้าไม่ได้ถือชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งมีค่าสำหรับตัวเอง ขอแต่เพียงให้ข้าพเจ้าได้ทำหน้าที่ของข้าพเจ้าและทำพันธกิจที่ได้รับจากพระเยซูของค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าให้สำเร็จ^{๒๕}คือการเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐที่สำแดงพระคุณของพระเจ้า^{๒๖}นี่แน่ะ บัดนี้ข้าพเจ้าทราบว่ามีใครในพวกท่านซึ่งเป็นผู้ที่ข้าพเจ้าเที่ยวบ่าวประกาศแผ่นดินของพระเจ้าให้ นั่น จะได้เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก^{๒๖}เพราะฉะนั้นในวันนี้ ข้าพเจ้าขอยืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า แม้ท่านทุกคนจะหลงหายไป ข้าพเจ้าก็พ้นโทษแล้ว^{๒๗}เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้ละเว้นในการกล่าวเรื่องพระดำริ

^๗ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า วันต้นสัปดาห์ ^๘ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า ทรงผูกมัด

ทั้งสิ้นของพระเจ้าให้ท่านฟัง ²⁸จึงเฝ้าระวังทั้งตัวพวกท่านเองและฝูงแกะซึ่งพระวิญญานบริสุทธิ์ทรงตั้งพวกท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และให้เลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้า^๓ ที่พระองค์ทรงได้มาด้วยพระโลหิตของพระบุตรของพระองค์^๓ 29 ข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้วจะมีพวกสุนัขป่าที่ดุร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย ³⁰และจะมีบางคนในหมู่พวกท่านออกมาบิดเบือนความจริง เพื่อชักชวนสาวกให้หลงตามพวกเขาไป ³¹เพราะฉะนั้นจงตื่นตัวและจำไว้ว่าข้าพเจ้าได้สั่งสอนเตือนสติพวกท่านทุกคนด้วยน้ำตาทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีไม่ได้หยุดหย่อน ³²บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับคำแห่งพระคุณของพระองค์ซึ่งสามารถก่อสร้างท่านขึ้นได้และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาธรรมิกชน ³³ข้าพเจ้าไม่ได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของใครเลย ³⁴พวกท่านเองก็ทราบว่ามือทั้งสองของข้าพเจ้าจัดหาวางไว้สำหรับตัวเอง และสำหรับพวกที่อยู่กับข้าพเจ้า ³⁵ข้าพเจ้าวางแบบอย่างให้ท่านแล้วในทุกเรื่อง เพื่อให้เห็นว่าโดยการตรากตรำงานแบบเดียวกันนี้ เราต้องช่วยพวกที่มีกำลังน้อย และระลึกถึงพระวาระของพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามที่พระองค์ตรัสว่า ‘การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ’”

³⁶เมื่อเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น ³⁷เขาทุกคนร้องให้กันอย่างมาก พวกเขาออกเดินไปและจูบท่าน ³⁸รู้สึกเป็นทุกข์อย่างยิ่งยวด เพราะถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า พวกเขาจะไม่ได้เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาพาท่านไปส่งที่เรือ

เปาโลเดินทางไปกรุงเยรูซาเล็ม

21 เมื่อเราลาพวกเขาแล้วก็ลงเรือแล่นตรงไปยังเกาะไซปรัส พออีกวันหนึ่งมาถึงเกาะโรดส์ และจากที่นั่นมาถึงเมืองปาทารา ²เมื่อเรา

พบเรือลำหนึ่งกำลังจะไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือลำนั้นแล่นต่อไป ³หลังจากมองเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราแล่นผ่านทางด้านทิศใต้ของเกาะตรงไปยังแคว้นซีเรีย แล้วจอดเรือที่ท่าเมืองไทระ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นที่นั่น ⁴เมื่อหาพวกสาวกพบแล้ว เราจึงพักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน บรรดาสาวกเตือนเปาโลโดยพระวิญญานไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ⁵แต่เมื่อครบเจ็ดวันแล้วเราก็ก้าวไปบรรดาสาวกพร้อมกับภรรยาและบุตรมาส่งเราออกจากเมือง แล้วเราคุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด ⁶และคำนับลาซึ่งกันและกัน จากนั้นเราลงเรือ และพวกเขาก็กลับบ้านไป

⁷เมื่อเราแล่นเรือจากเมืองไทระถึงเมืองทอเลเมอซิสแล้ว เราจึงไปคำนับพี่น้องและพักอยู่กับเขาทั้งหลายวันหนึ่ง ⁸พอวันรุ่งขึ้นเราก็ก้าวไปและมาที่เมืองซีซาร์ยา เราเข้าไปในบ้านของฟีลิป^๙ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นหนึ่งในกลุ่มเจ็ดคนนั้น และเราพักอยู่กับท่าน ⁹ฟีลิปมีลูกสาวสี่คนที่ยังไม่ได้แต่งงานและเป็นผู้เผยพระวจนะ ¹⁰เมื่อเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีชายผู้เผยพระวจนะคนหนึ่งชื่ออากาบัส^{๑๐} ลงมาจากแคว้นยูเดีย ¹¹เขามาหาเราและเอาเข็มขัดของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า “พระวิญญานบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า ‘พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เปาโลเป็นเจ้าของเข็มขัดแบบเดียวกันนี้ และส่งมอบไว้ในมือของพวกต่างชาติ’” ¹²เมื่อเราได้ยินอย่างนั้น เรากับคนที่นี่จึงอ่อนวอนเปาโลไม่ให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ¹³เปาโลตอบว่า “ทำไมพวกท่านถึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ? เพราะว่าข้าพเจ้าไม่เพียงแต่พร้อมที่จะให้เขาผูกมัดเท่านั้น แต่ยังพร้อมจะตายในกรุงเยรูซาเล็มด้วย เพื่อเห็นแก่พระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า” ¹⁴เมื่อท่านไม่ยอมฟังคำเกลี้ยกล่อม เราจึงหยุดพูดและกล่าวว่า “ขอให้ เป็นไปตามพระทัยของพระเจ้าเถิด”

¹⁵ต่อมาเราเตรียมพร้อมจะขึ้นไปยังกรุงเยรู-

^๓ สำเนาโบราณบางฉบับว่า ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ^๑ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า พระโลหิตของผู้ที่เป็นของพระองค์เอง

ชาเล็ม¹⁶ สวากบางคนที่มาจากเมืองซีซารียาก็ไปกับเรา พวกเขาให้เราไปหาสวากเก่าแก่ชาวเกาะไซปรัสคนหนึ่งชื่อมานาสัน และให้เราอาศัยอยู่กับคนนั้น

เปาโลเยี่ยมยากอบ

¹⁷เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็ต้อนรับเราด้วยความยินดี¹⁸ วันรุ่งขึ้น เปาโลกับเราจึงเข้าไปหายากอบ และผู้ปกครองทุกคนก็อยู่ที่นั่นด้วย¹⁹ เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงเล่าเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงทำท่ามกลางบรรดาคนต่างชาติผ่านพันธกิจของท่าน²⁰ เมื่อคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญพระเจ้าแล้ว เขาทั้งหลายกล่าวกับเปาโลว่า “พี่เอ๋ย ท่านเห็นหรือยังว่ามีพวกยิวสักกี่พันคนที่เชื่อถือ และพวกเขาทุกคนมีใจกระตือรือร้นในการถือธรรมบัญญัติ²¹ เขาทั้งหลายได้รับคำบอกเล่าเรื่องท่านว่า ท่านสั่งสอนพวกยิวทั้งหมดที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และบอกว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หน่อหรือประพฤติตามธรรมเนียมเก่า²² เรื่องนี้ควรจะทำอย่างไร? คนทั้งหลายคงจะทราบแล้วว่าท่านมา²³ เพราะฉะนั้นจงทำตามสิ่งที่เราบอกท่านคือเรามีสี่คนที่บนตัวไว้²⁴ ท่านจงพาคนเหล่านั้นไป ทำพิธีชำระตัวร่วมกับเขา และเสียเงินแทนเขาเพื่อให้เขาโกนศีรษะ²⁵ คนทั้งหลายจะได้รู้ว่าสิ่งที่เขาได้ยินเกี่ยวกับท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองเป็นผู้ยึดถือและปฏิบัติตามธรรมบัญญัติ²⁶ ส่วนพวกต่างชาติที่เชื่อนั้น เราเขียนจดหมายแจ้งการตัดสินใจของเราแล้วคือ ให้เขาทั้งหลายหลีกเลี่ยงจากการกินอาหารที่ถูกนำไปบูชารูปเคารพ จากการกินเลือด จากการกินเนื้อสัตว์ที่ถูกรัดคอตาย และจากการล่วงประเวณี”²⁷ เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นก็ทำพิธีชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศกำหนดวันเสด็จขึ้นพิธีชำระ คือวันนำเครื่องบูชามาถวาย

เพื่อเขาเหล่านั้นทุกคน

เปาโลถูกจับในพระวิหาร

²⁷เมื่อจวนครบเจ็ดวัน พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เห็นเปาโลในพระวิหาร ก็ยุยงฝูงชนทั้งหมดแล้วจับเปาโล²⁸ ร้องว่า “ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้แหละที่เสียมสอนทุกคนทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชาติของเรา ตอธรรมบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้น เขาพาชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย ทำให้สถานบริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน”²⁹ เนื่องจากก่อนหน้านี้คนพวกนั้นเห็นโตรฟีมีส³⁰ ชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคิดว่าเปาโลพาคนนั้นเข้าไปในพระวิหาร³¹ แล้วคนทั้งเมืองก็ลุกฮือขึ้น ประชาชนวิ่งรุกกันเข้าไป และจับเปาโลออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูทันที³² เมื่อพวกเขากำลังหาทางฆ่าเปาโล ก็มีรายงานถึงผู้บังคับกองพันว่ากรุงเยรูซาเล็มเกิดการวุ่นวายขึ้นทั้งเมือง³³ นายพันจึงคุมพวกทหารกับบรรดานายร้อยวิ่งไปยังคนทั้งหมดทันที เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล³⁴ นายพันจึงเข้าไปใกล้ แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่าท่านเป็นใครและทำอะไรไปบ้าง³⁵ บางคนในฝูงชนนั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนก็ว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันไม่สามารถหาความจริงอะไรได้เพราะวุ่นวายมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร³⁶ เมื่อมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกตัวเปาโลขึ้นเนื่องจากความรุนแรงของฝูงชน³⁷ เพราะกลุ่มคนที่ตามมาต่างร้องว่า “ฆ่ามันเสีย”

เปาโลแก้คดีต่อหน้าประชาชน

³⁷เมื่อถูกนำตัวไปจนเกือบเข้ากรมทหารแล้ว เปาโลจึงกล่าวกับนายพันว่า “ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านสักหน่อยได้ไหม?” นายพันจึงถามว่า “เจ้ารู้ภาษากรีกด้วยหรือ?”³⁸ เจ้าเป็นชาวอียิปต์ที่ก่อการ

กบฏคราวก่อนและพาพวกมือมืดสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารไม่ใช่หรือ?”³⁹ แต่เปาโลตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลิเซีย เป็นประชากรของเมืองที่ไมไซเลีย ข้าพเจ้าขออนุญาตท่านพูดกับประชาชนหน่อย”⁴⁰ เมื่อนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนบนชั้นบันไดโบกมือต่อประชาชน เมื่อคนทั้งปวงนั่งเงียบแล้ว ท่านจึงกล่าวกับพวกเขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

22 “นี่แน่ะ พี่น้องและท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้าแก่คดีต่อหน้าท่าน”² เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งนั่งเงียบกว่าเก่า เปาโลจึงกล่าวว่า

³ “ข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลิเซีย แต่เติบโตขึ้นในเมืองนี้ เป็นศิษย์ของอาจารย์กามาลิเอล³ และได้รับการอบรมอย่างเคร่งครัดตามธรรมเนียมบัญญัติของบรรพบุรุษของเรา จึงมีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าเช่นเดียวกับพวกท่านในเวลานี้”⁴ ข้าพเจ้าข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือ ‘ทางนี้’ จนถึงตาย ทั้งยังจับพวกผู้ชายและผู้หญิงขังไว้ในคุก⁵ ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาผู้อาวุโสสามารถเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าเป็นผู้ถือหนังสือจากเขาทั้งหลายไปถึงพวกพี่น้องที่เมืองดามัสกัส และข้าพเจ้าเดินทางไปที่นั่นเพื่อจับพวกที่อยู่ในเมืองนั้นมัดมาจับโทษที่กรุงเยรูซาเล็ม⁶

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของตน

(กจ.9:1-19; 26:12-18)

⁶ “และเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปที่ใกล้จะถึงเมืองดามัสกัสในเวลาประมาณเที่ยง ทันใดนั้นมีแสงสว่างจ้าจากฟ้าส่องรอบข้าพเจ้า”⁷ ข้าพเจ้าจึงล้มลงบนดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เฮาโล เฮาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม?’⁸ ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นใคร?’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘เราคือเยซูชานานาชาเร็ซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น’⁹ คนทั้งหลายที่อยู่

กับข้าพเจ้าเห็นแสงสว่างแต่ไม่ได้ยินพระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้า¹⁰ ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด?’ พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส ที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ทุกสิ่งที่กำหนดให้เจ้าทำ’¹¹ เมื่อข้าพเจ้ามองอะไรไม่เห็นเพราะความสว่างจ้าของแสงนั้น พวกที่มาอยู่กับข้าพเจ้าจึงจูงมือข้าพเจ้าพาเข้าไปในเมืองดามัสกัส

¹² “มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เขาเป็นคนถือธรรมบัญญัติเคร่งครัดและมีชื่อเสียงดีในหมู่คนยิวที่อยู่ ที่นั่น”¹³ เขามาหาข้าพเจ้าและมายืนใกล้ๆ กล่าวว่า ‘พี่เฮาโลเอ๋ย จงมองเห็นได้อีกเกิด’ และทันใดนั้นข้าพเจ้าก็มองเห็น และข้าพเจ้าเห็นท่าน¹⁴ ท่านจึงกล่าวว่า ‘พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ทรงเลือกท่านเพื่อให้รู้จักพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรม และได้ยินพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์’¹⁵ เพราะว่าท่านจะเป็นสักขีพยานของพระองค์ต่อคนทั้งปวงในสิ่งที่ท่านได้เห็นและได้ยินนั้น¹⁶ บัดนี้ท่านจะชักชวนอยู่ทำไม? จงลุกขึ้นรับบัพติศมา รับการชำระบาปของท่าน โดยร้องทูลออกพระนามของพระองค์’

พระเจ้าทรงใช้เปาโลไปหาคนต่างชาติ

¹⁷ “เมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม และขณะกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ก็เข้าสู่ภวังค์”¹⁸ ข้าพเจ้าเห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว เพราะพวกเขาจะไม่รับคำพยานของเจ้าเกี่ยวกับเรา’¹⁹ ข้าพเจ้าจึงทูลว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า คนเหล่านั้นทราบดีว่า ข้าพระองค์จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ตามธรรมศาลาไปขังคุกและเขยียนตี’²⁰ และเมื่อเขาทำให้สเทเฟนสักขีพยานของพระองค์ต้องหลังเลือด ข้าพระองค์ก็ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบกับการกระทำนั้น ทั้งยังเฝ้าเสื้อผ้าให้กับพวกที่ฆ่าเขา”²¹ แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ‘จงไปเถิด เราจะใช้

เจ้าไปไกล ไปหาบรรดาคนต่างชาติ”

เปาโลกับนายพันชาวโรมัน

²²พวกเขาฟังเปาโลกล่าวมาถึงตอนนี้ ก็ร้องเสียงดังว่า “คนแบบนี้อยู่นอกแผ่นดิน มันไม่ควรมีชีวิตอยู่” ²³ขณะที่เขาทั้งหลายกำลังให้ร้อง โยนเสื้อผ้าลง^๒ และเอาผงดกลีดินซัดขึ้นไปในอากาศ ²⁴นายพันสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะรู้ว่าพวกเขาร้องประท้วงท่านเพราะเหตุใด ²⁵เมื่อพวกเขาเอาเชือกมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า “การเขียนคนสัญชาติโรมันก่อนตัดสินโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่?” ²⁶เมื่อนายร้อยได้ยิน จึงไปบอกนายพันว่า “ท่านกำลังจะทำอะไร? คนนั้นถือสัญชาติโรมัน” ²⁷นายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า “เจ้าถือสัญชาติโรมันหรือ? จงบอกข้าซิ” เปาโลตอบว่า “ใช่แล้ว” ²⁸นายพันจึงกล่าวว่า “ข้าต้องเสียเงินมากมายกว่าจะได้สัญชาตินี้มา” เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมันโดยกำเนิด” ²⁹พวกที่กำลังจะไต่สวนเปาโลจึงผลจากท่านไปที่นั่น และเมื่อนายพันทราบว่าเป็นคนสัญชาติโรมันก็ตกใจกลัว เพราะได้มัดท่านไว้

เปาโลต่อหน้าสภา

³⁰วันรุ่งขึ้นนายพันอยากทราบว่าพวกยิวกล่าวหาเปาโลเรื่องอะไร จึงปล่อยตัวเปาโล และสั่งให้พวกหัวหน้าปุโรหิตกับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปที่ยืนอยู่หน้าที่ประชุม

23

เปาโลจึงฟังดูบรรดาสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าประพาศเฉพาะพระพักตร์พระเจ้าด้วยมโนธรรมที่ดีราบจนถึงทุกวันนี้” ²อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล ³เปาโลจึงกล่าวกับท่านว่า “พระเจ้าจะทรงตบท่าน ผู้เป็นผนึ่งที่ฉาบด้วยปูนขาว” ท่านนั่งพิพากษาข้าตาม

ธรรมบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นนการผิดธรรมบัญญัติหรือ?” ⁴คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงกล่าวว่า “เจ้ากล้าพูดจาดูหมิ่นมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ?” ⁵เปาโลจึงตอบว่า “พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต เพราะมีคำเขียนไว้ว่า ‘อย่าพูดหยาบซ้ำต่อผู้ปกครองพลเมือง’”

⁶เมื่อเปาโลเห็นว่าคนที่อยู่ในที่ประชุมส่วนหนึ่งเป็นพวกสะดูสีและอีกส่วนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี ท่านจึงพูดเสียงดังต่อหน้าที่ประชุมว่า “นี่แน่ะ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสี และเป็นบุตรของฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกไต่สวนเพราะมีความหวังในเรื่องการเป็นขึ้นจากความตาย” ⁷เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดความขัดแย้ง และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก ⁸(เพราะพวกสะดูสีเชื่อว่าการเป็นขึ้นจากความตายนั้นไม่มี) และทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีเชื่อว่ามีทั้งนั้น) ⁹แล้วก็เกิดความอึกทึกลงมา ธรรมจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายฟาริสีลุกขึ้นเถียงว่า “เราไม่เห็นว่าคุณมีความผิดถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีพูดกับเขา ท่านจะว่าอย่างไร?” ¹⁰เมื่อความขัดแย้งรุนแรงขึ้น นายพันเกรงว่าเปาโลจะถูกพวกเขาฉีกเป็นชิ้นๆ ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปในำตัวเปาโลมาจากพวกนั้นแล้วพาเข้าไปในกรมทหาร

¹¹ในคืนวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมายืนอยู่ข้างเปาโลตรัสว่า “เจ้าจงมีใจกล้า เพราะว่าเจ้าเป็นพยานให้เราในกรุงเยรูซาเล็มอย่างไร เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมอย่างนั้น”

แผนการปองร้ายเปาโล

¹²พอเวลาเช้าพวกยิวออกอุบายและสาบานกันว่าจะไม่กินและจะไม่ดื่มอะไรจนกว่าจะฆ่าเปาโลได้ ¹³คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมีมากกว่าสี่สิบคน ¹⁴คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกหัวหน้าปุโรหิตกับพวก

^๒ แสดงถึงความโกรธแค้นต่อการหมิ่นประมาทพระเจ้า

^๓ มธ.23:27-28 ^๔ อพย.22:28 ^๕ กจ.26:5; ฟป.3:5 ^๖ มธ.22:23; มก.12:18; ลก.20:27

ผู้อาวุโสกล่าวว่า “เราสาบานมั่นคงว่า จะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล ¹⁵ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้ท่านกับสมาชิกสภาบอกนายพันว่า ขอให้นำตัวเปาโลมาหาท่าน โดยอ้างว่าท่านต้องการจะสอบสวนเขาให้ละเอียดยิ่งขึ้น ส่วนเราจะเตรียมพร้อมเพื่อลงมือฆ่าเขาก่อนที่จะมาถึง”

¹⁶ แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องการชุมนุมทำร้ายนั้น จึงเข้ามาบอกให้เปาโลทราบในกรมทหาร ¹⁷ เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า “ขอช่วยพาชายหนุ่มคนนี้อย่างปลอดภัยไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ” ¹⁸ นายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันแล้วกล่าวกับท่านว่า “นักโทษเปาโลเรียกหาข้าพเจ้า และขอให้พาชายหนุ่มคนนี้อย่างปลอดภัยไปหานายพัน” ¹⁹ นายพันจึงจูงมือชายคนนั้นไปตามลำพัง แล้วถามว่า “เจ้าจะแจ้งความอะไรกับข้า?” ²⁰ เขาจึงตอบว่า “พวกยิวตกลงกันที่จะขอให้ท่านพาเปาโลลงไปยังสภานี้ในวันพรุ่งนี้ ทำเหมือนว่าจะไต่สวนเรื่องเขาให้ละเอียดยิ่งกว่าเก่า ²¹ แต่ขออย่าฟัง เพราะว่าพวกเขาซึ่งมีมากกว่าสี่สิบคนจะคอยชุมนุมทำร้ายเปาโลและสาบานตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโล เวลานี้พวกเขาเตรียมพร้อมแล้ว และกำลังคอยคำอนุญาตจากท่าน” ²² นายพันจึงให้ชายหนุ่มคนนั้นไป กำชับว่า “อย่าบอกใครว่าเจ้ามาแจ้งเรื่องนี้กับข้า”

เปาโลถูกส่งตัวไปให้เฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมือง

²³ นายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า “จงจัดพลทหารสองร้อย ทหารม้าเจ็ดสิบ และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้เพื่อไปยังเมืองซีซาร์เรีย ²⁴ และจงจัดม้าให้เปาโลขึ้นส่งเขาไปให้เฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมืองอย่างปลอดภัย”

²⁵ แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้

²⁶ “คลาวดิอัสซีซาร์เรียนท่านเฟลิกซ์ผู้ว่าราชการเมืองที่นั่นถือ ²⁷ พวกยิวจับคนไว้และเกือบจะ

ฆ่าเขาไปแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ เนื่องจากข้าพเจ้ารู้ว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรมัน ²⁸ และเพราะเหตุที่ข้าพเจ้าอยากทราบถึงสาเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว ²⁹ ข้าพเจ้าพบว่าเขาถูกฟ้องเพราะปัญหาเกี่ยวกับธรรมเนียมปฏิบัติของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะต้องชังไว้ ³⁰ เมื่อข้าพเจ้าทราบว่ามีกรณียุติคดีนี้ จึงส่งเขามาหาท่านทันที แล้วสั่งให้โจทก์ไปฟ้องร้องเขาต่อหน้าท่าน”

³¹ ดังนั้นพวกทหารจึงพาเปาโลไปยังเมืองอันติปาตริสในเวลากลางคืนตามคำสั่ง ³² เมื่อรุ่งเช้าพวกเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วพวกเขาก็กลับไปยังกรมทหาร ³³ เมื่อทหารม้าไปถึงเมืองซีซาร์เรียแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมือง และมอบเปาโลให้ท่านด้วย ³⁴ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองอ่านจดหมายแล้วจึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อทราบว่าเป็นชาวซีลีเชีย ³⁵ ท่านจึงกล่าวว่า “ข้าจะฟังคำให้การของเจ้าหลังจากโจทก์มาถึงแล้ว” ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไว้ที่วังเก่า ³⁶ ของเฮโรด

เปาโลถูกฟ้องร้อง

24 พอผ่านไปได้ห้าวัน อานาเนีย มหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่และทนายคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาทั้งหลายฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง ² เมื่อเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า

“ท่านเฟลิกซ์ที่เคารพอย่างสูง เรามีความสงบสุขอย่างยิ่งก็เพราะท่าน และชนชาตินี้มีการพัฒนา ก็เพราะท่านเห็นการณ์ไกล ³ เราได้รับสิ่งเหล่านี้ในทุกด้านและจากทุกแห่งหนด้วยความซาบซึ้งใจอย่างที่สุด ⁴ แต่เพื่อไม่ให้ท่านเสียเวลาไปมากนัก ข้าพเจ้าจึงขอความกรุณาจากท่านได้ฟังข้าพเจ้าต่ออีกสักหน่อยหนึ่ง ⁵ เราพบว่าคนนี้เป็นผู้ก่อการร้ายและเป็นตัวก่อการจลาจลท่ามกลางพวกยิวในทุกที่ และเป็นผู้นำของลัทธินาซารี ⁶ เขายังพยายาม

^๓ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า บริโทเรียม เป็นวังที่เฮโรดสร้างไว้เมื่อยังมีชีวิต

ทำให้พระวิหารเป็นมลทิน เราจึงจับเขาไว้”^๑ หากท่านได้สวนเขาด้วยตัวเอง ท่านก็จะเข้าใจเรื่องทั้งหมดที่เรากล่าวหาเขา”

^๑ พวกยิวก็ร่วมกล่าวหาด้วยโดยยืนยันว่าเรื่องนี้เป็นความจริง

เปาโลแก้คดีต่อหน้าเฟลิกซ์

¹⁰ เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสัญญาอนุญาตให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า “เนื่องจากข้าพเจ้าทราบมาว่า ท่านเป็นผู้พิพากษาของชนชาตินี้มาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้าจึงแก้คดีของข้าพเจ้าเองได้ด้วยความสบายใจ ¹¹ ท่านสามารถสืบดูได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้น ยังไม่เกินสิบสองวัน ¹² เขาทั้งหลายไม่เคยพบข้าพเจ้าเกี่ยวกับใคร หรือยุยงฝูงชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลา หรือในเมือง ¹³ เรื่องทั้งหมดที่พวกเขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาไม่สามารถหาข้อพิสูจน์ได้ ¹⁴ แต่ข้าพเจ้ายอมรับอยู่เรื่องหนึ่งต่อหน้าท่าน คือข้าพเจ้ารับใช้พระเจ้าของบรรพบุรุษของเราตาม “ทางนั้น”^๔ ซึ่งพวกเขาว่านอกรีต ข้าพเจ้าเชื่อถือทุกถ้อยคำที่เขียนในธรรมบัญญัติและในคัมภีร์ของผู้เผยพระวจนะ ¹⁵ ข้าพเจ้ามีความหวังในพระเจ้าซึ่งเป็นความหวังที่พวกเขาเองก็ยอมรับ คือหวังว่าทั้งคนชอบธรรมและคนไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นจากตาย ¹⁶ เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงอดสำหรัประพฤติตามมโนธรรมที่ดีเสมอไม่ให้ผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์ ¹⁷ หลังจากผ่านไปหลายปี ข้าพเจ้านำเงินช่วยเหลือมายังชนชาติของข้าพเจ้าและถวายเครื่องบูชา ¹⁸ เวลานั้นพวกเขา ก็พบข้าพเจ้าในพระวิหาร คือในขณะที่ข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว และเขาไม่พบว่าข้าพเจ้าอยู่กับฝูงชนหรือก่อความวุ่นวาย”^๑ ¹⁹ แต่มียิวบางคนที่มาจากแคว้นเอเชีย ซึ่งเป็นพวกที่น่าจะมาอยู่ที่

นี้ต่อหน้าท่านด้วยเพื่อฟ้องร้องหากเขามีอะไรจะกล่าวหาข้าพเจ้า ²⁰ หรือไม่ก็ให้พวกที่อยู่ที่นี่แจ้งความผิดที่ข้าพพบขณะข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสมายิว ²¹ นอกจากข้อเดียวที่ข้าพเจ้าตะเบ็งเสียงขึ้นเมื่ออยู่ท่ามกลางพวกเขา ซึ่งเกี่ยวกับการเป็นขึ้นจากความตายอันเป็นสาเหตุที่ทำให้ข้าพเจ้าถูกพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้”^๑

²² แต่เฟลิกซ์รู้เรื่องของ “ทางนั้น” เป็นอย่างดี จึงเลื่อนการพิจารณากลับไปโดยกล่าวว่า “เมื่อลีเซียส นายพันลงมา ข้าพเจ้าจึงจะตัดสินคดีของพวกท่าน” ²³ เฟลิกซ์จึงสั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกดขี่ลงบ้าง ทั้งยังไม่ห้ามพวกฟ้องของท่านมาดูแลท่าน

เปาโลถูกขัง

²⁴ หลังจากนั้นหลายวัน เฟลิกซ์มาภิภรรยาชื่อดรูซิลลาซึ่งเป็นชาวยิว ท่านให้ไปเรียกเปาโลมา และฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระเยซูคริสต์ ²⁵ ขณะที่เปาโลอ้างถึงความยุติธรรม ความอดกลั้นใจทางกามและการพิพากษาซึ่งจะมาจากหน้านั้น เฟลิกซ์ก็สะดุ้งตกใจกลัว จึงกล่าวว่า “วันนี้เจ้าไปได้แล้ว ถ้ามีโอกาสข้าจะเรียกเจ้ามาอีก” ²⁶ แต่ในขณะที่เดียวกันเฟลิกซ์ก็นึกในใจว่า เปาโลอาจจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพราะฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนาด้วยบ่อยๆ ²⁷ หลังจากผ่านไปสองปี ปอร์ซิอัสเฟสท์สมารับราชการแทนเฟลิกซ์ เฟลิกซ์อยากได้รับความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

เปาโลถวายฎีกาถึงซีซาร์

25 เมื่อเฟสท์สเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวัน จึงออกจากเมืองซีซาร์ียาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ² พวกหัวหน้าปุโรหิตกับคน

^๑ สำเนาโบราณบางฉบับมีเพิ่มส่วนท้ายของข้อ 6 เพิ่มข้อ 7 และส่วนต้นของข้อ 8 ไว้ดังต่อไปนี้ [และน่าจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของเราไปแล้ว ⁷ แต่นายพันลีเซียสใช้อำนาจมาแย่งตัวเขาไปจากมือของเรา ⁸ และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน]

^๔ ทางนั้น ดูเชิงอรรถ กจ.19:9,23

^๑ กจ.21:17-28 ^๑ กจ.23:6

สำคัญ ในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และวิงวอน³ขอให้ท่านกรณาคือพวกเขาโดยส่งตัวเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม เพราะพวกเขาคิดจะดักฆ่าเปาโลเสียกลางทาง⁴ เฟสทัสจึงตอบว่าเปาโลนั้นถูกคุมไว้ในเมืองซีซาร์ยา และอีกไม่นานท่านเองจะกลับไปที่นี่⁵ ท่านกล่าวว่า “เพราะฉะนั้น ให้บรรดาผู้ที่มีอำนาจในพวกท่านลงไปกับข้าพเจ้า หากเปาโลมีความผิดประการใดก็ให้พวกเขาฟ้องเขาที่นั่น”

⁶หลังจากท่านพักอยู่ที่นั่นไม่เกินแปดหรือสิบวันแล้ว ก็ลงไปยังเมืองซีซาร์ยา พอวันรุ่งขึ้นท่านก็นั่งบัลลังก์และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา⁷ เมื่อเปาโลมาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมเปาโลไว้ และตั้งข้อกล่าวหาอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายกระทงซึ่งล้วนพิสูจน์ไม่ได้⁸ เปาโลจึงแก้คดีว่า “ข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรที่ผิดต่อกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์”⁹ เฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า “เจ้าอยากขึ้นไปที่กรุงเยรูซาเล็มให้ข้าชำระความที่นี่ที่นั่นหรือ?”¹⁰ เปาโลจึงตอบว่า “ข้าพเจ้ากำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์ของซีซาร์ซึ่งเป็นที่ที่ข้าพเจ้าควรจะได้รับการศึกษา ท่านก็ทราบดีว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำอะไรผิดต่อพวกยิว¹¹ ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้ทำผิดและทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายโดยไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่พวกเขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริง แล้วก็ไม่มีใครมีอำนาจมอบข้าพเจ้าให้พวกเขาได้ ข้าพเจ้าขอถวายฎีกาถึงซีซาร์”¹² หลังจากเฟสทัสพูดคุยกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า “เจ้าถวายฎีกาถึงซีซาร์ เจ้าก็ต้องไปเฝ้าซีซาร์”

เฟสทัสปรึกษากษัตริย์อากริปปา

¹³หลังจากผ่านไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสเสด็จมาต้อนรับเฟสทัสที่เมืองซีซาร์ยา¹⁴ ขณะทรงค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า “มีคนหนึ่งที่ถูกเพิกเฉยซึ่งทั้งไว้¹⁵ ตอนที่ข้าพระบาทไป

กรุงเยรูซาเล็ม พวกหัวหน้าปุโรหิตกับบรรดาผู้ใหญ่ของพวกยิวก็มาฟ้องและขอให้ข้าพระบาทตัดสินลงโทษเขา¹⁶ ข้าพระบาทจึงตอบว่า ‘การมอบตัวจำเลยก่อนที่โจทก์กับจำเลยจะมีโอกาสมาพร้อมหน้ากันเพื่อให้จำเลยแก้ข้อกล่าวหา นั้นไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมัน’¹⁷ ดังนั้นเมื่อเขาทั้งหลายมาพร้อมกันที่นี่แล้ว ข้าพระบาทก็ไม่รอช้า วันรุ่งขึ้นข้าพระบาทก็นั่งบัลลังก์และสั่งให้พาจำเลยเข้ามา¹⁸ เมื่อพวกโจทก์ยื่นขึ้น พวกเขาไม่ได้กล่าวหาจำเลยในเรื่องความผิดใดๆ อย่างที่ข้าพระบาทคาดไว้¹⁹ แต่กลับเป็นว่าพวกเขาไม่ขัดแย้งบางเรื่องกับคนนี้เกี่ยวกับศาสนาของเขาเอง และเรื่องของคนหนึ่งที่ชื่อเยชูซึ่งตายไปแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังมีชีวิตอยู่²⁰ เมื่อข้าพระบาทยังสับสนอยู่ว่าจะพิจารณาปัญหานี้อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า ‘อยากขึ้นไปกรุงเยรูซาเล็มเพื่อชำระความที่นั่นหรือไม่?’²¹ แต่เมื่อเปาโลถวายฎีกาให้ขังเขาไว้เพื่อรอการตัดสินของจักรพรรดิ ข้าพระบาทจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปให้ซีซาร์”²² อากริปปาก็กล่าวกับเฟสทัสว่า “ข้าจะขอฟังคำให้การของคนนั้นด้วย” เฟสทัสจึงกล่าวว่า “พรุ่งนี้ฝ่าพระบาทจะได้ฟังเขา”

เปาโลถูกนำมาเข้าเฝ้ากษัตริย์อากริปปา

²³วันรุ่งขึ้นอากริปปากับเบอร์นิสเสด็จมาด้วยความโอ้อวดตระการตา และเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับพวกนายพันและคนสำคัญทั้งหลายในเมืองนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา²⁴ เฟสทัสพูดว่า “ข้าแต่กษัตริย์อากริปปาและท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายได้เห็นคนนี้แล้วที่พวกยิวพากันขอร้องข้าพระบาททั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ โดยร้องตะโกนว่าเขาไม่ควรมีชีวิตอยู่ต่อไป²⁵ แต่ข้าพระบาทเห็นว่าเขาไม่ได้ทำอะไรผิดที่สมควรตาย เมื่อเขาเองขอถวายฎีกาถึงจักรพรรดิ ข้าพระบาทจึงตกลงใจว่าจะส่งเขาไป²⁶ แต่ข้าพระบาทไม่มีรายงานแน่ชัดอะไรที่จะถวาย

เจ้านายของข้าพระบาทเกี่ยวกับคนนี้ เพราะฉะนั้น ข้าพระบาทจึงพาเขาออกมาต่อหน้าพวกท่านทุกคน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเฉพาะพระพักตร์พระองค์ กษัตริย์อากริปปา โดยหวังว่าหลังจากไต่สวนแล้ว คงจะพอมีเรื่องถวายรายงานได้บ้าง ²⁷ เพราะข้าพระบาทเห็นว่าการส่งนักโทษไปโดยไม่ส่งข้อหาไปด้วยนั้นเป็นเรื่องเหลวไหล”

เปาโลแก้คดีเฉพาะพระพักตร์อากริปปา

26 อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เราอนุญาตให้เจ้าแก้ข้อกล่าวหาให้ตัวเองได้” เปาโลจึงยื่นมือเริ่มแก้คดีว่า

²⁸ ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ข้าพระบาทถือว่าตัวเองมีโอกาสดียิ่งที่ได้อยู่เฉพาะพระพักตร์ฝ่าพระบาทในวันนี้ เพื่อแก้ข้อกล่าวหาทั้งหมดของพวกยิว ³ เพราะฝ่าพระบาทมีความเชี่ยวชาญในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆ ของพวกยิวเป็นอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นขอฝ่าพระบาทได้โปรดทอดทวนฟังข้าพระบาท

⁴ “พวกยิวรู้วิถีชีวิตของข้าพระบาทตั้งแต่เด็ก คือตั้งแต่เริ่มแรกข้าพระบาทก็อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระบาท และอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ⁵ เขาทิ้งหลายรู้จักข้าพระบาทนานแล้ว ถ้าเขายอมก็เป็นพยานได้ว่าข้าพระบาทดำเนินชีวิตตามลัทธิที่เคร่งที่สุดไนศาสนาของพวกข้าพระบาท คือเป็นพวกฟาริสี” ⁶ บัดนี้ข้าพระบาทต้องมายืนให้ฝ่าพระบาทพิพากษา ก็เพราะเรื่องความหวังไนพระสัญญาซึ่งพระเจ้าตรัสกับบรรพบุรุษของพวกข้าพระบาทนั้น ⁷ พวกข้าพระบาทสิบสองเผ่าปรนนิบัติด้วยความจริงจังทั้งกลางวันกลางคืน เพราะมีความหวังว่าจะได้รับตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์ เพราะความหวังนี้แหละที่พวกยิวฟ้องข้าพระบาท ⁸ ทำไมท่านทั้งหลายจึงคิดว่าการที่พระเจ้าทรงทำให้คนตายเป็นขึ้นมานั้น เป็นเรื่องเชื่อไม่ได้?

⁹ ข้าพระบาทเคยคิดไนใจของตนเองว่า ควร

จะทำหลายอย่างเพื่อขัดขวางพระนามของพระเยซูชวามาซาเรี ¹⁰ และนี่ก็คือสิ่งที่ข้าพระบาททำไนกรุงเยรูซาเล็ม หลังจากได้รับสิทธิอำนาจจากพวกหัวหน้าโรหิตแล้ว ข้าพระบาทจับธรรมิกชนจำนวนมากขังคุก และเมื่อพวกเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระบาทก็เห็นดีด้วย ¹¹ ข้าพระบาททำโทษเขาบ่อยๆ ไนธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาทพระเจ้า และเนื่องจากข้าพระบาทโกรธพวกเขาอย่างยิ่ง ถึงขนาดข้าพระบาทตามไปข่มเหงเขาถึงหัวเมืองต่างๆ ไนต่างประเทศ”

เปาโลเล่าเรื่องการกลับใจของตน

(กจ.9:1-19; 22:6-16)

¹² “ตั้งนั้นขณะที่ข้าพระบาทกำลังไปยังเมืองดามัสกัสโดยอาศัยสิทธิอำนาจและคำสั่งของพวกหัวหน้าโรหิต ¹³ ข้าแต่กษัตริย์ ไนเวลาเที่ยงวันขณะกำลังเดินทางไป ข้าพระบาทก็ได้เห็นแสงสว่างกล้ำยิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้าล้อมรอบข้าพระบาทกับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระบาท ¹⁴ เมื่อข้าพระบาทกับคนทั้งหลายล้มฟุบลงบนพื้น ข้าพระบาทได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพระบาทเป็นภาษาฮีบรูว่า ‘เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม? การที่เจ้าถีบประทัดก็เจ็บตัวตัวเอง’ ¹⁵ ข้าพระบาทจึงทูลถามว่า ‘องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด?’ พระองค์ตรัสว่า ‘เราคือเยซูผู้ที่เจ้าข่มเหง’ ¹⁶ แต่จงลุกขึ้นยืนเถิด เพราะว่าเรามาปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าให้เป็นผู้รับใช้และเป็นสักขีพยานของเหตุการณ์ที่เจ้าได้เห็นเรา” และของสิ่งที่เราจะสำแดงแก่เจ้า ¹⁷ เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาติอิสราเอลและจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปนั้น ¹⁸ ไปเปิดตาของพวกเราเพื่อให้พวกเขาหันจากความมืดมาหาความสว่าง จากอำนาจของซาตานมาหาพระเจ้า เพื่อให้พวกเขาได้รับการอภัยบาป และมีสันน

^๖ สำเนาโบราณบางฉบับว่า ของสิ่งที่เจ้าได้เห็น

^๗ กจ.23:6; ฟป.3:5 ^๘ กจ.8:3; 22:4-5

อยู่ท่ามกลางคนที่ได้รับการชำระให้เป็นธรรมิกชน โดยความเชื่อในตัวเรา'

ถ้อยคำซึ่งเปาโลเป็นพยานต่อพวกยิว และพวกต่างชาติ

¹⁹“ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระบาทก็ไม่ได้ขัดขืนนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์ ²⁰แต่ข้าพระบาทประกาศให้เขาทั้งหลายทราบ โดยเริ่มต้นในเมืองดามัสกัส^ม ในกรุงเยรูซาเล็ม^ณ ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย รวมทั้งพวกต่างชาติด้วย เพื่อให้เขาทั้งหลายกลับใจใหม่และหันมาหาพระเจ้า และทำสิ่งที่แสดงถึงการกลับใจใหม่ ²¹เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระบาทในพระวิหาร และพยายามที่จะฆ่าข้าพระบาทเสีย ²²แต่เพราะพระเจ้าโปรดช่วยข้าพระบาทมาจนถึงทุกวันนี้ ข้าพระบาทจึงยืนอยู่ที่นี้และเป็นพยานทั้งต่อผู้น้อยและผู้ใหญ่ ข้าพระบาทไม่ขอพูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่อง ที่บรรดาผู้เผยพระวจนะและโมเสสกล่าวไว้ว่าจะเกิดขึ้น ²³คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสดงความสว่างแก่ชนชาติอิสราเอลและแก่พวกต่างชาติ^ณ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกที่เป็นขึ้นจากตาย^ณ”

เปาโลขออากริปปาให้ทรงเชื่อถือ

²⁴ขณะเปาโลกำลังพูดแก่คดีอยู่นั้น เฟสทัสร้องเสียงดังว่า “เปาโล เจ้าคลั่งไปแล้ว เจ้าเรียนรู้วิชามากจนทำให้เจ้าคลั่งไป” ²⁵แต่เปาโลกล่าวว่า “ข้าแต่ท่านเฟสทัส ข้าพเจ้าไม่ได้คลั่งเลย แต่พูดคำสัตย์จริงและพูดอย่างคนปกติ ²⁶เพราะว่ากษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ ข้าพเจ้าจึงกล้ากล่าวเฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ที่รอดพ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านี้ไม่ได้ทำกันในที่ลับตา ²⁷ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา ฝ่าพระบาทเชื่อบรรดาผู้เผยพระวจนะหรือไม่? ข้า

พระบาททราบว่าฝ่าพระบาททรงเชื่อ” ²⁸กษัตริย์อากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า “เจ้าจะชวนเราเป็นคริสเตียน ในช่วงเวลาเพียงสั้นๆ หรือ?” ²⁹เปาโลจึงทูลว่า “ไม่ว่าจะเป็นช่วงสั้นหรือยาว ข้าพระบาทก็อธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ไม่เพียงแต่ฝ่าพระบาทเท่านั้น แต่ทุกคนที่ฟังข้าพระบาทในวันนี้ จะเป็นเหมือนอย่างข้าพระบาท เว้นแต่เครื่องจำของนี่” ³⁰กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมือง พระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่นอยู่ด้วยจึงลุกขึ้น ³¹เมื่อออกไปแล้วจึงพูดกันว่า “คนนี้ได้ทำอะไรที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจำจำไว้” ³²กษัตริย์อากริปปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า “ถ้าคนนี้ได้ถวายฎีกาถึงซีซาร์ก็ให้ปล่อยตัวเขาได้”

เปาโลโดยสารเรือไปกรุงโรม

27 เมื่อมีการตัดสินใจว่าเราจะต้องลงเรือไปยังประเทศอิตาลี พวกเขาจึงมอบเปาโลและนักโทษบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส ซึ่งเป็นนายทหารในกองทหารของจักรพรรดิ ²เราจึงลงเรือลำหนึ่งที่แล่นมาจากเมืองอัครามิทียุมกำลังจะออกไปยังเมืองท่าฝั่งแคว้นเอเชีย แล้วเรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งชื่ออาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกาอยู่กับเราด้วย ³วันรุ่งขึ้นเราแวะที่เมืองไซดอน ยูเลียสนั้นมีใจเมตตาต่อเปาโล ยอมให้เปาโลไปหาบรรดามิตรสหายเพื่อรับการดูแล ⁴เมื่อเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะไซปรัส เพราะลมกำลังพัดต้านเรือ ⁵เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเชียกับแคว้นบัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่บนแคว้นลีเชีย ⁶ที่เมืองนั้นนายร้อยพบเรือลำหนึ่งแล่นมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย กำลังจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้เราลงเรือลำนั้น ⁷เราแล่นไปช้าๆ หลายวัน และมาถึงเมืองคินีดีสอย่างยากเย็น เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะครีตตรง

เมืองสัลโมเน ⁸เมื่อเรือแล่นเลียบเกาะนั้นผ่านไปอย่างยากเย็นแล้ว เราก็มายังที่แห่งหนึ่งชื่อว่าท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น

⁹เมื่อเสียเวลาไปมากและการเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย ¹⁰โดยกล่าวว่า “นี่แน่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าการเดินทางครั้งนี้จะต้องมีอันตรายและก่อความเสียหายมาก ไม่ใช่เพียงแต่ของที่บรรทุุกมากับเรือเท่านั้น แต่ชีวิตของเราด้วย” ¹¹แต่นายร้อยเชือกัปตันและเจ้าของเรือมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าว ¹²เพราะท่างามนั้นไม่เหมาะที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตัดสินใจให้ออกทะเลไปจากที่นั่น โดยคาดหวังว่าจะไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์แล้วจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือของเกาะครีตที่หันหน้าไปทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือกับตะวันตกเฉียงใต้

พายุในทะเล

¹³เมื่อมีลมทิศใต้พัดมาเบาๆ พวกเขาก็คิดว่าสามารถทำได้ตามใจปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต ¹⁴แต่ในไม่ช้าก็เกิดลมพายุที่เรียกว่าลมตะวันออกเฉียงเหนือพัดกวาดมาจากเกาะครีต ¹⁵เมื่อเรือถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม ¹⁶และเมื่อแล่นไปทางด้านปลอดลมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อควาดาแล้ว เราก็กักเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้ด้วยความลำบากยากเย็น ¹⁷เมื่อยกเรือขึ้นแล้วเราเอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเนื่องจากกลัวว่าเรือจะเกยสันดอนทรายในอ่าวเซอร์ทิส จึงลดใบลงแล้วปล่อยให้ไปตามกระแสลม ¹⁸วันรุ่งขึ้นเขาทั้งหลายเริ่มขนของที่บรรทุุกมาทิ้งเสียเพราะถูกพายุใหญ่ ¹⁹พอวันที่สามพวกเขาทั้งหมดก็ใช้เรือออกด้วยมือของเขาเอง ²⁰และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวมาหลายวันแล้ว ทั้งยังเจอพายุใหญ่อยู่อีก ความหวังที่เราจะรอดนั้นก็หมดไป

²¹เมื่อเขาทั้งหลายอดอาหารกันมานานแล้ว เปาโลจึงมายืนอยู่ท่ามกลางเขากล่าวว่า “ท่านทั้งหลาย ท่านควรจะฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้ไม่ต้องประสบอันตรายและความสูญเสีย ²²แต่ตอนนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านให้ทำใจดีไว้ เพราะท่านท่ามกลางท่านทั้งหลายจะไม่มีใครเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น ²³เพราะว่าเมื่อคืนนี้เอง ทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าผู้ทรงเป็นเจ้าของตัวข้าพเจ้าและเป็นพระเจ้าที่ข้าพเจ้าปรนนิบัติมายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า ²⁴ทูตนั้นกล่าวว่า ‘เปาโลเอ๋ย ยอากั้วเลย เจ้าจะต้องเข้าผ้าชีชัวร์ และพระเจ้าทรงโปรดเจ้าโดยให้คนทั้งหมดที่อยู่ในเรือกับเจ้านั้นรอดตาย’ ²⁵ฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า เหตุการณ์จะต้องเป็นไปตามที่พระองค์ทรงกล่าวไว้กับข้าพเจ้า ²⁶แต่ถ้าเราจะต้องไปเกาะแห่งหนึ่ง”

²⁷จนถึงคืนที่สิบสี่ ขณะที่เรายังลอยอยู่ในทะเลอาเดรียนั้น ตอนประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีสงสัยว่าเข้ามาใกล้แผ่นดินแล้ว ²⁸เมื่อหยั่งน้ำวัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดได้สามสิบเมตร ²⁹พวกเขากลัวว่าจะโดนโขดหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัวแล้วขวานาให้ฟ้าสาบ ³⁰พวกกะลาสีนั้นหาทางหนีจากเรือโดยหย่อนเรือเล็กลงไปในทะเล ทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ ³¹เปาโลจึงพูดกับนายร้อยและพวกทหารว่า “ถ้าคนพวกนี้ไม่อยู่ในเรือ พวกท่านจะไม่มีทางรอด” ³²พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือหลุดลอยไป

³³พอใกล้รุ่งเช้า เปาโลก็เชิญชวนทุกคนให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า “วันนี้เป็นวันที่สิบสี่แล้วที่ท่านเฝ้าแต่รอและอดอาหาร ไม่ได้กินอะไรเลย ³⁴ข้าพเจ้าจึงขอเชิญชวนท่านให้รับประทานอาหารเสียบ้างเพื่อจะประทั้งชีวิตอยู่ได้ เพราะไม่มีใครในพวกท่านที่จะต้องเสียแม้แต่เส้นผมสักเส้นหนึ่ง” ³⁵เมื่อกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระคุณพระเจ้าต่อหน้าทุกคน แล้วก็

⁸ ภาษากรีกแปลตรงตัวว่า จากที่นั่น

ห้รับประทาน³⁶ทุกคนก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย³⁷(เราที่อยู่ในเรือลำนั้นมีจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบหกคน)³⁸หลังจากรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในเรือทิ้งลงทะเลเพื่อให้เรือเบาขึ้น

เรืออัปปาง

³⁹เมื่อสว่างแล้วพวกเขาก็ยังไม่ว่ารู้ว่าเป็นแผ่นดินอะไร แต่เห็นอ่าวแห่งหนึ่งมีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น⁴⁰เขาจึงตัดสายสมอทิ้งลงทะเลแล้วแกะเชือกที่มัดทางเสือและชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าหาฝั่ง⁴¹เมื่อมาถึงบริเวณหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน⁴²เรือก็เกยดินจนหัวเรือติดแน่นขยับไม่ได้ ส่วนท้ายเรือนั้นแตกออกด้วยกำลังคลื่น⁴³พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเพื่อไม่ให้ใครว่ายน้ำหนีไปได้⁴⁴แต่นายร้อยต้องการช่วยเปาโล จึงไม่ให้พวกทหารทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำว่ายน้ำเข้าหาฝั่งก่อน⁴⁵พวกคนที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะชิ้นส่วนเรือที่หักไปบ้าง แล้วก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

เปาโลบนเกาะมอลตา

28 หลังจากรอดตายกันแล้วเราถึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา²พวกชาวพื้นเมืองกรุงนาราเป็นพิเศษ เขาทั้งหลายก่อไฟรับรองเราเพราะฝนตกและหนาว³เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ แต่มึงพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนและกัดมือของเปาโลคาอาอยู่อย่างนั้น⁴เมื่อชาวพื้นเมืองเหล่านั้นเห็นงูห้อยคาอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า “คนนี่ต้องเป็นผู้ฆ่าคนแน่นอน แม้จะหนีรอดจากทะเลแล้ว เจ้าแม่แห่งความยุติธรรมยังไม่ยอมให้เขามีชีวิตรอด”⁵แต่เปาโลสะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และไม่ได้เป็นอะไร⁶พวกเขาคาดว่าท่านคงจะบวมหรือล้มตายทันที แต่หลังจากเขา

ร่อยุ่ยานและเห็นว่าไม่มีสิ่งผิดปกติเกิดกับท่าน เขาก็เปลี่ยนความคิดและกล่าวว่าท่านเป็นเทพเจ้า⁷หัวหน้าของเกาะนั้นชื่อปูปลิอัส มีที่คืนอยู่ใกล้บริเวณนั้น ท่านต้อนรับเลี้ยงดูเราอย่างดีเป็นเวลาสามวัน⁸แต่บิดาของปูปลิอัสนอนป่วยเป็นไข้และเป็นบิตอยู่ เปาโลจึงเข้าไปหาท่าน รักษาด้วยการอธิษฐานและวางมือบนตัวท่าน⁹เมื่อทำอย่างนั้นคนอื่นๆ บนเกาะที่เจ็บป่วยก็พากันมาหา และได้รับการรักษา¹⁰เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติเรามากมายหลายอย่าง และเมื่อเราจะแล่นเรือออกจากที่นั่น เขาก็นำของที่จำเป็นสำหรับเรามาใส่ไว้ในเรือ

เปาโลถึงกรุงโรม

¹¹พอผ่านไปได้สามเดือน เราลงเรือที่มาจากพักตลอดฤดูหนาวที่เกาะนั้น เป็นเรือที่แล่นมาจากเมืองอเล็กซานเดรีย ที่ไหนเรือเป็นรูปปั้นคู่แฝด¹²เราแวะที่เมืองไซราคิวส์และจอดอยู่ที่นั่นสามวัน¹³เมื่อออกจากที่นั่นเราไปยังเมืองเรียมูม วันรุ่งขึ้นมีลมทิศใต้พัดมา พอวันที่สองก็มาถึงเมืองปุตีโอลี¹⁴ที่นั่นเราพบกับพี่น้องและได้รับเชิญให้พักอาศัยกับพวกเขาเจ็ดวัน จากนั้นเรมายังกรุงโรม¹⁵เมื่อพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าว พวกเขາจึงออกมารับเราถึงตลาดอัปปีอัสและบ้านสามโรงแรม เมื่อเปาโลเห็นเขาทั้งหลายแล้ว จึงขอบพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น¹⁶เมื่อเรมาถึงกรุงโรม เปาโลได้รับอนุญาตให้พักอาศัยตามลำพังโดยมีทหารคนหนึ่งคุ้มไว้

เปาโลเทศนาในกรุงโรม

¹⁷หลังจากผ่านไปสามวัน เปาโลจึงเชิญบรรดาผู้นำของยิวมาประชุม เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้ว ท่านจึงกล่าวกับเขาทั้งหลายว่า “พี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าไม่ได้ทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดผิดต่อชนชาติหรือธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้าก็ยังคงจับมาจากกรุงเยรูซาเล็มและถูกมอบให้อยู่ใน

^๔ แปลได้อีกว่า บริเวณสันดอน

กำมือของพวกโรมัน ¹⁸พวกนั้นได้สวนข้าพเจ้า แล้วต้องการจะปล่อยตัวข้าพเจ้า เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย ¹⁹แต่เมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าก็จำเป็นต้องถวายฎีกาถึงซีซาร์³ แม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีเรื่องอะไรที่จะฟ้องชนชาติของข้าพเจ้า ²⁰เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญพวกท่านมาเพื่อจะได้พบหน้าและพูดกับท่าน ที่ข้าพเจ้าถูกล่ามโซ่⁴ เพราะเห็นแก่ความหวังของชนชาติอิสราเอล” ²¹เขาจึงตอบท่านว่า “เราไม่เคยได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียที่กล่าวถึงท่าน และไม่เคยมีพี่น้องคนใดมากล่าวร้ายท่าน ²²แต่เราอยากจะฟังจากท่านว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะเราทราบมาว่าพวกที่ถือลัทธินี้ถูกต่อต้านทุกแห่ง”

²³เมื่อพวกเขาในวันที่จะพบกับท่าน คนจำนวนมากก็พากันมาหาขงที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวกับเขาตั้งแต่เช้าจนเย็นเป็นพยานถึงแผ่นดินของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือพระเยซูโดยอ้างจากธรรมเนียมปฏิบัติของโมเสสและพวกผู้เผยพระวจนะ ²⁴ถ้อยคำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ ²⁵แล้วพวกเขาก็ขัดแย้งกันเอง ก่อน

จากกันเปาโลกล่าวข้อความแถมท้ายว่า “พระวิญญูณบริสุทธิ์ตรัสไว้ถูกต้องแล้วกับบรรพบุรุษของพวกท่านโดยทางอิสยาห์ผู้เผยพระวจนะว่า

²⁶ ‘จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่าจะมองดูก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ

²⁷ เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ด้านชา

และหูของพวกเขาก็ตึง

เขาปิดตาของตนเอง

เกรงว่าพวกเขาจะเห็นด้วยตา

และได้ยินด้วยหู

และเข้าใจด้วยจิตใจ แล้วหันกลับมา

และเราจะรักษาพวกเขาให้หาย”⁵

²⁸เพราะฉะนั้นท่านจึงรู้เถิดว่า ความรอดของพระเจ้าถูกส่งไปให้คนต่างชาติแล้ว และพวกเขาจะฟัง”⁶

³⁰เปาโลอาศัยอยู่ในบ้านที่ท่านเช่า⁷ สองปีเต็ม และต้อนรับทุกคนที่มาหาท่าน ³¹ทั้งประกาศแผ่นดินของพระเจ้าและสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความกล้าหาญอย่างยิ่งโดยปราศจากการขัดขวาง

³ สำเนาโบราณบางฉบับมีข้อ ²⁹เมื่อเปาโลกล่าวถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็จากไป และถกเถียงกันอย่างมาก * แปลได้อีกว่า อยู่ด้วยค่าใช้จ่ายของท่าน

